

Εβδομάς

ΔΣ 10^{ον}
Θ. 517

63

ΑΛΛΑΓΗ

Οι αθηναϊκοί δρόμοι διασχίζονται αυτές τις ημέρες από κάρρα και αυτοκίνητα γεμάτα με επιπλά. Οι αθηναίοι μετακομίζουν. Ο Σεπτέμβριος είναι ο μήνας των. Γιατί δεν υπάρχει Αθηναίος μη διαθέτων οκέλλαν ή και απλήν μονοκατοικίαν πού να μπορή να μείνη παραπάνω από ένα χρόνο στο ίδιο σπίτι.

Γράφαμε και άλλοτε γι' αυτήν την μανία της αλλαγής πού έχει πιάσει τους Αθηναίους ένοικιαστές. Το πρόσημα είναι το ακριβό ένοίκιο ή το στενόχωρο σπίτι, ή πραγματικότης είναι ή δίψα της αλλαγής. Το έχουμε έλοι μέσα μας αυτό το μικρόβιο, όκελλοι και μή. Οι συντηρητικώτεροι από τους πρώτους, κάνουν ένα ταξίδι στην Εύρώπη, ή παραθερίζουν σε κανένα νησί—ανάλογως της δυναμικότης των—και επιστρέφοντας, βρίσκουν το σπίτι τους ωραιότερο απ' ό,τι το άφησαν. Και θάχουν αρκετούς λόγους γι'α να το θρούν έτσι... Υπάρχουν όμως και οι ριζοσπαστικοί. Αυτοί μένουν μέν, αλλά μετακομίζουν διαρκώς. Γιατί υπάρχουν και όκελλοι πού νοικιάζουν συστηματικά τις πολυκατοικίες των ή τά σπίτια των σ' άλλους, αυτοί δε προτιμούν να μένουν σε ξένα σπίτια, μόνο και μόνο γι'α να έχουν την ευχαρίστηση ν' αλλάζουν σπίτι.

Είναι κι' αυτό μία ποικιλία στη ζωή, όταν δεν μπορεί να μας ικανοποιήσει καμιά άλλη.

ΕΝΑΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Συναντήσαμε αυτές τις μέρες τον άνθρωπο-φαινόμενο. Ο άνθρωπος αυτός όχι μονάχα δεν γκρινιάζει κατά της ζέστης, αλλά και είναι ευχαριστημένος από αυτήν.

«Κυνικά καύματα; λέει. Πού τά βλέπετε; Και αν υπάρχουν θάπρεπε να ονομασθούν «κυνικά... θαύματα!». Γιατί κάνει πραγματικά θαύματα στον οργανισμό ή ζέστη. Ο Ιδρώς πού χύνεται είναι τόσο ευεργετικός όσο και αυτός πού σας φέρνει το τουρκικό χαμάμι. Έξαντλείσθε μέν, αλλά και ξεκουράζεσθε. Το ίδιο και τώρα, σε μεγαλύτερα κλίμακα. Είναι μία συνεχής αποτοξίνωσις του οργανισμού. Ο Ιδρώς θγάζει έξω όλα τα δηλητήρια πού έχουν μαζευτή στον οργανισμό, συνεπώς τον σώζει». Αυτά είπε ο άνθρωπος. Και δεν ήταν ούτε καν Αθηναίος...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ
ΕΥΚΟΣΜΩΝ...
ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ.— Η "Εκθεσις ή Διεθνής έχει μεγάλην κίνησιν.

Χθές, όμως, ένας πόλισμαν υπέβαλε μίαν μήνυσιν

κατά σπουδαίου γυμνιστοδότης—δέν είναι ψέμματα—στο δρόμο παρουσίαζε διάφορα έκθεματά.

Και συνελήφθη παρευθός

—σε κάποιαν παραλίαν—,

διότι με τά «κάλλη» του

έξέθετε το χάλι του

αλλά και την... Γαλλίαν!...

□ □

ΠΑΤΑΓΩΝΙΑ.—Από όλγων ημερών

το κλίμα μας το βόρειον

φιλοξενεί και τόν κλεινόν

συνάδελφόν σας Βόρειον.

Αυτός δέν είναι Παταγών.

Μ' από την γήν του πάγου

υπόσχεται να 'ας έρθη

μετά πολλού... πατάγου!

□ □

ΑΘΗΝΑΙ.—Λόγω της ζέστης τρέχουνε

στραβοί, κουτσοί στα μπάνια

—έγγραφο, μάλιστα, γι' αυτό

και σχετική καμπάνια—

Σ' αυτήν πιά περιγράφονται

σπουδαία γεγονότα

ήτοι το πώς κολύμπησε

ο Μπέμπης με τη Νότα,

πώς στη Γλυφάδα ήπιανε

τρεις νεαροί σαμπάνια

και, γενικώς, πώς οι... μπανάλ

μπανίζουμε στα μπάνια!...

□ □

ΙΝΑ.— Αι μάχαι εξακολουθούν

γύρω απ' το Πεκίνο,

κι' αν οι έχθροι ανθίστανται

ανθίστανται... κι' εκείνο,

Έν τούτοις, οι Ιάπωνες,

στέλνοντας τάς μονάδας τους,

την Κίνα, λέν, θα καταπιούν

μετά της... λεμονάδας τους!...

□ □

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΡΓΟ

Κάθε φορά πού θα αναγγελθῇ ένα νέο ελληνικό θεατρικό έργο, ό ειλκρινής και άπροκατάληπτος θεατρόφιλος αισθάνεται να τόν κυριεύη, ένας φόβος. Βέβαια, ό φόβος αυτός είναι έν πολλοίς υπερβολικός και είναι αποτέλεσμα—για τόν ειλκρινή πάντα θεατή—της μεγάλης του αγάπης για τό ελληνικό θέατρο, έχει όμως και τοῦτο ακόμη τό δικαιολογητικό, ότι οι θεατρικοί συγγραφείς, δέν μάς έδωκαν τόν τελευταίο αυτό καιρό, έκτός ώρισμένων εξαιρέσεων, παρά έργα μέτρια και άσήμαντα. Δέν μπορούμε να ποῦμε ότι με τόν ίδιο φόβο πήγαμε και στην «πρώτη» του νέου έργου του συγγραφέως της «Μεγάλης Στιγμής» κ. Αλέκου Λιδωρίκη. Περιμέναμε πάντα να δοῦμε κάτι καλύτερο και δέν βγήκαμε γελασμένοι. Η νέα του κομεντί «Εδω θα μείνουμε για πάντα» είναι ένα έργο δρασερό με ζωηρό ένδιαφέρον, αλλά και με κάποιο ήθογραφικό χαρακτήρα, πού διασκεδάζει με τους ώραιους τύπους του, αλλά και πού συγκινεί συγχρόνως. Είναι ιστορία των άπλων κατά βάθος ανθρώπων πού ξεκινούν ένα ώραιο πρωί για κάποιο άνέβασμα, αλλά πού κουρασμένοι, θάλεγε κανείς από την ίδια τους τόλη, ξαναγυρνούν στα παλιά τους λημέρια, στον έαυτό τους και μένουν εκεί για πάντα, ευχαριστημένοι και εύτυχεις ακόμη...

Ο κ. Λιδωρίκης διαχειρίσθηκε τό θέμα του με την μαεστρία πού του ξέρουμε, και πού τόν αποδείχνει άλλη μία φορά κύριο των σκηνικών καταστάσεων και τέλειό κάτοχο της σκηνικής οικονομίας. Το μόνο τσως πού θα μπορούσε κανείς να του μεμψή είναι εκείνες οι όκτω εικόνες πού διακόπτουν κάθε τόσο τό έργο. Αν έλειπαν θα κέρδιζε περισσότερο τό έργο σε συνοχή.

Τό «Εδω θα μείνουμε για πάντα» άνεβάσθηκε και παίχθηκε άψογα από τόν θίασο της Κας Αλίκης. Ιδιαίτέρως σημειώνουμε, έκτός του ζεύγους Αλίκης—Μουσούρη, τόν Νέζερ, πού έδωκε ένα ώραιο τύπο ναυαγισμένου δασκάλου, την Κα Νανά Παπαδοπούλου, έξοχη μαμά, πού μόνο τό καλό της κόρης της θέλει, και την Κα Ξανθάκη ως ντιζέ.

ΤΩΡΑ ΠΙΑ

Δέν νομίζουν οι άρμόδιοι ότι άργησε λίγο να κάνει την εμφάνισή της αυτή ή επιτροπή με τις οδηγίες περί ήλιοθεραπείας; Φθάσαμε αίσίως στον Σεπτέμβριο και ό κόσμος σιγά-σιγά θ' αρχίση να επιστρέφη. Πάντως έλπίζεται οι οδηγίες αυτές να πιάσουν τόπο για τό χρόνο. Αν δέν τις ξεχάσουν δηλ. ως τότε οι ένδιαφερόμενοι...

Εξυπνα καὶ κουτά

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

—Δὲν ξεχνᾷς κάθε βράδυ νὰ κάνῃς τὴν προσευχή σου, μικρό μου, δὲν εἶναι ἔτσι;
—Μάλιστα κύριε.
—Καὶ τὸ πρωὶ ἐπίσης κάνεις τὴν προσευχή σου;
—Ὁ! Τὸ πρωὶ δὲν ὑπάρχει λόγος κύριε, ἱφοῦ δὲν εἶναι πιά σκοτεινά...

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ

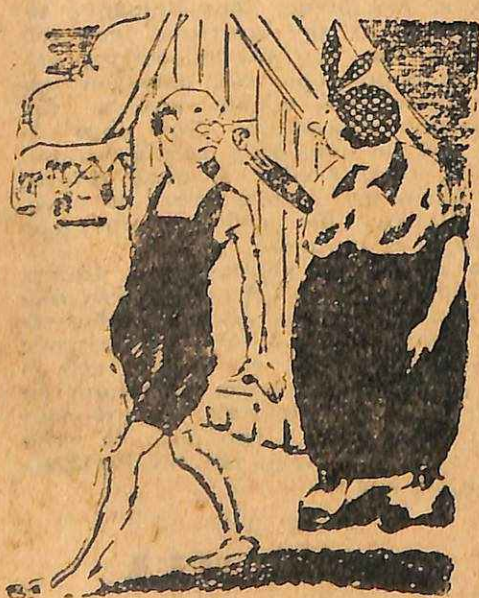
—Θυμᾶστε, γιαιτρέ, ἐδῶ κι' ἓνα χρόνο, δὲν ἦλθα νὰ σᾶς δώ γιὰ τοὺς ρευματισμούς μου, ποὺ μοῦ εἶπατε, νὰ ἀποφεύγω τὴν ὑγρασία;
—Ναί...
—Λοιπὸν ἐρχομαι τώρα νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν μπορῶ νὰ πάρω ἓνα μάνιο!...

ΠΑΝΡΟΦΟΡΗΘΗΚΕ

Περνᾷ μιὰ μεγαλοπρεπὴς κηδεὶς περαστικὸς ρωτᾷ ἓναν μικρό:
—Ποῦς πέθανε, παιδί μου;
—Αὐτὸς ποὺ τὸν πᾶνε στὸ πρῶτο ἀνάξι μὲ τὰ ἔξη ἄλογα!

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΘΑΘΕΛΕ

Μιλοῦν γιὰ ἁγίους:
Μιὰ.—Ἐγὼ θάθελα νὰ γίνω ἁγία.
Κάποια ἄλλη.—Ἐγὼ δὲν θάθελα διόλου. Ὅλο τὸ ἴδιο καπέλλο φορᾷνε οἱ ἁγίες!...

ΚΑΛΗ ΟΙΚΟΚΥΡΑ

Εὐσέβιε! Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μῆς σήμε-
ρα στὴν θάλασσα! Θὰ λερώσῃς τὸ μαγιό σου.
—Γιατί;
—Δὲν ἀκουσες τὴν Κα Πετυχίδου ποὺ ἔ-
λεγε ὅτι ἡ θάλασσα εἶναι σήμε-
ρα λάδι;

Τὰ «ἐπίκαιρα»

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ὄνειρο τοῦ Στέφεν Γιάρμαν ἦ-
ταν νὰ γίνῃ ἀνώτερος ὑπάλλη-
λος τοῦ οἴκου «Μπάρτον καὶ
Μπάρκερ» τοῦ φημισμένου κο-
σμηματοπωλείου τοῦ Μπρόντγουοϊχ!
Ἔτσι θὰ εἶχε μεγάλες ἀπολαύσεις κι'
ὅχι ἓναν παληομισθὸ ποὺ μόλις
μέτα βίας τοῦ ἐπαρκοῦσε γιὰ νὰ ζή-
σῃ.

Καὶ ναὶ μὲν σὲ κάθε πώληση κο-
σμημάτων ἀξίας οἱ προϊστάμενοί του
δὲν παρέλειπαν νὰ τοῦ δίνουν ἓνα γε-
ναῖο φιλοδώρημα, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐ-
τὲς τὲς πωλήσεις ἔκαμε ὁ Ντέβιντ
Γκράντσαϊντ ποὺ μυριζόταν τὴν πλου-
σία πελατεία σὰν λαγωνικὸ καὶ μόνο
κάτι μικροπωλήσεις ἄφηνε στὸν ταπει-
νὸ του συνάδελφο.

Ἡ δυστυχία ἐνὸς ἀποτελεῖ τὴν εὐ-
τυχία τοῦ ἄλλου. Ὁ Ντέβιντ Γκράντ-
σαϊντ ἀρρώστησε ἀπὸ γρίπη καὶ μό-
λις ἔγινε καλά, οἱ γιατροὶ τὸν ἔστει-
λαν στὴν Φλωρίδα νὰ συμπληρώσῃ τὴν
ἀνάρρωσή του.

Οἱ κ. κ. Μπάρτον καὶ Μπάρκερ ποὺ
εἶχαν προσέξει τὴν φιλοponία τοῦ Στέ-
φεν Γιάρμαν, τὸν κάλεσαν, στὸ γρα-
φεῖο τους καὶ τοῦ ἀνῆγγειλαν πῶς θὰ
ἀντικαθιστοῦσε τὸν Ντέβιντ Γκράντ-
σαϊντ κατὰ τὴν ἀπουσία του.

—Σὰς ἐμπιστευόμουν, εἶπε ὁ αὐστη-
ρὸς κ. Μπάρτον, μιὰ σημαντικὴ, ἀλλὰ
καὶ ἐπικίνδυνη ὑπόθεση νὰ πῶ, θέση
γιατὶ ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ τὰ κο-
σμηματοπωλεῖα εἶναι ὁ στόχος τῶν κα-
κοποιῶν.

—Τὰ μάτια σας δεκατέσσαρα! συμ-
πλήρωσε ὁ ἐπίσης σοβαρὸς κ. Μπάρ-
κερ. Νὰ μὴν κάνετε γκάφες, νὰ μυ-
ριζοῦσατε τοὺς ληστές ποὺ ἐμφανίζον-
ται πάντα ὡς πλουσιώτατοι τζέντλε-
μαν. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πρὸ παντὸς θὰ
ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας. Καθεμέρα
κι' ἓνα καινούργιο τέχνασμα μεγάλῃς
ἀξίας.

—Λοιπὸν, νὰ παρακολουθῇτε ἀγρυ-
πνὰ τὸ τί γίνεται! εἶπε ὁ κ. Μπάρ-
τον.

—Πρόσεξε λοιπὸν μὴν σὲ ἐξαπατή-
σουν! συμπλήρωσε ὁ κ. Μπάρκερ, κά-
νοντας νόημα στὸν ὑπάλληλό του πῶς
εἶχε τελειώσει ἡ συνομιλία τους.

Ὁ Στέφεν Γιάρμαν ἦταν κάπως σαστι-
σμένος κι' ἀόριστα ἀνῆσυχος. Βέβαια,
μὲ τὴν καινούργια θέση του θὰ πεν-
ταπλασιάζονταν κι' οἱ ἀπολαύσεις του,
τί εὐθύνες, ὅμως εἶχε ν' ἀντιμετωπί-
σῃ!...

Τὸ βράδυ τῆς μέρας ὅπου ἀνέλαβε
τὴν καινούργια ὑπηρεσία, ἦταν κατὰ
κοπος, γιατί δὲν εἶχε πάει νὰ ἐπιτη-
ρῇ κάθε πελάτη καὶ νὰ προσέξῃ τὸ
προσωπικὸ ἂν λάμβαναν ὅλα τὰ προ-
φυλακτικὰ μέτρα.

Κι' ἀκριβῶς τὴν μέρα ἐκείνη εἶχαν
διαλέξει οἱ κ. κ. Μπάρτον καὶ Μπάρ-
κερ γιὰ νὰ τοποθετήσουν μέσα στὴν
βιτρίνα τους ἓνα περιφημὸ διαμαντέ-
νιο κολλιέ ἀξίας πολλῶν, πολλῶν χι-
λιάδων δολλαρίων.

Τὰ μάτια του δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπ'
τὸ κολλιέ ποὺ τὸ θαύμαζε πλῆθος πε-
ριέργων. Φοβόταν μήπως κανένας θρα-

σύς γκάγκστερς ρίξῃ καμμιὰ πέτρα
στὴν βιτρίνα κι' ἐπώφεληθῇ τῆς συγ-
χύσεως γιὰ νὰ κλέψῃ τὸ κόσμημα.

Ὁ Στέφεν Γιάρμαν ἀνάνευσε θα-
θεῖα ὅταν πέρασε ἡ πρώτη μέρα κι'
εἶδε τὸ κολλιέ νὰ τοποθετηθῇ μέσα κι'
ἓνα χρηματοκιβώτιο, ὑπὸ τὸ ἀγρυ-
πνὸ βλέμμα τῶν ἰδίων τῶν κοσμημα-
τοπωλῶν.

Πάντως ὁ ὕπνος τοῦ τίμιου αὐτοῦ
ὑπαλλήλου ταραζόταν συχνὰ ἀπὸ ἐπι-
στάσεις. Ξυπνοῦσε κάθε τόσο ξαφνιασμέ-
νος κι' ἀναρωτιόταν, ὠνειρευόταν πῶς
λησταὶ ἔκαναν διάρρηξη στὸ κοσμημα-
τοπωλεῖο τοῦ Μπρόντγουοϊχ καὶ τὸ ἀ-
πογύμνωσαν τελείως.

Μὲ ἀνῆσυχο ὄμμα καὶ συσπασμένα
χαρακτηριστικά, ὁ Στέφεν Γιάρμαν
πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὸ κοσμηματο-
πωλεῖο. Κι' ἀνάνευσε μὲ ἀνακούφιση,
ὅταν διαπιστώσε πῶς τίποτα τὸ δυ-
σάρεστο δὲν εἶχε συμβῇ τὴν νύχτα.

Ὁ νυχοφύλακας εἶχε σημειώσει κα-
νονικά τίς θάρδιες του κι' ἀπόλυτος
γαλήνῃ ἐπικρατοῦσε μέσα στὸ κατὰ-
στημα, ὅπου τὰ κοσμήματα ἀναπαύον-
ταν τὸν ἥσυχο ὕπνο τους μέσα στὶς
θήκες.

Ὅταν σὲ λίγο ἐφθασαν καὶ οἱ κ. κ.
Μπάρτον καὶ Μπάρκερ συνεχάρησαν
τὸν ὑπάλληλό τους, δίνοντας του νὰ
καταλάβῃ πῶς τὴ μέρα, ποὺ ὁ Ντέβιντ
Γκράντσαϊντ θάπαρνε τὴν σύνταξή
του, θὰ τὸν ἐβάλλαν ὀριστικὰ στὴν θέ-
ση του.

Ἐπὶ τοῦ ἀνῆγγειλαν πῶς θάφευγον
γιὰ τὸ Νιοῦ-Χέβεν καὶ θὰ ἐπέστρε-
φαν τὸ ἀπόγευμα.

Τὸ διαμαντένιο κολλιέ τοποθετήθηκε
καὶ πάλι μέσα στὴν βιτρίνα κι' ὁ
Στέφεν Γιάρμαν ἀναρωτιόταν ἂν δὲν
θὰ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ τὸ πουλήσῃ γιὰ
ν' ἀνταμειφθῇ γενναῖα, ὅταν παρουσιά-
στηκε ἓνας πελάτης.

—Αὐτὸ τὸ κολλιέ μοῦ ἀρέσει, εἶπε
καὶ θάθελα νὰ τὸ κάνω δῶρο στὴν γυ-
ναῖκά μου γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων
μας. Εἶμαι ὁ κ. Στίμμερ. Τζῶν Στίμ-
μερ, ἀπ' τὸ Σικάγο...

Ὁ ἐπισκεπτής εἶχε πῆ με ἀπλότητα
τὸ ὄνομά του, ἤξερε ὅμως τί ἐντύπω-
ση θάκανε. Πραγματικά, ὁ Τζῶν Στίμ-
μερ ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἐργοστασι-
άρχης χημικῶν προϊόντων τῆς Ἀμερι-
κῆς κι' ἡ περιουσία του ἀνερχόταν σὲ
ἑκατομμύρια δολλαρίων.

—Κύριε Τζῶν Στίμμερ... μεγάλη μου
τιμὴ... τραύλισε ὁ Στέφεν Γιάρμαν.

—Λαμπρά!... Πιστεύω αὐτὰ τὰ δια-
μαντὰ νὰ ἀρέσουν τῇ γυναικάς μου.
Δυστυχῶς, ἀπ' τὴν μέρα ποὺ πατήσαμε
τὸ πόδι μας στὴν Νέα-Ἰόρκη, ἔχει
κρεβάτωθῇ... Θάχατε τὴν καλωσύνη νὰ
μεταφέρετε αὐτὸ τὸ κολλιέ στὸ ξενο-
δοχεῖο Μάντιζον ὅπου κατέλυσα, γιὰ νὰ
μπορέσῃ ἡ γυναικά μου νὰ τὸ ἐξετά-
σῃ μόνη της;

Βλέποντας δὲ τὸ ἀνῆσυχο ὄφος τοῦ
ὑπαλλήλου, ὁ ἑκατομμυριόχος ἔβαλε
τὰ γέλια!

—Εἶμαι βέβαιος, εἶπε, πῶς σκέπτε-
σθε ὅτι θάμαι ἴσως κανένας κατερε-
γάρης... Ναί! ναί! μὴν διαμαρτυρε-
σθε!... Ἀλλ' ὡστε, εἶναι πολὺ φυσι-
κό!... Εἶναι τὸ κλασσικὸ κόλπο τῶν

ποῦ προδίδουν

ΤΟΥ ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

κακοποιῶν. Λένε νὰ τοὺς μεταφέρουν
στὸ σπῆτι ἓνα κόσμημα κι' ὕστερα τὸ
κλέβουν... Οἱ φόβοι σας εἶναι πολὺ δι-
καιολογημένοι. Πάντως, δὲν μπορῶ, νὰ
σηκώσω ἀπ' τὸ κρεβάτι τὴν κ. Στίμ-
μερ. Ἐξ' ἄλλου, ἐπιθυμῶ νὰ τῆς προ-
σφέρω τὰ διαμαντὰ σήμερα κιόλας.
Ἐπομένως ὅμως νὰ τὰ δολέψουμε
τὰ πράγματα. Θὰ λάβετε ὅλα τὰ κα-
τάλληλα μέτρα. Ἀρα, θὰ πᾶτε αὐτὸ
τὸ κολλιέ στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 383 δωμά-
τιο τοῦ ξενοδοχείου Μάντιζον. Θὰ σᾶς
συνοδεύουν τρεῖς ὑπάλληλοί σας, ὡ-
πλισμένοι φυσικά. Θὰ τοὺς τοποθετή-
τε στὸν διάδρομο, ἀντίκρου ἀπ' τὸ δω-
μάτιο τῆς κυρίας μου, ἔτσι θὰ ἐπι-
βλέψουν ὅλες τίς ἐξόδους.

—Ὁχι, ὄχι, μὴν δικαιολογεῖσθε! Οἱ
κ. κ. Μπάρτον καὶ Μπάρκερ θὰ σᾶς
ἐπέβλεψαν ἂν δὲν τὸ κάνατε αὐτό...
Κι' ἂν τὸ κόσμημα ἀρέσῃ στὴν γυ-
ναῖκά μου, θὰ σᾶς πληρώσω ἀμέ-
σως... Σὺμφωνοί;

Κι' ὁ κ. Στίμμερ πρόσθεσε:
—Ἄν δὲν θέλετε ὑπάρχουν κι' ἄλ-
λοι κοσμηματοπώλες στὸ Μπρόντγουοϊχ
καὶ θὰ ἐρῶ κάποιο κόσμημα ποὺ
ν' ἀρέσῃ στὴν γυναικά μου.

Ὁ Στέφεν Γιάρμαν ἔνωσε τὴν ἀ-
γωνία νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά.
Εἶχε μιὰ λαμπρὴ εὐκαιρία νὰ που-
λήσῃ τὸ διαμαντένιο κολλιέ κι' ὁ ὑ-
περβολικὸς φόβος τὸν ἴσως νὰ τὸν ἔ-
κανε νὰ χάσῃ τὸν πλοῦσιο πελάτη του.
Κι' ἀφοῦ μποροῦσε, χωρὶς νὰ τὸν προσ-
βάλῃ, νὰ λάβῃ ὅλα τὰ κατάλληλα
μέτρα, τὸ πῶς σωστὸ ἦταν νὰ δεχθῇ.

—Σὺμφωνοί εἶπε.
—Λαμπρά! Σὲ μιὰ ὥρα, θὰ θρίσκω-
μαι στὸ ξενοδοχεῖο μου, δωμάτιο ὑπ'
ἀριθμὸν 383. Μὴν κάνετε λάθος στὸν
ἀριθμὸ.

—Τὸ παίρνω ὑπὸ σημείωσιν! Σὲ μιὰ
ὥρα ἀκριβῶς, θὰ θρίσκουμαι στὸ ξε-
νοδοχεῖο μὲ τὸ κολλιέ.

—Ὁ, ναί! θὰ σᾶς πληρώσω ἀμέ-
σως. Κι' ὄχι μὲ τσέκ... ἀλλὰ μὲ δολ-
λάρια!
—Σὺμφωνοί!

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ πε-
λάτου, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Στέφεν
Γιάρμαν ὄφθηκε νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ
ξενοδοχεῖο Μάντιζον. Ἐκεῖ ἐπιβεβαίω-
σαν ὅλα τὰ λεχθέντα ἀπ' τὸν ἑκατομ-
μυριόχο τοῦ Σικάγου. Ὁ κ. Στίμμερ
ἔμενε στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 383 δωμάτιο κι'
ἡ κ. Στίμμερ εἶχε κατακλιθῇ μὲ δυ-
νατὸ κεφαλόπονο.

Τὸ βράδυ, ἐπιστρέφοντας στὸ Νιοῦ-
Χέβεν, οἱ κ. κ. Μπάρτον καὶ Μπάρ-
κερ βρῆκαν τὸν Στέφεν Γιάρμαν σω-
ριασμένο σ' ἓνα κάθισμα, μὲ στηλὸ
μάτι, νὰ σκουπίζει τὸν κρῦο ἰδρώτα ποὺ
ἔτρεχε ἀπ' τὸ μέτωπό του: εἶχε πέσει
θύμα ἐνὸς ἐπιτηδείου κλέφτη.

Μὲ κομμένες φράσεις, ὁ ὑπάλληλός
τους διηγόταν τὸ πάθημά του:

—Μόλις ἐφθασα στὸ ξενοδοχεῖο, το-
πoθέτησα τοὺς τρεῖς ὑπάλληλους μας
στὸν διάδρομο καὶ μῆκα μέσα στὸ δω-
μάτιο ὅπου μερὶς ὁ κ. Στίμμερ. Τοῦ
παρέδωκα τὸ κολλιέ καὶ μοῦπε:
«Περιμένετε με δυὸ λεπτά. Ἄν ἀρέσῃ
τὸ κόσμημα στὴν γυναικά μου, θὰ

Εξυπνα καὶ κουτά

Ο ΛΟΓΟΣ

—Ὁ Νίκος μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δανείσω
διακόσιες δραχμές. Νὰ τοῦ τῆς δώσω;
—Καὶ ρωτᾷς;
—Γιατί;
—Γιατὶ ἂν δὲν τῆς δώσῃς ἐσύ, θὰ τῆς ζη-
τήσῃ ἀπὸ μένα.

ΕΚΤΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ...

—Πῶς λοιπὸν! σοῦ χρειάζονται ἀκόμη
1000 φρ. γιὰ τὴν ράφτρα σου; Καὶ ὅμως
σοῦ ἔχω δώσει ἐδῶ καὶ λίγες μέρες αὐτὸ τὸ
ποσό.

—Ναί, χρυσό μου, ἀλλὰ δὲν εἶχα πάρει ἀ-
κόμα τὸν λογαριασμό...

ΘΑ ΤΟΚΑΜΝΕ ΚΙΟΛΑΣ!

Ἐκεῖνος.—Θάθελα δεσποινίς νὰ ἤ-
ξερα τί θὰ λέγατε ἂν σᾶς φιλοῦσα.
Ἐκεῖνη.—Ἄν θέλετε στ' ἀλήθεια, νὰ
τὸ μάθετε, θὰ μὲ εἶχατε κιόλας φιλήσει.

Η ΛΥΣΙΣ

—Μαρία, τὸ τζάμι αὐτοῦ τοῦ παραθύ-
ρου εἶναι τόσο θρόνικο ποὺ δὲν βλέπει κα-
νεὶς ἔξω, στὸ δρόμο.

—Αὐτὸ σᾶς στενοχωρεῖ κυρία; Νὰ τ' ὁ-
νοῖξω ἀμέσως!

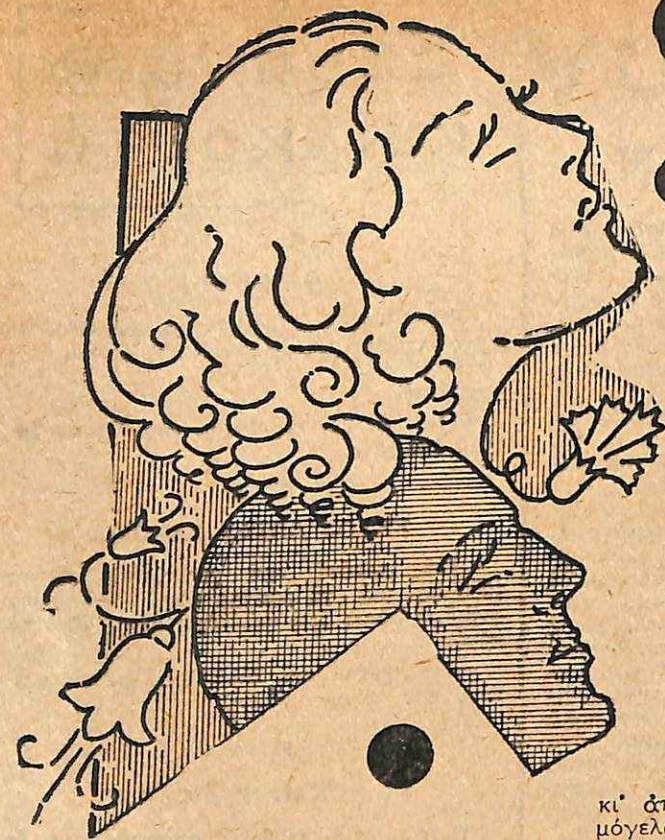
ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ...

—Σκοτώσατε μὲ τὸ παληαυτοκίνητό σας
τὴν γελάδα μου!

—Μὴ φωνάζῃς, ἔτσι, θὰ τὴν ἀντικατα-
στήσω!

—Ἀσὰ αὐτὰ καὶ δὲν μπορεῖς ἐσύ νὰ
μοῦ δώσῃς ποτὲ εἰκοσι λίτρες γάλα!...

ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

Θά κοιμηθῆτε στο Βερολίνο...

Πρωτότυπο διήγημα του κ. 'Αγγ. Δόξα

προκλητικά του χείλη αναστά-
τωσαν την ήρεμιά του. Πού να
ήταν και δεν την είχα άνακα-
λύψει τόση ώρα, σκέφθηκε. Κι
αποτόμως γύρισε προς το μέ-
σα μέρος του διαδρόμου για να
συμπληρώσει τις εντυπώσεις του
από τη σιλουέτα της. Ένα
κορμί σε ευχάριστα ψηλό ανά-
στημα, με γραμμές άψογες, τον
έκανε ν' αποφασίσει να γνωρι-
στή μαζί της, το γρηγορότερο.
Τίναξε τη στάχτη του τσιγάρου
του, κύτταξε γύρω του με κά-
ποια άμνηστία κι έμεινε για
λίγες στιγμές σκεπτικός ψά-
χνοντας να βρή μιάν άφορμή
γνωριμίας. Επειτα ξανάσκυψε
έξω από το παράθυρο, ξανατί-
κρυσσε το χαριτωμένο κεφαλάκι

κι' αποφάσισε να σχεδιάσει κάποιο χα-
μόγελο στο πρόσωπό του. Μά δχι μόνο
δὲ βρήκε ανταπόκριση, αλλά ή όμορφη
συνταξιδιώτισσά του γύρισε προς τά μέ-
σα και κατευθύνθηκε στο διαμέρισμά
της. Τότε και μόνο άντελήφθη πώς έτα-
ξίδευε στο άριστερά διπλανό με το δικό
του διαμέρισμα. Τό πράγμα γινόταν πε-
ρισσότερο ένδιαφέρον. Ός τόσο πέ-
ρασε κι' αυτός στο διαμέρισμά του, έ-
σβυσε το φῶς και ξάπλωσε στο κρεβ-
βάτι του πρόχειρα για ν' άναπολήση το
δραμα του παραθύρου. Δέν πρόττασε
να παραδοθή στους στοχασμούς του, ό-
ταν ένας ήχος σαπουνιού που έπεφτε
στη σαπουνιέρα τόν έκανε να γυρίση το
βλέμμα δεξιά και ν' άντιληφθή πώς το
συνεχόμενο λαβαμπό ήταν κοινό γι' αὐ-
τόν και για την γειτονιάς του που έ-
κείνην την ώρα βρισκόταν σ' αυτό κά-
νοντας, προφανῶς, την τουαλέττα της.
'Αλλά κι' αυτό δὲ χρειάστηκε να τὸ μαν-
τέψη γιατί ή συνεχόμενη με το λαβαμ-
πό πόρτα του διαμερίσματός του άρρι-
πε προς το κάτω μέρος μιά χαραμάδα που
έφωτιζετο από μέσα. Με άπληστη άδια-
κρισία έσκυψε και κόλλησε το μάτι του
στη χαραμάδα αυτή για να παρακολου-
θήση το πιό άπροσδόκητο θέαμα. 'Η
θεακτική άγνωστη έβγαζε εκείνη τη
στιγμή και το τελευταίο της έσώρρουχο
και πιάνοντας ύστερα ένα σφουγγάρι ύ-
γρο το πέρασε έπάνω απ' όλο το γυμνό
σκάνδαλο τῶν άρμονικῶν της καμπυλῶν.

Ύστερα τυλίχθηκε σ' ένα μπουνοῦζι
και ξαναμπήκε στο διαμέρισμά της από
την άλλη συνεχόμενη πόρτα που λαβαμ-
πό. 'Ο Λεωνίδας, που το λουτρό αυτό
δέν τὸν είχε δροσίσει καθόλου, πετά-
χθηκε δρθιος σά ζαλισμένος και βγήκε
πάλι στο παράθυρο του διαδρόμου γιατί
έννοιωθε πῶς είχε ανάγκη από λίγο δρο-
σερό αέρα.

Σέ λίγα λεπτά ή 'Αφροδίτη του λα-
βαμπό βγήκε και χτύπησε στην πόρτα
του δεξιά διπλανού του διαμερίσματος.
Θά μπορούσε εκείνη τη στιγμή να της
πῇ κάτι. Ποτέ σὲ τέτοιες περιστάσεις
δέν τὸν έλειψε ούτε ή διάθεση, ούτε ή

έτοιμότης. Μά αυτή τη φορά στάθηκε
σαν ηλεκτρόπληκτος και σκέφθηκε πῶς
δέν ήξερε και σὲ ποιά γλώσσα να της
μιλήσει. 'Η άπορία του, όμως, αυτή έ-
λύθηκε άμέσως γιατί από το δεξιά δι-
πλανό του διαμέρισμα έπρόβαλε μιά κυ-
ρία χοντρή μέχρι σαράντα ετών μ' ένα
αγοράκι ὡς δέκα χρόνων και της μιλήσε
γερμανικά. Δέν άργησε να κατατοπισθή
τελείως. 'Η ώριμη κυρία ήταν άδελφή
της και το παιδάκι ήταν γιός της κι
έφώναζε τη νέα «θείσα Μαίη», το τέρ-
μα του ταξιδιού τους ήταν ή Βιέννη κι'
αὐτός έπρόκειτο να περάση τη νύχτα
του μεταξὺ τῶν δύο διαμερισμάτων της
οικογενείας. 'Η τακτική του σὲ παρό-
μοια περίπτωση ήταν στερεότυπη' και
δέν του χρειάζοταν να σκεφθῇ καθόλου.
Πέρασε στο διαμέρισμά του, έβγαλε α-
πό τῇ βαλίττα του ένα πακετάκι με σο-
κολατίνια κι' έπρόσφερε, στο μικρό, α-
φού προσέβλεψε τη συμπάθειά του με
δύο εύκολα λόγια, άπο κείνα που τρα-
βοῦν την περιέργεια και την έμπιστοσύ-
νη τῶν παιδιῶν.

— Μπορείς να καταλάβης, τοῦ εἶπε,
με πόση ταχύτητα τρέχει αυτή τη στιγ-
μή το τρένο;

— Όχι, τοῦ άπήντησε ὁ μικρός. Ετοι-
μος ν' άκούσης.

— Είναι πολύ εύκολο να τὸ βρῆς. 'Α-
κούς αυτό το ντούγκ—ντούγκ, ντούγκ—
ντούγκ, ντούγκ—ντούγκ, που κάνει το
τρένο έπάνω στις ράγες;

— Ναί.

— Λοιπόν, αυτό προέρχεται από τὰ
σημεία που τελειώνει ή μιά ράγα κι' έ-
νώνεται με την άλλη. Αν λοιπόν ύπολο-
γίσουμε πῶς κάθε ράγα είναι ἔως δέ-
κα μέτρα, κάθε τέτοιο ντούγκ—ντούγκ
δείχνει πῶς το τρένο πέρασε δέκα μέ-
τρα. Δέν έχεις, λοιπόν, παρά να μετρή-
σης στο ρολόι σου πόσοι τέτοιοι κρότοι
άκούγονται σ' ένα λεπτό της ώρας κι'
έτσι μ' έναν εύκολο λογαριασμό βρι-
σκεῖς πόσα χιλιόμετρα τρέχει την ώρα
το τρένο. Κατάλαβες;

'Ο μικρός έκανε μιά πρόθυμη βεβαιω-
τική κίνηση με το κεφάλι του κι' άρχισε
να παρακολουθῇ τούς ήχους στο ρολο-
γάκι του. Την ίδια στιγμή ὁ Λεωνίδας
παρακολουθοῦσε με το βλέμμα τις δύο
γυναίκες που μιλοῦσαν για την ώρα τοῦ
φαγητοῦ που πλησίαζε. 'Η κυρία με το
παιδάκι της έπρόκειτο να γευματίσουν
στο κοιμητριάνα τους με σάντουιτς που
είχαν ετοιμάσει από τὸ σπίτι τους. 'Η
νέα ήθελε να φάη στο βαγκόν—ρεστο-
ράν. Κι' ὁ μικρός άνεκάλυψε την ταχύ-
τητα τοῦ τρενιού.

— Πενηταδύο εφώναξε θριαμβευτικά,
δέν εἶν' έτσι;

— 'Ακριβῶς... άπήντησε ὁ Λεωνίδας
και τοῦ χάιδεψε τὸ κεφαλάκι διασταυ-
ρώνοντας τὸ βλέμμα του με της μητέρας
του, που εκείνην την στιγμή είχε γυρίσει
να δῇ τὸ γιοῦ της. 'Αλλά την τρυφερό-
τητα τοῦ βλέμματός της την επέξτεινε
και στο Λεωνίδα, πράγμα που θά τὸν
άπογοήτευε αν ήταν μόνη της. 'Αλλά

τώρα αὐτήν την εἰποιά θά την χρησιμο-
ποιούσε για την άδελφή της. Καί αντί
ν' άγανακτῆση, ευχαριστήθηκε και την
συνεχάρθηκε που είχε ένα τόσο έξυπνο
γιοῦ. 'Η μητέρα κολακεύθηκε κι' ή νέα
γύρισε, ἐπὶ τέλους, και τὸν εκύταξε μ'
ένα βλέμμα συγκεκριμένο. 'Ο Λεωνίδας
προχώρησε προς τὸ μέρος τους και με
γοητευτικήν οικειότητα τούς έπιασε κου-
βέντα για τὸ ταξίδι. 'Η κουβέντα τρα-
βοῦσε ασκόπως και άόριστως γιατί δέν
εἰσέφερε τρόπο να ξεμοναχιάση την Μαίη
μέχρις ότου έσωσε την κατάσταση και
πάλιν ὁ μικρός ποῦ, άφού έπλοτίσσε τις
έγκυκλοπαιδικές του γνώσεις, σκέφθηκε
ὅτι καιρὸς ήταν να γεμίση και τὸ στο-
μάχι του. 'Ετσι ή μητέρα του έήτησε
συγγνώμην και άπεσώρη με τὸ γιοῦ
της στο διαμέρισμά της για να ξετρο-
πώση τὰ σάντουιτς, άφού έβριζε και νῆο
σκανδαλῶδες βλέμμα στο Λεωνίδα. Καί
αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ δόθηκε ή ευκαιρία
να μείνη μόνος με τη Μαίη, ἐνῶ από τὸ
βάθος τοῦ διαδρόμου έπρόβαλε ὁ τρα-
πεζιέρης χτυπώντας το κουδούνι για τὸ
δείπνο. Τότε τη ρώτησε αν θά περάση
στην τραπέζια κι' αν θά περιμένῃ την
άδελφή της. Ναί τὸ ένα ὄχι το άλλο.
Της έπρότεινε να της κρατήση συντρο-
φία την ώρα τοῦ φαγητοῦ μιά κι' ήταν
κι' αὐτὸς μόνος. 'Εδέχθηκε μ' ευγέ-
νεια, έπέρασαν στο βαγκόν—ρεστοράν
κι' εκάθισαν σ' ένα τραπέζι για δύο α-
τομα. 'Ηταν άπόλυτος άνόγκη να της
ξαλλεγράρη τὸ μυαλό πριν άρχισῇ τὸ
σερβίρισμα. 'Επέρασε από τη σκέψη του
ὅλων τῶν λογίων τὰ πιστά και θυμήθη-
κε κάποιο φίλο του χημικό, που ένα
βράδυ στην Θεσσαλονίκη, σ' ένα κέντρο
της 'Αρετσούς, τοῦ εἰηγοῦσε πῶς τὸ
τζίν έχει μεγάλη περιεκτικότητα σὲ οί-
νόπνευμα.

— Θά με συντροφέψετε σ' ένα τζίν;

— Εὐχαριστῶ.

Φώναξε ένα γκαρσόν.

— Δύο τζίν.

'Επειτα τοῦ τράβηξε ελαφρά τὸ μα-
νίκι και πρόσθεσε χαμηλόφωνα:

— Διπλά.

'Από τὸ μέρος της κουζίνας πρόβαλαν
τὰ φλυτζάνια με τὴ σοῦπα. 'Ο Λεωνίδας
άρχισε τότε δριμύ κατηγορητήριο ένα-
τίον της σούπας που χαλαίε το στομάχι
και τις γραμμές κι' έναντίον τῶν τὰμπλ
ντ' ὅτ ποῦ δέν την παραλείπουν ποτέ για
να γεμίζουν τὰ μενού. 'Η Μαίη ήταν της
ίδιας γνώμης. 'Αλλά ὁ Λεωνίδας είχε α-
κόμα μιά.

— Ός που να μᾶς σερβίρουν τὸ δεύ-
τερο πιάτο να πάρουμε ακόμα ένα τζίν.
Ξερετε, ένας φίλος μου γιατρός, πολύ
σπουδαίος, μοῦ εἰήτησε ὅτι τὸ τζίν έχει
τὸ λιγώτερο οινόπνευμα κι' εἶνε θαυμα-
σιο ζωογονητικό για τὸ στομάχι λίγο
πριν τοῦ φαγητοῦ. Διευκολύνει την
πέψη...

Στην πραγματικότητα όμως έπίστευε
ὅτι διευκολύνει ὄχι την πέψη αλλά τοῦ-
λάχιστον την οικειότητα σ' ένα πρώτο
τετ-ά-τετ με μιάν ὁμορφη και νέα κυ-
ρία. 'Εν τούτοις ή Μαίη παραδέχθηκε
την άποψη τοῦ φίλου του, τοῦ πολὺ
σπουδαίου γιατροῦ και κατά τὸν ίδιο
τρόπο άδειασαν άλλα δύο διπλὰ τζίν,
ὁπότε τὸ κεφάλι άρχισε να αλαφραίνει
και τὸ δείπνο, ποτισμένο κι' από ένα
ελαφρὸ κρασάκι, ετέλειωσε με ζωηράν
εὐθυμία. Τότε της έπρότεινε να πάρουν
λίγο αέρα και τὸ καλλιτέρας πῶς ήταν αν
γύριζαν στο διαδρόμο τοῦ βαγονιού
τους. Κατὰ βάθος ὁ Λεωνίδας δέν ζη-
τοῦσε αέρα αλλά — αντιθέτως προς τὸν
Γκαίτε — λιγώτερο φῶς. Ός τόσο δέν
παρέλειψε να της εκθείαση τις χάρες
τοῦ φεγγαριοῦ εκείνης της νύχτας μόλις

τὸ άντίκρυσαν από τὸ παράθυρο τοῦ
διαδρόμου.

— Δέν σὰς εφантаζόμουν ρωμαντικό,
τοῦ εἶπε ή Μαίη.

— 'Ο άνθρωπος πρέπει να προσαρμό-
ζεται προς τὰς περιστάσεις, άπήντησε ὁ
Λεωνίδας με κάποια πονηρία. Καί για
ν' άποδείξη τὸ εύκολο της προσαρμογῆς
του, πέρασε την ὁμιλία σὲ διάφορα θέ-
ματα και κατέληξε στο να της πιπλήση
τὸ μυαλό με τις θεωρίες τοῦ Φρόυντ.
Και σὲ μιά στιγμή, μεταξύ θράσους και
εὐλικρινείας, της εἶπε:

— Φοβοῦμαι πῶς απόψε δέν θά κοι-
μηθῶ καθόλου.

— Έχετε αὖπνια;

— Θά μοῦ πάρη τὸν ύπνο ένα άπροσ-
δόκητο κι' έρεθιστικό θέαμα που είχα
δῇ πρό λίγης ώρας.... Θά σὰς κάνω μιά
εὐλικρινῇ ὁμολογία. Χωρίς να τὸ θέλω,
από μιά άκούσια άδιακρισία μου, σὰς
είδα προτῆτερα γυμνή στο λαβαμπό την
ώρα που κάνατε την τουαλέττα σας....
από μιά χαραμάδα της πόρτας που εἶνε
στο διαμέρισμά τοῦ δικό μου.

'Η Μαίη θέλησε να φανῇ ψύχραιμη
κι' άπήντησε με ήρεμία.

— Τότε καλλίτερα να πᾶμε να κοι-
μηθοῦμε πιὼ νωρίς ὥστε, αν χάσετε και
λίγο ύπνο, να έχετε την ώρα να τὸν α-
ναπληρώσετε.

Και προχώρησε προς τὸ διαμέρισμά
της καληνυχτίζοντάς τον.

'Ηρθε έτσι ψυχρά κι' άναπάντεχα ὁ
λο αὐτό, ποῦ ὁ Λεωνίδας έθεώρησε φρο-
νιμώτερο να μην έπιμείνῃ μιά και άπέ-
τυχε ή πρώτη κρούσις. 'Επέρασε κι' αὐ-
τός στο διαμέρισμά του και μηχανικά
έφόρεσε τις πιτζάμες του. 'Ηταν έτοι-
μος να πέση στο κρεβάτι του, όταν α-
πό τὸ μέρος τοῦ λαβαμπό άκούσε κά-
ποιο θόρυβο. Σίγουρα πῶς ήταν ή
Μαίη. Ποιὸ τάχα καινούργιο θέαμα θ'
άντίκρυζε αν έσκυβε πάλι στη χαραμά-
δα: 'Αλλά πῶς πάλι, ύστερα απ' ὅσα

της άπεκάλυψε, δέν εἰδίστασε να περά-
ση στο λαβαμπό; Μήπως ή ελαφριά δυ-
σαρέσκεια ποῦ τοῦ εἰδείξε δέν άνταπε-
κρίνετο στα πραγματικά της αίσθήματα
ή μήπως ή κοκετταρία της την έσπρω-
χνε να τὸν σκανδαλίση; Πριν προφτάση
να τελειώση τη σκέψη του, άνοιξε ή
πόρτα τοῦ λαβαμπό προς τὸ διαμέρι-
σμά του και φανερώθηκε ή Μαίη ντυμέ-
νη με μιά μεταξῶνι πιτζάμα Ρούσικη
σατέν—μπριγιάν, σὲ χρώμα μπλε—οὐ-
ῶλτς. Κρατοῦσε στα χέρια μιά βούρτσα
τῶν δοντιῶν κι' είχε στα χείλη τὸ σατα-
νικώτερο χαμόγελο.

— Σκέφθηκε, τοῦ εἶπε, ν' άνοιξω την
πόρτα ποῦ μᾶς χωρίζει για να μην κρυ-
φοκυτάξτε πάλι από τη χαραμάδα με
κίνδυνο να χάσετε τὸν ύπνο σας. 'Αν
θέλετε, μάλιστα, μπορείτε να παρακο-
λουθησέτε ελεύθερα την τουαλέττα μου.
Ξέπλυνε τὰ δόντια της κι' άνοιξε ένα
βαζάκι να βάλῃ λίγη κρέμα στο πρόσω-
πό της. 'Ο Λεωνίδας ποῦ την παρακο-
λουθοῦσε με θαυμασμό νόμισε πῶς βρή-
κε την ευκαιρία, έκανε ένα βήμα κοντά
της, της έπιασε τὸ κεφάλι και της φίλη-
σε τὸ στόμα.

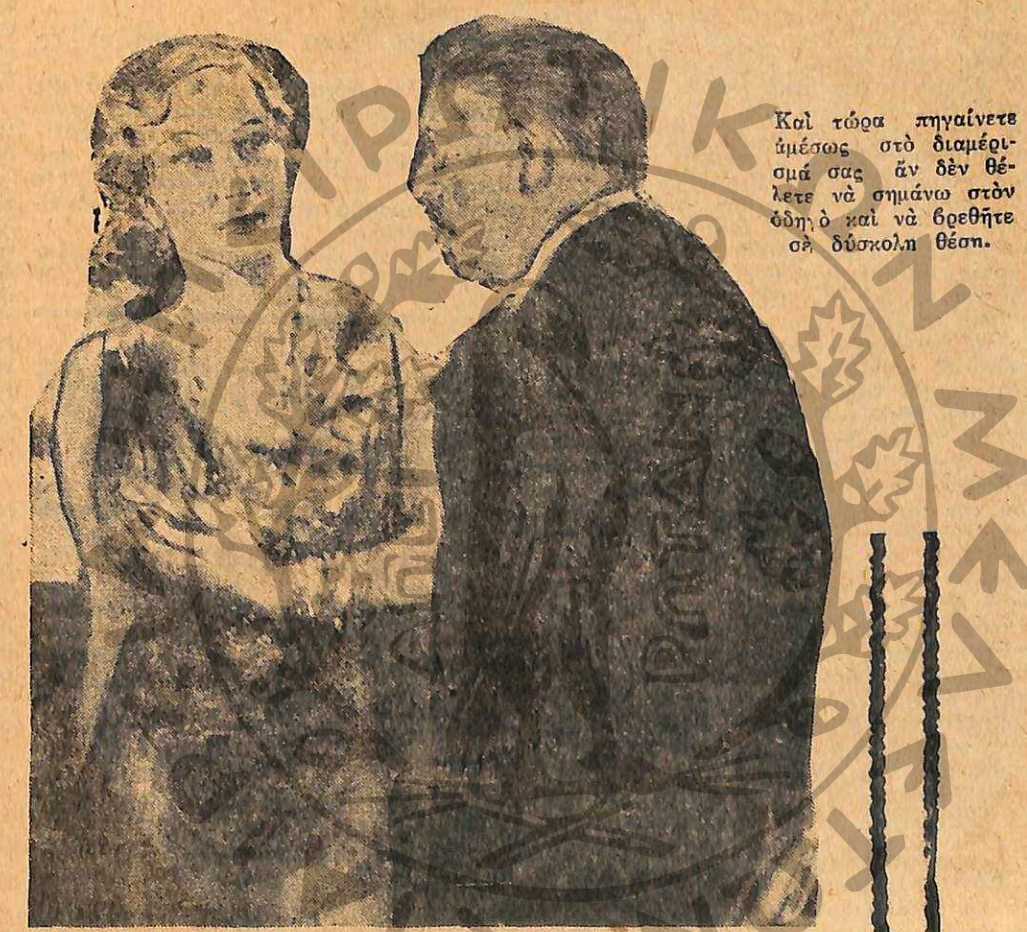
— Θά μᾶς δῇ κανείς, έκανε ή Μαίη.
'Η πόρτα σας εἶναι άνοιχτή....

'Ο Λεωνίδας αναθάρρησε, έκλεισε την
πόρτα, ξαναγύρισε κοντά της και την
αγκάλιασε. 'Η Μαίη τὸν δέικοψε προφέ-
ροντας με έπισημότητα:

— Όχι εἰδῶ... και άνοιξε την άλλη
πόρτα τοῦ λαβαμπό ποῦ ήταν συνεχόμε-
νη με τὸ διαμέρισμά της, περνώντας
πρώτη.

'Ο Λεωνίδας άρχισε να πιστεύῃ την
περιπέτεια. Την άκολούθησε στο διαμέ-
ρισμά της και κουλούριασε τὰ χέρια του
γύρω από τὸ γοητευτικό της κορμί. Μά
πάλι ή Μαίη τὸν δέικοψε.

— Δέν εἶσθε καθόλου προνοητικός. 'Η
πόρτα μου εἶναι ξεκλειδῶτη και μπορεί

Και τώρα πηγαίνετε
άμέσως στο διαμέρι-
σμά σας αν δέν θέ-
λετε να σημάνω στὸν
ὁδηγὸ και να βρεθῆτε
σὲ δύσκολη θέση.

ν' ανοίξει ο κουτυλέρ.

Ο Λεωνίδας έκλειδωσε την πόρτα και θεώρησε τον έαυτό του όριστικά ευτυχισμένο. Μόλις γύρισε, αντίκρουσε τη Μαίη με το βλέμμα εξαιρετικά αυστηρό και το χέρι της στο κουδούνι του κινδύνου. Έδοκίμασε μιαν έκπληξη. «Αλλά ή Μαίη τον κύτταξε ήσυχα και του είπε: — Και τώρα πηγαίνετε άμέσως στο διαμέρισμά σας, αν δεν θέλετε να σημά- νω στον όδηγό και να βρεθήτε σε δύ- σκολη θέση.....

Λοιπόν, είναι αλήθεια ότι ποτέ δεν πρέπει να αποδίδεται σοβαρή σημασία στις δικαιολογίες που βρίσκουν οι γυ- ναίκες όταν θέλουν να δώσουν έλαφρυν- τικά σε μιá έπιπολαϊότητα τους. Γιατί, αντιθέτως, μιá γυναίκα, όταν θέλλη, μπο- ρεί να κρατήσει σε απόσταση και τον πιο τολμηρό άντρα.

Έπάνω σ' αυτό το θέμα στριφογύρι- ζε το μυαλό του Λεωνίδα πού, άφου δεν μπόρεσε να κάνει κάτι καλλίτερο, τώρριζε στη φιλοσοφία και, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του βαγκόν—λί, κάπνιζε τσιγάρα το ένα άπάνω στ' άλλο, γιατί δεν μπορούσε ακόμα να συνέλθη από το παιχνίδι που τούπαιξε ή χαριτωμένη Βι- εννέζα και είχε χάσει κάθε διάθεση για ύπνο. Έσுλλογιζόταν ακόμα τη δυσάρε- στη κατάσταση, που είχε δημιουργηθή, πράγμα ένοχλητικό για όλόκληρη την αύριανή ήμέρα που θέλοντας και μη θά την είχε κάθε λίγο μπροστά του.

Τό φεγγάρι τρύπωνε ειρωνικά μέσ' άπ' το παράθυρο του βαγονιού και τό τραίνο έτρεχε με αδημένη ταχύτητα πέρα από τη Λαμία χωρίς κανένας Λα- μιώτης να μπορή να φανταστή τα προ- βλήματα που έπαράδερναν εκείνη τη στιγμή τό μυαλό ενός επιβάτου της τα- χείας.

Τήν μονοτονία του φαύλου κύκλου των σκέψεών του ήρθε να διακόψη ένα παράξενο χτύπημα από τό διπλανό προς τα δεξιά διαμέρισμα του βαγονιού όπου ήταν ό μικρός με τη μαμά του, τη χον- τρούλη σαραντάρα κυρία που τούκανε τά γλυκά μάτια από χωρίς. Πρόσεξε καλλίτερα κι' άντελήφθη πώς τό χτύπη- μα ήταν άπό δάχτυλο κι' είχε κάτι τό συνθηματικό. Σε μιá στιγμή σκέφθηκε πώς κοιμόταν δίπλα—δίπλα με τη χον- τρή, σαν να ήσαν στο ίδιο κρεβάτι και μόνο τό χώρισμα του διαμερίσματος ά- πο τό λεπτό κόντρα—πλακέ τους έχώριζε. Γύρισε άπότομα και θυμωμένος την πλά- τη του κι' ένοιωσε την ίδια στιγμή πα- ρόμοιο γύρισμα από μέσα να βαθουλιά- ζη τό λεπτό χώρισμα έτσι που ν' άκουμ- πουν στο κορμί του οι πλαδαρές καμπυ- λότητες της δεξιά γειτονικής κυρίας που σίγουρα ήθελε να του δώσει να καταλά- βη με τά συνθηματικά της χτυπήματα πώς άνησυχίες σκανδαλιστικές της έμ- πόδιζαν τον ύπνο και ζητούσε άπ' αυ- τόν την πρωτοβουλία να τις άνακουφί- ση. Άνατρίχισε με την ιδέα αυτή και σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι του για να πάρη λίγο άέρα. Τό μάτι του χάθηκε στην άσημένια άνταύγεια των νερών του Σπερχειού, που σαν μιá μακρινή άκαθό- ριστη γραμμή διακρινότανε στο βάθος. Κι' άπόμεινε στο παράθυρο ως που ή αύγή άρχισε να χαράζει πάνω άπό τις κορυφές του Κισσάβου. Τότες ένοιωσε πώς τά βλέφαρά του άρχισαν να βαρβαί- νουν κι' ή κόυραση παράλυσε τό κορμί του. Ξαναγύρισε στο κρεβάτι του και σε λίγα λεπτά κοιμότανε βαθειά...

Κόντευε μεσημέρι πιά όταν βγήκε ά- πό τό διαμέρισμά του την άλλη μέρα. Τό τραίνο περνούσε τούς κάμπους της

Ξερβίας κι' ό διάφορος ήταν γεμάτος άόληση να τη διακόψη. Ξαναβρήκε, σ- μως, τό φυγαδεμένο του κεφάλι, τσούγ- κρισε τό ποτήρι του μαζί της και της έιπε: — Άκριβώς θά σάς είχα προσβάλει αν έδειχνόμουν τολμηρότερος. Γιατί μ' αυτό θάδειχνα πώς ήθελα να πάρω από σάς κάτι χωρίς τη θέλησή σας. Και ή προσβολή θά ήταν διπλή γιατί θά ή- μουν κι' έγώ προσβεβλημένος με την ι- δέα πώς δεν θέλατε να μου χαρίσετε λί- γες στιγμές που αν ήταν ευχάριστες για μένα, είχα τον δίκαιο έγώισμό να τις θεωρήσετε έξ ίσου ευχάριστες και για σάς.

— Που να φαντασθώ πώς είσατε κά- τοχος όλων αυτών των θεωριών; Έγώ σάς νόμισα όπως συνήθως νομίζουν ό- λους τούς άνδρες και να που σείε βρε- θήκατε εξαιρετικός.

— Κοροϊδεύετε; — Τι ιδέα!

— Δεν ξέρω τις άρχές σας πάνω σ' αυτά τά ζητήματα. Είναι άλλοι άνθρο- ποι που τ' άνακατώνουν με τό συμφέρον ή με την σεμνοτυφία ή δημιουργούν συ- νέπειες ή όνειροπλοούν την αλιονόητα.

— Για μένα όλα αυτά είναι άνήθικα ή τουλάχιστον δίχως ειλικρινεία. Άξιο- θρήνητες άνοησίες. Φροντίζω μονάχα μη με βλάβη κάτι που θά μ' άρέση να κάνω. Σ' αυτό συνοψίζονται όλες οι άρ- χές μου σ' αυτό που με ρωτάτε.

— Τότε πώς δικαιολογείτε τη χθεσινή σας στάση;

— Μά είστε βέβαιος ότι ειλικρινώς μου είχε άρέσει ή πρότασίς σας και την άπέφυγα;

— Αυτό έπρεπε να σκεφθώ κάθε λογυ- κός άνθρως όταν με τόση έπιείκεια συγκατατεθήκατε να με περάσετε από τό διαμέρισμά μου στο λαβαμπό κι' ά- πό κει στο δικό σας.

— Κι' αν ή διάθεσίς μου εκείνης τηή στιγμής ήταν άπλώς να διασκεδάσω μα- ζι σας; Πώς μου άρνείσθε αυτού του εί- δους την άπόλαυση που και αξιόλογη θεωρώ και νόμιμη;

— Νόμιμη; Όχι δά. Γιατί αυτό που έκάνατε ήταν σαν να μ' έξαπατήσατε.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει παρόμοιο χαρακτηρισμό θά έπρεπε να δώσω κ' έγώ στη δική σας τακτική.

— Σας παρακαλώ. Έγώ με την τα- κτική μου σάς έκανα άπλως έναν πρό- λογο πολιτισμένο για να σάς γνωστο- ποιήσω μιá έπιθυμία μου και να δώ αν άνταποκρίνεσθε σ' αυτή. Τό τελευταίο αυτό τό τονίζω γιατί είναι ή ήθικη των άρχών μου. Όταν ή έπιθυμία είναι κοι- νή και στους δυό μου δίνετε εκείνο που και σεις πέρννετε από μένα. Κι' έτσι ού- τε ή θέλησίς σας παραβιάζεται, ούτε ή αξιοπρέπεια ήγεται, ούτε κανείς χρω- στά τίποτε στον άλλο.

— Έκτός από την πρώτη έμπνευση.

— Μά ούτε κι' αυτή. Την χρωστάμε στη στιγμή, στη διάθεση, στη φύση. Σ' αυτή τη δύναμη που μάς σπρώχνει στη ζωή. Να ακριβώς όταν μηήκατε στο βα- γόνι πρό όλίγου, διάβαξα στο «Μονέντ» του Βουκουρεστίου ένα άρθρο μιáς ό- μόφυλής σας, μιáς γυναίκας, που κα- θώς βλέπω από την όμορφιά της είνε συμπατριώτισσά μου.

— Και τι γράφει ή αξιόλογος αυτή κυρία;

— Κατάληγει στο ότι «στην κωμωδία που μεταξύ τους παίζουν οι άνθρωποι, οι γυναίκες είναι οι αιώνιες γόησσες και οι άντρες οι διά μέσου των αιώνων κα- τακτητά».

— Ποιός θά είχε αντίρρηση στη δια-

— Ένοείτε όταν έβάλατε τό χέρι σας στο κουδούνι του κινδύνου;

— Ναι, ναι.

— Άφου είχατε την πρόθεση να ση- μάνατε;

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

Πετούσε τις άπόψεις της χωρίς ή έκ- πληξις που δοκίμαζε ό Λεωνίδας να τον

— Άπλως είχα την πρόθεση να με- τρήσω την έπιθυμία σας. Και σεις φανή- κατε να μην με λογαριάζετε περισσότερο άπ' αυτών των μικρό κίνδυνο που διατρέχατε κι' άποσυρθήκατε. Ξέρετε πώς με προσβάλατε μ' αυτό; μου όφεί- λετε εξήγησις.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Η φωτογραφία

ή ύπόθεσις από τας πλέον σκοτει- νάς, και όμως περί φωτογραφίας έπρόκειτο. Καί είναι γνωστόν ό- τι διά την λήψιν μιáς φωτογρα- φίας άπαιτείται πολύ φώς, άπλετον φώς. Πώς τώρα τά έκατάφεραν οι διάδικοι να συσκοτίσουν κατά τόν τρόπον που τά συνεσκότισαν τά πράγματα, μυστήριον, τό όποιον έλαχε να διαλευκάνη ό πρόε- δρος του μονομελούς πταισιματοδικείου.

— Υάκινθον τόν έλεγαν τόν μηνυθέντα, Υάκινθον Άνθοσμίαν. Μαργαρίταν Χ. άς όνομασωμεν την μινύτριαν, άφου δεν μάς έπιτρέπεται να αναφέρωμεν τό ό- νομά της.

Υπάλληλος εις έμπορικόν της όδοϋ Αιόλου εκείνος, νέος άκόμη, τέως διδά- σκαλος και κομποπρεπής, φωτογράφος εκείνη εις πρόστειον των Άθηνών, ώ- ραία και πολυθέλητρος.

Εις έκδρομήν ήτο την μοιραίαν εκεί- νην Κυριακήν ό Υάκινθος εις τό γειτο- νικόν πρόστειον. Άφου άρκετά έπερι- πάτησεν ανά τούς χλοερούς λειμώνας, άφου έπήρε τόν γλυκύν βραστόν του εις έξοχικόν κέντρον μετά μουσικής, πλη- ρώσας δραχμάς έπτά, άπεφάσισε, όπως έβράδυνε, να φέρη βόλτα και την άγο- ράν του πρόστειου. Έγκυκλοπαιδικός άνθρως ήτο ό κ. Υάκινθος, τας γνώ- σεις του ήθελε να πλουτίση.

Κάποτε έπερνούσε και έξω από τό φωτογραφείον του χωριού. Άλλοτε, ό κεραυνός εξαπεστέλλετο από τας ώρας εις ένός φακέλλου μυρωμένου, αυτήν την φορά εξαπελύθη έναντίον του δυστυχούς Υακίνθου από δυό μεγάλους και κατα- μέλανας όφθαλμούς.

Τό χωριό είχε φωτογραφείον, όπως είπαμε, αλλά και τό φωτογραφείον είχε φωτογράφον νεαράν δεσποινίδα, ευειδε- στάτην και πολυθέλητρον, την διδα Μαργαρίταν Χ.

Έκύτταξε ό Υάκινθος την Μαργαρί- ταν, έκύτταξε και ή Μαργαρίτα τόν Υά- κινθον. Αυτό ήταν! Κεραυνόπληκτος έμεινε ό άτυχής νέος, κατακόκκινη έγινε ή λευ- κοτάτη Μαργαρίτα. Καί τότε — ποιός είπε ότι ό Έρως δεν είναι δημιουργός; — φαεινή ιδέα ήλθε του Υακίνθου: Θά έφωτογραφίζετο. Έτσι θά έπλησίαζε τό Ινδαμιά του, θά τό γνώριζε καλλίτερα, και ποιός ξέρει κάποτε τί γίνεται στον κόσμον.....

Νέος και κομποπρεπής ήτο εκείνος, ώραία και πολυθέλητρος ήτο εκείνη.

Πρόεδρος.— Μην μακρηγορήτε, δεσποινίς, συντομότερα.... Μαργαρίτα.— Μάλιστα κ. πρόε- δρε. Τό λοιπόν τόν ρωτά: «θα φωτογρα- φηθήτε κύριε;» — «Μάλιστα δεσποινίς» — «Περάστε μέσα». «Μάλιστα δεσποινίς» — «Πώς θέλετε να φωτογραφηθήτε κύριε; «άν φάς» ή «προφίλ;» ή «τρουά κάρ» — «και τά τρία μαζί» μου λέει και γε- λάει.....

Υάκινθος.— Που να ξέρω έγώ κ. πρόεδρε, ούδέποτε στη ζωή μου έχω φωτογραφηθή.

Πρόεδρος.— Μή διακόπτετε παρα- καλώ. Έξακολουθήστε δεσποινίς. Μαργαρίτα.— Τόν καθίζω, τότε, στο σκαμνί και πάω να το δώσω πόζα. Ξέρετε άπ' αυτά κ. πρόεδρε (γέλοια στο άκροατήριον).

τό άπόγευμα έξω από τό μαγαζί μου

Υάκινθος.— Δεν ήτο άπόγευμα κ. πρόεδρε, βράδυ ήταν, άλλοιώς θά- βλεπα τί βαμμένο τέρας είχα άντικρύ μου!.....

Μαργαρίτα.— Κύριε πρόεδρε θά τόν τσουρομαλίσω, με βρίζει τώρα αυ- τός!.....

Πρόεδρος.— Θά καθήσετε φρόνι- μα και οι δυό ή θά σάς στείλω μέσα: Έξακολουθήστε δις Χ.

Μαργαρίτα.— Τό λοιπόν κ. πρόε- δρε, ό κύριος άπ' έξω περνούσε εκείνο τό άπόγευμα έξω από τό μαγαζί μου. Μόλις με είδε στάθηκε και ύστερα τόν είδα να με πλησιάζη. Που να φαντασθώ τί ήταν! Θά του γυρνούσα άμέσως τις

Μαργαρίτα.— Δηλαδή, ναι, αλλά όπως βιαζόμουν να τελειώσω γιατί φο- βόμουν μην παρουσιασθώ κι' άλλος πε- λάτης, τόν έπιασα αυτή τη φορά από τό μάγουλο και τόν γύρισα από τό άλ- λο μέρος.

Υάκινθος.— Κύριε πρόεδρε δεν με έπιασε άπλως, αλλά μου φούχτωσε τό μάγουλο....

Πρόεδρος.— Καθήστε κάτω παρα- καλώ και μη διακόπτετε. Λοιπόν, δε- σποινίς;

Μαργαρίτα.— Τό λοιπόν κ. πρόε- δρε, τόν γυρίζω και άπ' εκεί. «Όχι μου λέγει, αυτός, από τό άλλο μέρος θάταν καλλίτερα. Δεν μου τό ξαναδείχνετε πά- λι τό άλλο άν προφίλ;» Τόν γυρνά πά- λι προφίλ από άλλο μέρος. Άλλά πάλι δεν ευχαριστήθηκε. «Δε δοκιμάζωε τώ- ρα και άν φάς μου λέει;» Του άρπάζω τό παληόμουτρο και του τό γυρίζω άν φάς.

Υάκινθος.— Με βρίζει κ. πρόε- δρε.

Πρόεδρος.— Ήσυχώτερα δεσποι- νίς. Λοιπόν;

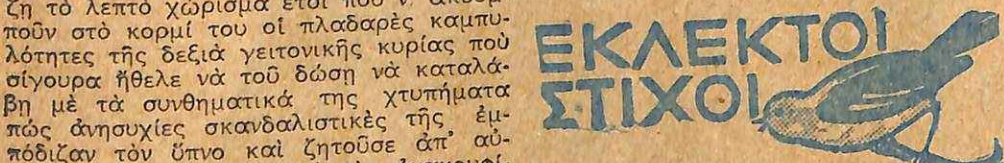
Μαργαρίτα.— Τό λοιπόν κ. πρόε- δρε, σ' αυτό έπάνω μ' άρπαξε ό όμορ- φονιός με τά δυό του τά χέρια τό πρό- σωπο και μου σκάζει δυό φιλά ένα στο μάγουλο κι' ένα στο στόμα, φωνάζοντας «αυτό είναι προφίλ και αυτό είναι άν φάς!» Έγώ έμπηξα τις φωνές, μαζεύτη- κε κόσμος και.....

Πρόεδρος.— Καλά, καλά, καθή- στε. Υάκινθος Άνθοσμίας. Τι έχεις να άπολογηθής;

Υάκινθος.— Κύριε πρόεδρε, δεν άρνούμαι την πράξιν μου..... Άλλά τί νάκανα που με είχε μιá άρα άντικρύ στο φάκο και μου ψαχούλευε τό πρόσω- πο, δηθεν για να βρή την κατάλληλη πόζα; Και σεις να ήσασταν τό ίδιο θά κάνατε!.....

Πρόεδρος.— Σιωπή! Πέντε μέρες κράτη, 500 δραχμές ψυχικήν όδύνην εις την παθοσαν και τά έξοδα της δι- κης. Κλητήρ, Όνούφριος Παπακωνσταν- τινόπουλος κατά Εύφραϊμίας Κουλακ- τοίζογλου.....

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.

Για νάρδουν

Ένα κερί άρκει. Τό φώς του τό άμυδρό άρμόζει πιο καλά, θάναι πιο συμπαθές σαν έρθουν της Άγάπης, σαν έρθουν (οί Σκιές.

Ένα κερί άρκει. Η κάμαρη άπόψε να μη έχη φώς πολύ. Μέσα στην ρέμ- νη (βην δλως και την ύποβολή, και με τό λίγο φώς— μέσα στην ρέμβην έτσι θά δραματισθώ για νάρδουν της Άγάπης, για νάρδουν (οί Σκιές...

Κόντευε μεσημέρι πιά όταν βγήκε ά- πό τό διαμέρισμά του την άλλη μέρα. Τό τραίνο περνούσε τούς κάμπους της

Μις Κίνα 1937

Η πρωτεξαδέλφη της Κας Χρυσάνθεμον

Σ' ε προηγούμενο φύλλο μας γράψαμε για την σύγχρονη Ιαπωνίδα, την «Κα Χρυσάνθεμον 1937». Σήμερα θα σας μιλήσω με για την πρωτεξαδέλφη της την Κινεζοπούλα. Δεν χρησιμοποιήσαμε, έτσι, στην τύχη, παραπάνω, τη λέξη «πρωτεξαδέλφη». Η συγγένεια είναι στεναυατή μεταξύ των δύο αυτών ανατολικών γυναικείων τύπων. Μολονότι οι δύο λαοί έχουν πολλά σημεία που τους χωρίζουν, εν τούτοις οι γυναίκες των, έχουν το έναντιον πολλά τα κοινά, και πρό πάντων οι σημερινές Κινεζοπούλες και Ιαπωνιδούλες. Ένα όμως είναι το μεγάλο κοινό τους γνώρισμα: η αγάπη τους προς την πρόοδο και η αμύλλα τους για τη κατάκτηση του νέου πολιτισμού.

Από της απόψεως αυτής, η Κινεζοπούλα, έκανε τόσα πολλά όσα και η Γιαπωνέζα ανταγωνιστριά της, αν και η Κίνα ως σύνολον έχει μείνει πολύ πίσω από την Ιαπωνία. Καί πρώτα-πρώτα στο κεφάλαιο της εργασίας. Σήμερα όλες σχεδόν οι Κινέζες εργάζονται: ασχέτως τάξεως και ηλικίας. «Αν έπισκεφθίτε κανένα εργοστάσιο, θα δείτε συχνά, δίπλα στην εργάτρια που δουλεύει μπρός σ' έναν ηλεκτροκίνητο άργαλειό, ή πάνω σ' ένα μηχανικό τόννο, ένα μωρό να παίζει μέσα στο καλάθι του. Είναι το μωρό της εργάτιδος. Το ότι έγινε μητέρα δεν την έμποδίζει από του να εργασθί. Βρίσκει τον τρόπο να συνδυάση την εργασία με τις φροντίδες της για το μικρό της! Η Κινέζα είναι σήμερα τόσο χειραφετημένη όσο και η Ιαπωνίδα αυταδέλφη της. Δεν θα την δείτε πιά, στα μεγάλα κέντρα τουλάχιστον, να κυκλοφορή με τα μικροσκοπικά εκείνα, τα παραμορφωμένα ποδαρικά, όπως, άλλωστε, δε θα δείτε στις πόλεις και την κοτσίδα του Κινέζου. Θα την δείτε να φορή θαρραλέα, το μεγάλο παπούτσι με το αμερικανικό τακούνι να πατά θαρεία στο έδαφος σαν άνθρωπος που έχει πεποίθηση στον έαυτό του και ξέρει που πηγαίνει, και να σας κυτάξη χωρίς φόβο πίσω από τα μεγάλα της γυαλιά.

Όλη δε αυτή η αλλαγή, όπως βεβαιώνουν οι ίδιες οι Κινέζες, έχει γίνει μέσα σε πέντε μόνον χρόνια. Πριν πέντε χρόνια οι άνδρες δεν έβγαιναν ποτέ έξω παρέα με τις γυναίκες των. Τό θεωρούσαν... υποτιμητικό! Σήμερα με υπερηφάνεια ο Κινέζος συνοδεύεται παντού από την γυναίκα του.

□ □

Η κυβέρνησις του Τσάγκ-Κάι-Σέκ, υπήρξε ιδιαίτέρως ευνοική για την γυναικεία χειραφέτηση στην Κίνα. Έτσι μέσα σε πέντε χρόνια η Κινέζα έγινε αγνώριστη. Έμεις εδώ, γνωρίσαμε την Κινέζα που γύριζε μέχρι πρό τινας ακόμη τους αθηναίους δρόμους, με τα μικροσκοπικά της ποδαρικά, και τις μακρές γυαλιστερές κοτσίδες της, δίνοντας υπαίθριες παραστάσεις με τα παιδιά της και πουλώντας διάφορα μικροσκοπικά πράγματα της μακρινής πατρίδας της. Αί, λοιπόν, η Κινέζα αυτή, δεν υπάρχει πιά

σχεδόν διόλου. Υπάρχουν στη θέση της οι Κινεζοπούλες δικηγόροι, γιατροί, δημοσιογράφοι, δακτυλογράφοι, ακόμη... και αστυνομικοί. Αφού τελευταία έγινε στο Πεκίνο ένας διάγωνισμός για την πρόσληψη εικοσιπέντε γυναικών αστυνομικών στην εκεί Ασφάλεια. Ακόμη υψηλότερα, όμως, έχει φθάσει η Κινέζα: έχει γίνει δουλειούνα, ύπουργίνα και διπλωμάτις αντιπρόσωπος! Ίδου π. χ. ή μίς Χουάγκ της οποίας την εικόνα δημοσιεύμε παραπλεύρως. Τέως ύπουργός, με διορισθή γενικός πρόξενος της Κίνας στο Λονδίνο. Είναι έπειτα ή μίς Χοάγκ-Χό που πέρασε στην Ιστορία της πατρίδας της ως ή πρώτη Κινέζα άεροπόρος. Ίδου, κατόπιν, ή μίς Βάγκ, διευθύντρια μίας μεγάλης έφημερίδος του Πεκίνου, ή Κα Βόγκ Λη Μόρτον διευθύντρια του ύπουργείου Παιδοκομίας—γιατί υπάρχει και αυτό το ύπουργείο... στην «απολίτιστη» Κίνα—και ένας δόκιμος ακόμη στρατός γυναικών που δρουν σ' όλα τα πεδία της κινεζικής ζωής.

□ □

Όλες οι παραπάνω, που αναφέραμε έκτος από την μίς Χουάγκ, προέρχονται από τα ανώτερα στρώματα, είναι κόρες μανδρινών και μεγαλοδουληχάνων ή τραπεζίτων, και αυτό βέβαια, διευκολύνει πολύ την χειραφέτησή τους. Να όμως και ή μίς Χουάγκ κόρη πτωχών γονέων. Ήταν ή πρωτότοκος μίας οικογενείας με επτά παιδιά. Για να βοηθήση τους γονείς της και τα αδελφά της ανάγκάζεται από μικρή να εργάζεται. Γίνεται σερβιτόρα σ' ένα τείλοποτείο. Σε λίγο καιρό πεθαίνει ο πατέρας της, και ή μικρούλα Χουάγκ, αναλαμβάνει αυτή στους λεπτούς ώμους της όλα τα βάρη του άρχηγού της οικογενείας. Η μητέρα της είναι άρρωστη και τα αδελφάκια της πολύ μικρά ακόμη. Η Χουάγκ, λοιπόν, δουλεύει σκληρά, δουλεύει νύχτα μέρα. Το τείλοποτείο πιά δεν της άρκει. Έχει μέσα σ' άλλα άφθονο και το μικρόβιο της προόδου. Θέλει ν' ανέβη. Γίνεται πωλήτρια σ' ένα κατάστημα ειδών με ώρισμένες τιμές. Τώρα κερδίζει περισσότερα. Αλλά πάλι δεν σταματά. Θέλει να προοδέη. Το θράδυ εργάζεται σε μιά εταιρία μεταφορών και ταυτόχρονως αγοράζει βιβλία και μελετά. Πότε; Τις ώρες που της μένουν για ύπνο! Έγγράφεται στα νομικά, δίνει εξετάσεις και παίρνει με άριστα το πτυχίο της. Συμφοιτητριά της ή μίς Μάου-Λόγκ-Σούγκ, που έγινε σύζυγος του στρατάρχου Τσάκ-Κάι Σέγκ. Από εκεί και μπρός ο δρόμος είναι πιά έλευθερος μπροστά της. Και άρχίζει το ανέθασμα γοργό με άλματα.

Η γλωσσομάθειά της έγινε αίτια να προτιμηθή από άλλες συναδέλφους της και να σταλή πρόξενος στο έξωτερικό. Είναι ή πρώτη Κινέζα που παίρνει μιά τέτοια θέση. Η «Ένωσις των Κινέζων Γυναικών» για να την τιμήση έπειτα από τον διορισμό της της άπένειμε το Χρυσό Κύπελο.

Και όμως, παρ' όλη αυτή την καταπληκτική πρόοδο της, η Κινέζα είναι ακόμα τελείως άίσχυρη μπρός στο φοβερό δράμα που γίνεται εκεί κάτω, ολόγυρά της.

Δεν έννοούμε τον πόλεμο που συγκλονίζει σήμερα την Κίνα. Αυτός είναι γεγονός χθεσινό. Πρόκειται για τη φριχτή δυστυχία που έπικρατεί παντού, λίγο-πολύ στην Κίνα.

Το κινεζικό δράμα, είναι δράμα αιώνων. Η άπιστευτη πυκνότης του πληθυσμού, έδημιούργησε τη δυστυχία αυτή που, μόνο μεγάλη θησιμότης από την πείνα και τις άρρώστιες μπορεί να πη κανείς ότι μετριάζει τη κατάσταση. «Αν είναι λύσις αυτή...

Το κακό ιδιαίτέρως ξεσπά στην παιδική ηλικία. Αυτή πληρώνει για όλα: 34 χιλιάδες τρώματα παιδιών κάθε ηλικίας, μάζεψαν μέσα σ' ένα χρόνο στους δρόμους της Σαγκάης! Φαντασθήτε τι γίνεται στα ένδοτερα!... Γι' αυτό και ιδρύθηκε το ύπουργείο της Παιδοκομίας, γι' αυτό και ανατέθηκε σε γυναίκα ή γενική του διευθυνσις.

Τώρα ή μορφωμένη Κινέζα αγωνίζεται μ' όλες της τις δυνάμεις να σώση το παιδί. Η πρώτη προσπάθεια ήταν ένα κήρυγμα κατά της άπεριόριστης παιδοποιίας: Προσέχετε «ολιγώτερα παιδιά!» ήταν το σύνθημα. Κατόπιν ή Κινέζα στράφηκε προς την ένίσχυση σωματικώς της νέας γενεάς: Παιδοκομικοί σταθμοί, Όρφανοτροφεία, Παιδικές Αποικίες, Παιδικά Συστήματα, κ. τ.λ. Έκ παραλλήλου, έγινε ένέργεια μίας γενικωτέρας λαϊκής έξυγιάνσεως και ένισχύσεως. «Όλα όμως αυτά, ήλθε τώρα να τα σταματήσει ο πόλεμος ή μεγαλειτέρα πληγή από όλες γνώρισε ως τώρα ή Κίνα.

Α. Κ.

Ημερολόγιον εκείνης που αγαπά

Η ιστορία ενός τραγικού έρωτος του Άλμπερ Ντονωντώ

27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.— «Αραγε δεν είναι σκληρότης στον έρωτα, το να υπήρξε κανείς πολύ ευτυχισμένος; Δεν είναι φριχτό να συλλογίζεσαι ότι, όπως κάθε ευτυχία στον κόσμο, κι αυτή μιά μέρα θα σβύση; Τρία χρόνια! Σήμερα συμπληρώνονται τρία χρόνια από τότε που τον γνώρισα. Από τότε, δηλαδή που δεν έζησα παρά μονάχα γι' αυτόν και που αυτός δεν έζησε παρά μονάχα για μένα! Η καριέρα μου; Κατεστράφη. Ο σύζυγός μου; Τον εγκατέλειψα ένα πρωί, ενώ ακόμα κοιμόταν, με το λακωνικώτατο μπλιετάκι: «Συχωρέσέ με!» Κι' έφυγα μαζί μ' εκείνον, χωρίς ν' άκούσω ούτε την φωνή του καθήκοντος, ούτε τις τύψεις της συνειδήσεως, ούτε τους συναδέλφους μου που τους άφηνα, με την αναχώρησή μου, χωρίς ψωμί... «Ο θάσος—μουγραφε ή μιά χθές ακόμα—άσφαλώς θα είχε και πάλι τους παληούς θριάμβους του αν ξαναγυρνούσε σ' αυτόν ή μικρή του Ντούζε...

Εγώ; Εγώ μικρή Ντούζε; Όχι. Είμαι μονάχα μιά που αγαπά. Είμαι ή γυναίκα που ζή έστω κι' από ένα βλέμμα, από ένα χαμόγελο, από μιά λέξη του μόνου άνδρος που αγαπά στον κόσμο, που είναι πιά προσφιλης στην καρδιά της από όλα τα χειροκροτήματα του κόσμου! Όχι, όχι! Δεν ξαναγυρνά πιά στο θέατρο: Έξ άλλοι ούτε ή ύγεια μου δεν θα μου το επέτρεπε... Μά κι' αν μπορούσα, δεν θα ξαναγύριζα, έστω κι' αν έπρόκειτο να συμβή εκείνο που έδω και κάμποσες μέρες με κρατεί σ' αυτή την κατάσταση... Κουτή Λορέττα! Δεν πρέπει να το σκέπτεσαι κι' ακόμα λιγότερο να το γράφεις. Λένε πως ή υποψία και μόνη είναι άρκετη για να έπαληθέψη κάτι...

Κι' ύστερα, γιατί; Ίσως γιατί διάρκεσε πολύ ή άπουσία του; Μά αφού δεν είναι πλούσιος. Στην βίλλα μου αυτή—που είναι τόσο όμορφη, ναί, μά και τόσο μοναχική, τόσο μακρυσμένη από κάθε τι που άποτελεί για έναν συγγραφέα την ανάγκη της ζωής, την τροφοδότηση της φαντασίας—έκεινος έζησε, ναί, τα δυο πρώτα χρόνια χωρίς ν' άπομακρυνθί ούτε μιά μέρα κι' εργάσθηκε πολύ μάλιστα, έγραψε τα δυο καλλίτερα του βιβλία. Πρέπει όμως τώρα να φροντίση και για την διάθεση των βιβλίων του, να ταξιδέψη, να συναντηθί με άτομα... Έξ άλλου, μόνο λίγες βδομάδες ακόμα πρόκειται να τον περιμένω. Μεταξύ της 20 και της 25 Μαρτίου—σήμερα το πρωί μου τόγραψε... Κι' αν δεν μπορή ακόμα να μου πη για πόσον καιρό, δεν έχει σημασία: ύστερα, θα κυτάξω πως να τον συγκρατήσω. Ποιόν λόγο λοιπόν μπορώ νάχω για να δηλητηριάσω την χαρά της έπικε-μένης έπιστροφής του; Όχι! Δεν είμαι δίκαιη, όχι, ούτε άπέναντί του, ούτε άπέναντι μου...

13 ΜΑΡΤΙΟΥ.— Κυταζόμουν, το πρωί, στον καθρέφτη. Άλλοτε, δεν κυταζόμουν σχεδόν ποτέ: ο καθρέφτης δεν μου έλεγε τίποτα. Ήξερα πως δεν ήμουν άσκημη. Κι' ή ματαιοδοξία

δεν υπήρξε ποτέ μέσα στα έλαττώματά μου. Αφ' ότου όμως, το περασμένο φθινόπωρο, έκεινος μου έβγαλε γελώντας, την πρώτη άσπρη τρίχα, ύσες φορές περνά μπροστά στον καθρέφτη, σταματά και κυτάξω προσεκτικά... Χθές ήταν άλλη μιά, σήμερα δυό... Λυπήσου με, Θεέ μου! Κάνε με ν' άσπρίσω μονομιάς, όταν θα φθάση ή μέρα που εκείνος δεν θα γυρίση πιά να με κυτάξη. Ένώσω όμως ακόμα λίγη τρυφερότης τον ξαναφέρνει έδώ, ως που λείψη ή ντροπή να του φανώ γρηά προτού να γίνω. Μην με τιμωρήσ μ' αυτό που θάταν για μένα, όπως και για κάθε γυναίκα που αγαπά, ή μεγαλειτέρα κατάρα!

Τό ξέρω πως δεν είμαι πιά πολύ νέα. Περνούν τα χρόνια και σε λίγους μήνες θα πατήσω τα σαράντα. Πρέπει όμως να γεράσω πιά πολύ, πολύ, να γεράσω φοβερά για ν' άπαρηθω τον έγωισμό νά ζω για κάποιον, χωρίς να υπορέση ή σύγκρισή μου μ' άλλες πιά νέες, να με έξευτελίση στα μάτια του...

19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.— Στο τελευταίο του γράμμα μ' άποκαλεί «τρυφερούλα μου», όπως είχε κάποτε καιρό να με άποκαλέση. Κι' αυτές οι δυο λέξεις

στάθηκαν για μένα όπως είναι για τον φτωχό λίγα λεφτά, γιατί τόσο διψούσα την τρυφερότητά του.

Η αλήθεια είναι ότι στο ίδιο γράμμα μου αναγγέλλει ότι θ' άναγκαστή να αναβάλη για μερικές βδομάδες ακόμα, τον έρχομό του. Κι' έτσι θα συμπληρωθώ, μαζί μ' αυτόν, έξη μήνες που λείπει μακριά μου! Τα Χριστούγεννα ήρθε μονάχα για μιά μέρα... Και όμως, μουγραφε: «Προτού δής στον ούρανό τα πρώτα γελιδόνια...» και τώρα ο ούρανος γέμισε από αυτά. Ήδη, ή μέρα του Πάσχα σκορπά την μέθη της στην πεδιάδα. Κι' ή άνοιξη ακόμα νάρθη για μένα!

Παρηγοριέμαι όμως κάπου-κάπου. Σκέπτομαι πως έχω άδικο να βασανίζωμαι έτσι. Βλέπω τα πιά γερά δέντρα ν' ανανεώνουν μόνα τους τις φυλλωσιές τους βλέπω, άνάμεσα στην μιά πέτρα και στην άλλη, να ξεφυτρώνη λίγο χορταράκι, νάνθη ένα λουλουδάκι... «Όστε λοιπόν; Άν ή εύχη το ύ Θεού κατεβαίνει ως το πιά άγονο μέρος της γής, γιατί να μην έλθη και σε μένα, που έχω ακόμα δυνάμεις ν' άγαπήσω;

Σήμερα όμως, άντέδρασα. Άγόρασά ένα ματσάκι λουλουδάκια και τάβαλα σ' ένα βαζάκι, κοντά μου, στο γραφείο μου. Μου στρίγισαν ένα έλά-

Τους ξανάειδα πάλι μέσα στον κήπο.

χιστο ποσό. Καί δὲν πῆγα μακριὰ γιὰ νὰ τ' ἀγοράσω. Παντοῦ βρίσκεις, σὲ κάθε γωνία τοῦ δρόμου...

27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.— 'Αποφάσισα νὰ κρατήσω κοντά μου, ὥσπου νὰ γυρίσω ἐκεῖνος, τὴν κόρη μιάς ἀγαπημένης μου φίλης. Τὴν ἄφησε ὀρφανὴ Ἰπὸ παιδί καὶ χωρὶς δεκάρα.

Στὴν ἀρχή, τὴν φιλοξένησα γιὰ λί-
γο καιρό, γιὰ μιὰ βδομάδα μόνο, γιὰ
νάρθη νὰ ἀναρρώσει, ἐδὼ στὴν ἐξο-
γή, ἀπὸ μιὰ γρίππη. Εἶναι ὅμως εὐ-
θυμη, καλὴ κι' εὐγενικιά. Διαβάζει
ἐξίστα πολλὰ καλά, με ἀπαράλλακτη
τὴν γλυκεῖα φωνή τῆς μακαρίτισσας
μητέρας τῆς, ποὺ ὑπῆρξε συνάδελφος
μου στὰ πρώτα χρόνια τῆς καριέρας
μου. Καὶ μοῦ διασκέδασε τόσο πολὺ
τὴν μοναξιά μου, ποὺ τῆς εἶπα σή-
με-
ρα νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονή τῆς...

Εἶχα ἤδη γράψει γι' αὐτὴν στὸν
Πάολο, προτοῦ τὸ πάρω ἀπόφαση. Καί
μὲ ρώτησε, κοροϊδευτικά, ἂν ἡ «νεαρά
ἀκόλουθός μου» δὲν εἶναι «ἐξανθὴ σει-
ρήνα». «Ὅταν ἔμαθε τὸ ὄνομά τῆς, μοῦ
ἀποκρίθηκε: «Βάντα! Τὶ ὄνομα μοι-
ραῖας γυναικός! Θυμῆσου τὴν Φαίδω-
ρα!»

Μὴ τυχὸν κι' ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιτα-
χύνῃ, γι' αὐτὴν τὴν ἐπιστροφή του ;
Ξέρει πὼς ἡ Βάντα εἶναι δεκαοχτὼ
χρονῶν, πὼς εἶναι ὁμορφὴ... Δὲν ξέ-
ρει, βέβαια, πὼς μὲν εἶναι ἐπιστρέφει αὐ-
τός, ἡ Βάντα θὰ φύγῃ. Γιατὶ τοὺς ξέ-
ρω ὅλους τοὺς ἄνδρες. Κι' ὁ Πάολο
εἶναι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἀπ' τοὺς
χειρότερους. «Ὅχι ἀπὸ κακία ὁ καὶ
μὲνός ὁ Πάολο, ἀλλὰ γιατί εἶναι γεν-
νημένος: εἶναι γεννημένος ἐραστής ὁ-
πὼς ἄλλος γεννιέται μουσικός, ζω-
γράφος... Καὶ μήπως ἕνας φιλόσοφος
δὲν λέει πὼς ἡ τιμωρία τῶν ἀνδρῶν
ποὺ ἀγάπησαν πολὺ τὴς γυναῖκες εἶ-
ναι νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ τὴς ἀγαποῦν
γιὰ πάντα καὶ νὰ τὴς ἀγαποῦν ὅλες,
ἀκόμα κι' ὅταν δὲν ποθοῦν παρά μο-
νάχα μιὰ;

2 ΜΑΪΟΥ.— 'Αφουγκραζόμενοι τὴν
θάλασσα ἀπόψε, τὸν αἰώνιο ψιθυρο-
ποῦ πάντα ἔχει κάτι νὰ μοῦ πῇ. Προ-
τοῦ κοιμηθῶ, κάθησα μιὰ στιγμή στὸ
παράθυρο, ποὺ εἶναι ἀπάνω στὴν θά-
λασσα κι' ἔμεινα τόσο ἄργα, ἴσως
γιατὶ, ἀπὸ καιρὸ, φοβάμαι τὸ κρεβάτι
καὶ τὸ ἀποφεύγω ὅσο μπορῶ καὶ
γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν ἀγωνία τῆς
μακροχρόνιας ἀναμονῆς μου. Γιατὶ μόν-
η ἡ ἀναμονὴ δὲν θὰ μοῦκανε κακό,
ἂν δὲν τῆς ἔσθηνε παγίδες ἡ φαντασία,
αὐτὴ ἡ ἀδυσώπητη ἐγθρὰ ποὺ δὲν ἐν-
νοεῖ νὰ πάψῃ ποτὲ νὰ με βασανίζει...

«Εἰ λοιπόν, ἡ θάλασσα μοῦ ψιθυρί-
σε κάτι πολὺ σοφὸ, ἀπόψε. Μοῦπε: «Ε-
κεῖνος θάρρη, ναί, θὰ γυρίσῃ χω-
ρὶς ἄλλο στὸ πλευρό σου, γιὰ ὅλο τὸ
καλοκαίρι μάλιστα, ὅπως ἀνέκαθεν
σοῦ ὑποσχόταν. Κι' ὕστερα; Προτοῦ
φθάσῃ τὸ φθινόπωρο, καὶ πάλι οἱ ἀ-
σκολίες του, οἱ ὑπογεωώσεις του, θὰ
τὸν καλέσουν ἄλλοῦ... Καὶ πὼς θὰ
μπορέσῃ ἐσὺ νὰ ζήσῃς ἄλλον ἕνα
χειμῶνα, κι' ἴσως δολόκληρὸν ἐκτὸς ἀπὸ
τὸν χρόνον, ἀκόμα κι' ἡ ἀπόσταση φθί-
ρει τὸν ἔρωτά σου; «Ἄρα εἶναι ἀπα-
ραίτητο νὰ γυρίσῃ ἐκεῖνος νὰ ζή-
σῃ κοντά σου ὅχι μόνο γιὰ μερικοὺς μῆ-
νες, ἀλλὰ ὅπως κατὰ τὸ διάστημα τῶν
δύο πρώτων χρόνων τοῦ ἐρωτὰ σου
ὅταν οἱ ἴδιες ἀσκολίες κι' οἱ ἴδιες ὑ-
πογεωώσεις τὸν καλοῦσαν ἄλλοῦ, ἂν
λὰ ἔμενε μακριὰ σου μόνον ἕνα ἐλά-
χιστο χρονικὸ διάστημα. Νὰ τὸν ἀκο-

λουθήσῃς δὲν μπορεῖς. 'Επεχειρήσας
πέρυσι ἀλλ' ἀναγκάστηκε νὰ μὴν ἐ-
πιμείνῃ, γιατί δὲν σοῦ τὸ ἐπέτρεψε
ἡ ὑγεία σου. Καὶ νὰ ξέρῃς πὼς ἂν ἐ-
ναπέσῃς ἀρρώστη, αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν
γλυτώνεις».

«Τὶ νὰ κάνω λοιπόν; ρώτησα τὴν
θάλασσα. Τὶ με συμβουλεύεις νὰ κά-
νω;» Ἡ θάλασσα ὅμως δὲν με συμ-
βούλεψε τίποτα. Γιατὶ μιλοῦσε σοφά.
Καὶ δὲν εἶναι σοφία νὰ ξανανοήσῃς μιὰ
πληγὴ χωρὶς νὰ ξέρῃς πὼς θὰ τὴν
θεραπεύσῃς.

4 ΜΑΪΟΥ.— 'Εκεῖνος ἦρθε! 'Ἡρ-
θε! 'Επὶ τέλους! 'Ἐφθασε σήμε-
ρα τὸ πρῶτο χωρὶς νὰ με προειδοποιήσῃ
κάν. Κοιμόμουν ἀκόμα ὅταν ἐνοιώσα
τὰ χέρια του ν' ἀγκαλιάζουν τὸν λαιμὸ
μου...

Πόσο τὸν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου:
Τὸ στόμα μου δὲν ἐξεκολλοῦσε ἀπ' τὸ
δικό του! Τοῦ εἶχε κοπὴ ἡ ἀναπνοή,
τοῦ καυμένου!

Κι' ὅμως, ἡ μεγάλη, ἀπέραντη χαρὰ
μου κι' αὐτὴ τὴν φορὰ δηλητηριάστη-
κε ἀπ' τὴν εἰδηση πὼς δὲν ἦταν ὁ γυ-
ρισμός ποὺ μοῦχε ὑποσχεθῇ, ἀλλὰ ἔ-
νας χαιρετισμὸς στὰ βραστήκα, καὶ
πὼς λίαν ἐπείγουσες ὑποθέσεις τὸν κα-
λοῦσαν πάλι στὴν Ρώμη, ὕστερα ἀπὸ
δύο μέρες. 'Επρόκειτο νὰ συναντηθῇ
μὲ κάποιον ὑπουργό! Τώρα, ἦταν πιὰ
σημαίνουσα προσωπικότης! Καὶ πόσο
περηφανεύομαι γι' αὐτόν! Πόσο τὸν
ἀγαπῶ, γι' αὐτὸ ἴσως, ὅλοένα καὶ πὺ
πολύ!

Ἡ Βάντα φυσικά, πιστὴ στὴν ὑπό-
σχεση τοῦ μοῦχε ὁσῶτε, μῆκε σχεδὸν
ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ αὐτὸν στὸ δωμά-
τιό μου, ντυμένη γιὰ τὸ ταξίδι, γιὰ
νὰ μοῦ πῇ πὼς ἔφυγε με τὸ μεσημε-
ριανὸ τραῖνο. Τὴν παρακάλεσα ὅμως
νὰ μείνῃ γιὰ λίγες μέρες ἀκόμη. Θὰ
τοῦ τὴν συστήσω στὸ γεῦμα... 'Αραγε
θὰ τῆς κάνῃ κομπλιμέντα; 'Υπομονή.
Μὰ τί κουτὴ ποὺ εἰμαι στ' ἀλήθεια!
Ποῖος ξέρει σὲ πόσες γυναῖκες ἔκανε
κόρτε, πόσες φίλησε (ἴσως νὰ μὴν
προγώρησε παραπάνω: αὐτὸ μοῦ τὸ
ὠρκίστηκε) σ' αὐτοὺς τοὺς ἔξι μῆνες
ἀπουσίας! Εἶναι ἀλήθεια πὼς μάτια
ποῦ δὲν βλέπονται... Αὐτὲς ὅμως τίς

δυὸ μέρες δὲν θὰ πάψω νὰ τὸν παρα-
κολουθῶ ἀγρυπνᾶ...

5 ΜΑΪΟΥ.— Τὸν ἔπεισα νὰ ἀναβά-
λῃ ὡς μεθαύριο τὴν ἀναχώρησή του.
Μέσα στὰ μάτια μου διάβαζε τὸ πρῶτο
τὴν ἐπιθυμία κι' ἔσπευσε νὰ τηλεγρα-
φήσῃ στὴν Ρώμη...

Ὁ ἀγαπημένος μου! Δὲν εἶναι ἀ-
λήθεια πὼς μ' ἀγαπᾷ λιγώτερο ἀπὸ
ἑμὲν! Καὶ δὲν εἶναι τίποτα ἡ εὐτυχία
ποὺ μοῦ χάρισε ὡς σήμερα, ἂν τὴν
παραβῶ μ' αὐτὴ ποὺ νοιώθω σήμε-
ρα καὶ ποὺ με κάνει τρελλὴ ἀπὸ χα-
ρά...

10 ΜΑΪΟΥ.— 'Ακόμα ἐδῶ εἶναι !
Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, μπορῶ νὰ μὴν ἔ-
χω τύψεις. Τὸν εἰδοποίησα σήμερα πὼς
δὲν ἐννοοῦσα μ' αὐτὲς τίς ἀπαντῶτες
ἀναβολὰς νὰ χαλάσῃ ἡ δουλειά του
με τὸ ὑπουργεῖο... Μοῦπε νὰ καθίσω
ἡσυχὰ καὶ πὼς δὲν διατρέχει κανέναν
κίνδυνον. Καθὼς εἶναι κουρασμένος, θέ-
λει νὰ ξεκουρασθῇ λίγο. Κι' εἶναι τό-
σο ὁμορφὴ ἐδῶ πρόσθεσε.

Μὲ βασάνισα μιὰ ὑποψία. Χωρὶς λό-
γο, σύμφωνοι, τὸ ξέρω. Μέσα σ' αὐτὲς
τίς ὀχτὼ μέρες, εἶναι ζήτημα ἂν πρό-
σεξε τὴν παρουσία τῆς Βάντας καὶ
τῆς ἔρριξε δυὸ-τρεις ματιές. Πὼς
μπορεῖ ὅμως νὰ μὴν εἶναι φιλόπονη
μιὰ καρδιά ποὺ ἀγαπᾷ; Κι' ἔτσι τοῦ
εἶπα πὼς ἡ Βάντα φεύγει ἀπόψε. Μοῦ
ἀπάντησε: «Καὶ τί με νοιάζει γι' αὐτὴ
τὴν κυράσσο;»

Νὰ τῷξερῃ ἡ καὶ μὲν ἡ μικρούλα !
'Αλλῶστε, δὲν εἶναι ἀλήθεια εἶναι τό-
σο ἄδικος. Πὼς μετάνιωσα ὅμως, ποὺ
ὑποπτεύοντάς τὴν, ἔδειξα τόσο κακία
σ' αὐτόν καὶ σὲ κείνην...

13 ΜΑΪΟΥ.— Τὸν ἄθλιο! 'Αν δὲν
τὸν ἔβλεπα με τὰ μάτια μου... Μὰ
πὼς εἶναι δυνατόν νὰ λήθῃ κανεὶς ψέμ-
ματα, νὰ ἐξαπατᾷ ἔτσι τὸν ἄλλο; Τὴν
φίλησε! Τοῦ εἶχα πῇ τὸ βράδυ, ὅτε-
ρα ἀπ' τὸ δείπνον, πὼς θὰ μὴ γίναται
στοῦ δωματίου μου κι' ἔστειλα στὴν θέση
μου τὴν καμαριέρα. Κι' ἔτσι αὐτὸν γον-
τας βήματα στοῦ δωματίου μου, ἐκεῖνος
ἡσύχασε. Κρυμμένη σὲ μιὰ γωνία, τὸν
εἶδα νὰ τὴν φιλεῖ! 'Εκείνη ἀγωνιζόταν
νὰ τοῦ ξεφύγῃ, εἶναι τιμὸν κορίτσι! Τῆς
ἔκλειψε ὅμως τὸ στανιὸ τὸ φίλι!

Δὲν θέλησα νὰ κάνω σκάνδαλο. Ἀδ-
ριο πρῶτο ὅμως μὲ τὴν ἐμπνέση, θὰ τὴν
καλέσω καὶ θὰ τῆς πῶ πὼς εἶναι ἀ-
νάγκη νὰ φύγῃ, ἀμέσως μάλιστα...

14 ΜΑΪΟΥ.— 'Εκεῖνος βγήκε
αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμή. Γιατὶ δὲν
τοῦπα τίποτα; Γιατὶ; Κι' ὅμως ἐκείνη
ἦρθε μόνη τῆς, προτοῦ στείλω νὰ τὴν
φωνάξω κι' ἴσως με τὴν πρόθεση νὰ
μοῦ ἐκμυστηρευτῇ... 'Αν ὕστερα τῆς
ἔλειψε τὸ θάρρος, μοῦπε ὅμως πὼς
θαρρεῖ ὅτι κατεγράσθη ἀρκετὰ τῆς φι-
λοξενίας μου... Κι' ἐγὼ ἔκανα πὼς δὲν
καταλάβαινα... Γιατὶ τῷκανα αὐτό ;
Γιατὶ ἔτρεμα, γιατί τρέμα ἀκόμα πὼς
ἂν φύγῃ ἐκείνη, θὰ φύγῃ κι' ἐκεῖνος...

Ὅχι! Δὲν φαντάζομαι νὰ ἔπεσα τό-
σο χαμηλά! 'Ἰσως γιατί, σκεπτόμενη
ψύχραιμα, κατέληξα νὰ πείσω τὸν ἑαυ-
τό μου πὼς ἦταν μιὰ ἀπλή ἐρωτοτρο-
πία, ἕνα περαστικὸ καπρίτσιο, χωρὶς
τίποτα τὸ σοβαρὸ. Καὶ πὼς θάρρεπε
νὰ τὸ σκεφθῶ πολὺ ὥσπου νὰ καταλή-
ξω σὲ μιὰν ὀριστικὴ ἀπόφαση.

18 ΜΑΪΟΥ.— Ντρέπομαι τὸν ἑαυ-
τό μου. Τόσο πολὺ τὸν ντρέπομαι ποῦ,
τίς τέσσερις τελευταῖες μέρες, δὲν εἶ-

χα κάν τὸ θάρρος νὰ ξανανοήσω αὐτὲς
τίς σελίδες γιὰ νὰ ξανανοήσω τὸν ἴ-
διο σπαραγμὸ... Ἡ Βάντα ὑπέκυψε σ'
αὐτόν!

Κι' ἐγὼ σωπαῖνω, ἐξακολουθῶ νὰ
σωπαῖνω! Σωπαῖνω, γιατί φοβάμαι
μὴν τὸν χάσω. Γιατὶ εἶναι τὸ πᾶν γιὰ
μένα: Εἶναι τὸ φῶς κι' ὁ ἀέρας ποὺ ἀ-
ναπνέω. Σκέπτομαι, πὼς δὲν εἶναι ἀ-
λήθεια ὅτι τὸν περιμένανε στὴν Ρώ-
μη. 'Αν ἦταν ἀλήθεια, θὰ εἶχε ἤδη
παίει, ἔστω καὶ μόνο γιὰ μιὰ μέρα.
'Αρα, ἦταν πρόφαση. 'Ἦταν δικαιολο-
γία γιὰ νὰ μὴ μείνῃ περισσότερο...
Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν χάσω, ὅχι μόνο ὑ-
ποκρίνομαι πὼς δὲν ξέρω, ἀλλὰ καὶ
νὰ μὴν μπορῶ γιὰ νὰ μὴν ἂν
τὴν φθῇ ἐκεῖνος ὅτι ξέρω !
Κι' ἔτσι, ὅχι μονάχα δὲν θὰ ξαναφύγῃ,
ἀλλὰ εἶναι γιὰ μένα ὁ πῶς τρυφερός
ἐραστής, σχεδὸν πῶς τρυφερός κι' ἀπ'
τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης μας ἀγάπης
καὶ περιποιητικὸς κι' εὐγενικὸς— σὰν
κάποιον ποὺ νοιώθει τύψεις γιατί ἀ-
πατᾷ τὸν ἄλλο...

Λυπήσου με! Λυπήσου με, Θεέ μου!
'Ὡς ποῦ κατάντησα!

23 ΜΑΪΟΥ.— Τοὺς ξανάειδα! Τοὺς
ξανάειδα χθὲς ἀκόμα τὴν ὥρα ποὺ φι-
λιώνταν μέσα στὸν κῆπο καὶ κρυμμέ-
νη, γιὰ νὰ μὴν ἐμφανισθῇ, βύθισα τὰ
νύχια στὸ χέρι μου καὶ σήμερα εἶναι
μελανάσμενο...

□ □

'Αρκεῖ ὥς ἐδῶ! Δὲν ἐννοῶ νὰ δια-
βάσω παραπάνω! Τυχαῖα διάβασα ἐ-
δῶ κι' ἐκεῖ. Δὲν ἔχω ὅμως πιὰ τὴν δύ-
ναμι νὰ προχωρήσω.

Αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιό μου τῷστειλε ἡ
'Αναμπελλά σήμερα τὸ πρῶτο, χωρὶς
κανένα σημεῖωμα ποὺ νὰ δικαιολογή-
τὴν ἀποστολὴ τοῦ. Ξέρω πὼς τῆς
τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ ἡ Λορέττα, προτοῦ πε-
θάνῃ. 'Ἦξερα πὼς ἡ Λορέττα τὴν εἶχε
ὀρκίσει νὰ τὸ κρατήσῃ πάντα μυστι-
κό, νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ οὔτε τὴν ὑ-
παρξὴ του...

Τότε λοιπόν; Πὼς εἶναι ποτὲ δυνα-
τὸν ἡ 'Αναμπελλά, ποὺ τὸν τελευταῖο
καιρὸ ὑπῆρξε σὰν ἀδελφὴ τῆς καὶ δὲν
εἶναι γυναῖκα νὰ ἐπιτομήσῃ, πὼς εἶναι
δυνατὸν νὰ τῷκανε αὐτό; Τὴν ρώτησα
τηλεφωνικῶς πρὸ ὀλίγου. ἀρνήθηκε ὅ-
μως νὰ μοῦ τὸ πῇ. Μοῦ ἀποκρίθηκε
μόναχα: «Θὰ τὸ καταλάβετε μόνος
σου...» Καὶ κατὰ βάνα. Ἡ 'Αναμπελ-
λα ἔμαθα πὼς ἐπρόκειτο νὰ παντρευ-

τῶ τὴν Βάντα καὶ δὲν ἐννοεῖ, δὲν θὰ
τὸ ἐπιτρέψῃ αὐτό...

Καὶ μὲν Λορέττα! Ναί. Θὰ κάνω
γιὰ σένα αὐτὴ τὴν θυσία. Δὲν θὰ παν-
τρευτῶ τὴν Βάντα. Εἶναι τὸ μόνο ποὺ
μπορῶ νὰ κάνω ἀφ' ὅτου ἔμαθα,
κι' ἔμαθα μόλις σήμερα, ποὺ δὲν μπο-
ρῶ πιὰ οὔτε καὶ νὰ γονατίσω μπρο-
στά σου καὶ νὰ ἱκετεύσω τὴν συγγνώ-
μη σου. Αὐτὸ ὅμως, ἄραγε, θὰ εἶναι
ἀρκετὸ γιὰ νὰ με κάνῃ λιγώτερο ἀ-
νάξιο μιὰς γυναίκας ποῦκανε τόσες
θυσίες γιὰ μένα; Γιατὶ δὲν λογαριά-
ζουν οἱ μεγάλες χειρονομίες. Τὸ κυ-
ριώτερον εἶναι νὰ κάνῃ κανεὶς, στὴν
καθημερινὴ ζωὴ—με τὴν καλὴ σὺν-
θησιν, τὴν ἀφοσίωση, τὸν ἑρωτισμὸ—πρόγυ-
ματα ἀθάνατα σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἔκανες
βουβὰ, σχεδὸν με ἀπάθεια, με τὴν ἀ-
πλότητα καὶ τὴν ἀφέλεια ποῦχουν οἱ
εὐγενικὲς καρδιές...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΟΝΩΝΤΩ

Πολὺ ἄργα

'Ενας νεαρὸς λόρδος ἐκκληρονόμησε
ἀπὸ τὸν πατέρα του ἕναν ἱστορικὸ πύρ-
γο με μιὰ πινακοθήκη ἀπὸ εἰκόνες ἐπί-
σης ἱστορικές. Ὁ νεαρὸς μας λόρδος
εἶχε χρέη, ὅπως ἄλλως τε καὶ κάθε
λόρδος ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του. 'Ε-
στειλε, λοιπόν, καὶ προσκάλεσε ἕναν ἑμ-
πορὸν εἰκόνων, ἕναν παλὸ καὶ πολὺ
γνωστὸν ἔμπορο καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ με δυὸ λόγια γιατί σὰς φώνα-
ξα. 'Αποφάσισα νὰ σὰς πουλήσω τίς εἰ-
κόνες μου, με τὴν ὑπόθεση βέβαια πὼς
θὰ μοῦ προσφέρει μιὰ λογικὴ τιμὴ.
Καταλαβαίνετε, ὅμως, πὼς δὲν θέλω νὰ
μαθευτῇ στὸν κόσμον ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.
Θὰ μοῦ κάμετε λοιπόν ἀντίγραφα, μὰ
καλὰ, ἐπιτυχημένα ἀντίγραφα, ποὺ νὰ
μὴν καταλαβαίνῃ κανένας πὼς εἶναι ἀν-
τίγραφα, γι' αὐτὸ πρέπει νάχουν καὶ τὰ
σκασιμάτα ἀκόμα ποὺ ἔχουν τὰ πρωτό-
τυπα ἀπὸ τὴν πολυκαίρια. Τί λέτε;

Ὁ γέρος ἔμπορος κούνησε τὸ κεφάλι:
— Ξέρετε, εἶπε, ὑπάρχει μιὰ μικρὴ
δυσκολία σ' αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνετε.

— Τί δυσκολία;
— Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητεῖτε... δηλαδή...
Μυλάρδε μου, πρέπει νὰ σὰς τὸ πῶ...
Αὐτὸ ποὺ γυρεύετε τῷκαμα γιὰ τὸ Μυ-
λάρδο πατέρα σας, τότε ποὺ κληρονό-
μησε τὸν πάπο σας.

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΠΕΡΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ κέντρο, δυὸ περαστικοὶ
πλασιε συζητοῦσαν γιὰ τ' ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ
τ' ἀπρόοπτα τοῦ ραδιοφώνου, καὶ με τὰ
σχετικὰ ἀνέκδοτά τους ποὺ ἦσαν καὶ κάπως
ἐξωγλωσσμένα ἐπεδίωκαν νὰ προκαλέσουν ἐν-
τύπωση στὸν ἀντικρινὸ τους ἡλικιωμένον καὶ
ἀγνωστο κύριο.

— Ἐσεῖς ἔχετε ράδιο σπῆτι σας; ρώτησε
ὁ ἕνας τὸν γέρο.

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπαρχιώτης.
'Ἐχω ἕνα πολὺ καλὸ ραδιόφωνο.

— Παίρνει πάντα ἐλεγκτὸ πρόγραμμα; τὸν
ρώτησε κατόπιν ὁ ἄλλος κλεινόντας συνάμα
τὸ μᾶτι στὸν συνάδελφό του.

— Τὴν ἐλεγκτικότητα τὴν πετυχαίνει πάν-
τα, τοὺς βεβαίωσε: Φαντασθε: Τὸ προ-
χθέςινὸ βράδυ παρακολουθοῦσα ἕνα κοινα-
τέτο... Ὁ τεχνὸς ὅμως δὲν μοῦ ἄρεσε διό-
λου... Στρίδω κι' ἐγὼ τότε τὸν δίσκο με
τέτοια μαεστρία, ὥστε ἡ ἀντιπαθητικὴ φω-
νὴ τοῦ τεχνόρου ἔσθισε καὶ ἔκουγα μόνον
τοὺς ἄλλους τρεῖς ἐκτελεστὰς τοῦ τραγου-
διοῦ.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

'Ενας νεαρὸς δικηγόρος κατὰ τὴν πρώτη
του δίκη, εἶχε βάλει τὰ δυνατά του νὰ
κερδίσῃ τὴν ὑπόθεση τοῦ πελάτου του, ὁ
ὁποῖος εἶχε μνησθεῖ μιὰ σιδηροδρομικὴ ἐ-
ταιρία ζητώντας ἀποζημίωση γιὰ τοὺς εἰκο-
σι τέσσερις χοίρους ποὺ τοῦχε διαμελίσαι
τὸ τραῖνο.

— Μάλιστα, κύριοι ἑνορκιοί, πρόσθεσε, περ-
αίνοντας τὴν ἀγόρευση του. 'Ἦσαν 24 χοί-
ροι, κύριοι. Εἰκοσιτέσσερις. Δηλαδή ὁ δι-
πλάσιος ἀριθμὸς τῶν ἐνδίκων.

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

'Ενας συνταγματάρχης εἶχε μετατεθῇ σὲ
μιὰν ἄλλῃ στρατιωτικὴ μονάδα. Ψάχνοντας,
λοιπόν, στὰ χρονοτοῦλά του συντάγμα-
τος ὅρμηκε ἐκεῖ συσσωρευμένα διάφορα
ἀχρεῖστα ἐγγράφα τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐγκατα-
λειφθῇ σὲ ἀκαταστασία ἀπὸ τοὺς προκατό-
χους του. Ἀμέσως ἐτηλεγράφησε στοὺς
πρόισταμένους του ζητώντας τὴν ἀδεια νὰ
τὰ κάψῃ.

'Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις:
«Κάψτε τὰ μόνον λάβετε πρόνοια νὰ κρη-
τῆστε ἀντίγραφα».

Οἱ περιπέτειες τοῦ κ. Μπίλ ἢ ἡ πρακτικότης τῶν ναυτικῶν σημάτων

Ὁ κ. Μπίλ ὑπηρετεῖ τώρα σ' ἕνα πολεμικὸ καράβι. Δὲν ἐξηνά ὅμως καὶ τίς προσφιλεῖς του συνήθειες, τῆς ξηρᾶς
κι' ἔτσι ἔχει πάντα μαζί του τὴν μπουκάλα του. Καθὼς ὅμως τήγαινε νὰ τὴν ἀνοίξῃ βλέπει ὅτι δὲν ἔχει «τίο-μπου-
σόν». Παίρνει ἀμέσως στὸ χέρι τὰ σημάτα καί...

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ

Μήν ζητήσετε όνομα, μήν ζητήσετε επίθετο. Όλα αυτά είναι περιττά. Όταν ένας καλλιτέχνης ακούει το ψευδώνυμο—ή το παρτσουκλι του, όπως αγαπάτε—νά το επαναλαμβάνουν χιλιάδες στόματα, τότε νοιώθει έναν έγωισμό που γκρεμίζει όλες τις μετριοφροσύνες του κόσμου! Αυτό συνέβη και με τον Μπέμπη. Μεταξιοιουργιά—είδε το φως κάπου κοντά στην πλατεία Αχιλλέως—στά παιδιαστικά του χρόνια μία μέρα έκληθη να παίξει με μία συνομήλικό του: —Θέλω να παίξω με τον Μπέμπη! —Είπε η μικρούλα όπως θάλεγε: «Θέλω να παίξω με την κούκλα μου!». —Ε λοιπόν, θά το πιστέψετε; Το κόλλησε πιά: «Μπέμπης!». Ο νουνός του τον βάφτισε, τούδωσε ένα όνομα αξιοπρεπές και σεβάσμιο... μά ούτε το θυμάται πια ο... Μπέμπης! Μπέμπης! εδω... Μπέμπης! εκεί...

Και σήμερα κοτζάμ άντρακλας, άφοι έγινε σιγά-σιγά, με την αξία του και την υποστήριξη του Θ. Παπαδοπούλου, διευθυντού της ορχήστρας της «Οάσεως», δημοφιλέστατος στο άθηναικό κοινό... ο Μπέμπης εξακολουθεί να παραμένει Μπέμπης και θά εξακολουθεί επ' άπειρον!

□ □

Στην «Μονμάρτη» τον πρωτάκουσα. Σουξέ... πού δεν περιγράφεται! Καθώς είναι μελαψός και μοιάζει ένα περίεργο κράμα χρωματιστής φυλής, ο Μπέμπης λανσαρίστηκε πιά πολύ στο φόξ τρότ «Αντίς-Αμπέμπα!». Στο κομμάτι αυτό, ο νεαρός τραγουδιστής, ή νεαρός βιολιστής, ή νεαρός σαξοφονίστας—έχει τρεις χάρες, βλέπετε!—τό τί έκανε... δεν περιγράφεται! Μεταξύ δε κουτλέ και ρεφραίν σηκώνονταν άρ-γάς που υποθέτω θά αντίπροσωπεύουν την πολυμηκή Ιαχή των ιθαγενών της Παπουασίας!

Έκείνο που τον έκανε ακόμα πιά δημοφιλή, ήταν οι καυγάδες του με τα μέλη της ορχήστρας κι' οι γκρίνιες του με τον Παπαδόπουλο. Είχε δίκιο όμως ο Μπέμπης... όλα κι' όλα! Ένα θράβυ, στη «Μονμάρτη» άνοίγει την θήκη του βιολιού του και πετιέται από μέσα... μία κόττα! Ο Μπέμπης θυμώ-νεται. Την επομένη, μέσα απ' το σαξόφω-νό του, την ώρα που φυτούσε, κατε-βαίνει... ένα αυγό της ώρας! Ο Μπέμ-πης άγριεύει. Και την τρίτη μέρα, μέ-σα απ' το βιολί του, ανάμεσα στις χορδές, προβάλλει το κεφαλάκι του... ένα κοτόπουλο! Ο Μπέμπης... μπα-ρουτί! Καθώς απέδειχθη άργότερα, ο άκκορντεονίστας και συνθέτης Σουγ-κούλ ήταν δρᾶσής της... τριλογίας αύ-της και την εξηγοῦσε έτσι: «Η κόττα γέννησε το αυγό... Άπ' το αυγό, βγή-κε το κοτόπουλο... Εδύχως πού τὰ πράγματα σταμάτησαν... στο κοτόπου-λο!

Κι' όταν πήγε ο Μπέμπης να παρα-πονεθῇ στον Παπαδόπουλο, ο συνθέτης του «Σκότσε με» του είπε: —Είδα τα πουλερικά που ξεγαζες χύμα... αλλά δεν είπα τίποτα, γιατί νό-μισα πως ήθελες να κάνης τόν... ταχυ-δακτυλογράφο!

Υστερα απ' την «Μονμάρτη», ο Μπέμπης ακολουθῆσε πιστά τον Παπα-δόπουλο στην «Οάση». Εκεί έδρασε, δρᾶ καί... θά δρᾶ! Έγινε το άνθράν-γκατέ του άναψυκτηρίου. Μόλις τόν βλέπουν άπάνω στην σκηνή, όλοι οι θεαταί ένθουσιασμένοι με το «φεγγα-ροπρόσωπό» του, ξεφωνίζουν: —Μπέμπης! Ζήτω ο Μπέμπης! Μπέμπης!...

Και τραγουδά. Τραγουδά το τρα-γουδί «Ζαχαροπλάστης ήταν ο μπαμ-πάς σου» και τὰ χείλη του στάζουν σορόπια. Μπροστά στο μικρόφωνο στέ-κεται με κατάνυξη, σαν να κάνει ντε-κλαρασισμό σε μία ωραία γυναίκα. Τραγουδᾷ την ΡΙΝΑ—τό «Ι» μάλιστα, κατά λάθος το προφέρει «Ε» και χα-λά κόσμο!

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ

Σε λίγο, αρχίζει το «Γυαλό-γυα-λό»:

«Πείσματα και πεισματικά
σ' αυτόν πιά δεν περνάνε
γιατί είναι όμορφόπαιδο
και τον παρακαλάνε!».

Και δείχνει τον Παπαδόπουλο. Γλέν-τι το κοινό! Σε λίγο όμως, τραγου-δᾷ ο Παπαδόπουλος, στον ίδιο σκα-πό:

«Αν γίνη διαγωνισμός
για όμορφα και χάρη
πρώτο δραβείο σίγουρα
ο Μπέμπης μας θά πάρη!».

Και καμαρώνει ο Μπέμπης! Φου-σκώνει σαν γάλος, με χαμόγελο μακα-ριότητας ξεχυμένο στην φάσα του. «Ι-διος καλόγερος όταν χωνεύει κανένα καλό φαί!

□ □

Πολλοί απ' τους θαυμαστές του Μπέμπη έχουν μιάν εύλογον άπορίαν: Πώς εξελίχθη αυτός ο μουσικός και τραγουδιστής; Ο Μπέμπης σε άλλους μὲν άπάντα άόριστα, σε άλλους με-διφορούμενα, σε άλλους με ύπονοῦ-μενα... και σε άλλους δεν λείει λέ-ξη!

Εγώ έκανα έναν ήράκλειο άθλο. Τόν κατάφερα να μου διηγηθῇ ολό-κληρη την βιογραφία του... με την συμφωνία να μην την πω σε κα-νέναν! Την συμφωνία την τηρώ! Δεν την λέγω σε κανέναν. Άλλά άπλως... την γράφω για όλους!

Ο Μπέμπης γεννήθηκε... με το τρί-γωνο στο χέρι! Χωρίς να σπουδάση τριγωνμετρία, τις γιορτές πρώτος και καλλίτερος έπαιρνε θόλτα την γει-τονιά και λαλούσε τών «Αη Βασίλη» ή «τά Φώτα!». Η φωνή του ήταν γλυ-κειά και γι' αυτό τόν σταματοῦσαν πολλοί στον δρόμο:

—Ξαναπέστα, μικρέ!

Ως έφεδρικό όργανο, ο Μπέμπης είχε μιά άρρωστημένη τρουμπέτα! Μάτιας όμως φούσκωνε και ξεφού-σκωνε τὰ μάγουλά του: ήχο δεν μπο-ρούσε να θγάλη!

Ε λοιπόν, θά το πιστέψετε; Αυτό το τρίγωνο και ή παληοτρομπέτα έ-γιναν μία μέρα... βιολλί και σαξόφω-νο! Και τραγουδί ν' άκούσης και να εύχαριστηθῇ!

Πώς τὰ κατάφερε ο Μπέμπης; Μυ-στήριον.

Πάντως, απ' τους βαθμούς και τις άπουσίες πού έπερνε στο σχολείο, μπο-ρούμε να συμπεράνουμε—αυτό δεν το λείει ο Μπέμπης—ότι δεν τόν τραβοῦ-σαν πολύ τὰ μαθήματα. Όσες άπου-σίες όμως είχε στο σχολείο, άλλες τό-σες... παρουσίες είχε σε κάποιο χοροδι-δασκαλείο όπου είχε άναδειχθῇ στην άρχή, μέγας χορευτής! Άργότερα, ένας καθηγητής του Έθνικού Ωδείου τοῦμαθε βιολί. Και μία μέρα, ο Μπέμ-πης άντικατέστησε τόν βιολιστή του χοροδιδασκαλείου πού έπρεσε άρρω-στος. Κάτι έκανε, για πρώτη φορά. «Μήγκες στο χορό, πρέπει να χορέψης» όμως. Κι' έτσι παρεσύρθη τελειωτικά ο Μπέμπης, φόρτωσε τὰ γράμματα στον κόκορα κι' έπεδόθη στην μουσι-κή!

□ □

Καλά έκανε; Άσκημα έκανε; Ο Θεός κι' ή ψυχή του! Έφ' όσον έχει σουξέ, δικαιολογείται όμως! τράβηξε ένα δρόμο και τοῦ θγήκε σε καλό! Άν δεν πετύχαινε, τότε φαντάζε-στε τί τραγωδία πού θά ήταν γιατί θ' άποτύγχανε στην μουσική και στο τρα-γουδί για χατήρι τών όποιων είχε θυ-σιάσει τὰ γράμματά του. Σάν να λέ-με, δηλαδή, θά την πάθαινε... σάν ά-γράφματος!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ!...

—Άνοῦστε εδω! είπε ή άφελής κυρία με άγανάκτηση στον ταχυδρομικό υπάλληλο. Τὰ λάθη σας κάθε μέρα γίνονται πολλά. Ο άν-δρας μου είχε άναχωρήσει στη Λάρισα για δουλειές. Και σήμερα το πρωί έλαβα ένα γράμμα του με την σφραγίδα του ταχυδρο-μείου της... Γλυφάδας...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η διάσημος ήθοποιός της Ν. Υόρκης Τζέην Γουίλκινσον δεν τὰ περνά διόλου καλά με τόν σύζυγό της λόρδο Έντγκαρ τόσο πολύ, πού παρακαλεί τόν φίλο της, διάσημο άστυνομικό Πουαρώ, να μεσολα-θήση για να συγκατατεθῇ ο λόρδος στο διαζύγιο. Ο λόρδος δεν φέρνει καμμία αντίρρηση. Την άλλη μέρα όμως ξαφνικά τόν βρίσκουν σκοτωμένο μ' ένα στιλέτο στο λαιμό. Οι ύπνοιες όλων στρέφονται άμέσως πρὸς τήν σύζυγο του σκοτωμέ-νου, Τζέην. Μόνον ο Πουαρώ δεν συμ-φωνεί. Αυτός δεν την θεωρεί ένοχο. Ο κυριώτερος κατηγορος της Τζέην, ο ίν-σπέκτορ Ζάπ, άρχίζει τώρα κι' αυτός να κλονίζεται. Τόν έπηρεάζει ιδιαίτερος ο άπόόπτος θάνατος της συναδέλφου της Τζέην, Καρόλτας Άνταμς, πρὸς τήν ο-ποία τελευταία είχαν στραφή οι ύπνοιες της άστυνομίας. Ο Πουαρώ τρέχει άμέ-σως να βοηθῇ τόν γιατρό της Άνταμς για να εξακριβώση τὰ αίτια του θανάτου. Έ-κει μαθαίνει ότι ή νέα έπαιρνε ναρκωτι-κά. Η φίλη της Καρόλτας, Τζέην, στην όποια κατόπι άπευθύνεται ο Πουαρώ, δεν τοῦ μαθαίνει καί σπουδαία πράγματα. Υπάρχει κάποιος μυστηριώδης νέος αὐ-τός, πού είχε χάρισει της Καρόλτας μέσα σ' ένα πολύτιμο κοντάκι με μία άμείωρη την σκόνη του βερονάλ, τόν όποιο έπιθυμεί να άποκαλύψῃ ο Πουαρώ. Οι δυο φίλοι, ο Πουαρώ και ο γράφων, ένός φιλοσόφου για την ταυτότητα του δολοφόνου του λόρδου Έντγκαρ, ένω ή άσυλλόγιστη κατηγορία της λαίδης Έντγκαρ μπορεί να μάς χρησιμεύσει, γιατί έχει βετική βάση επί της γνώ-σεως τών πιά ποταπών ένστίκτων της ανθρώπινης φύσεως.

(Η συνέχεια)

Δύο φορές μονάχα είδα την Τζέ-ην Γουίλκινσον: ένα βράδυ ά-πάνω στην σκηνή και σ' ένα γεύμα όπου τυχαία βρέθηκα κοντά της. Όταν φέρνω όμως στο νοῦ μου την μεγάλη αυτή καλλιτέχνηδα, την θυμάμαι πάντα στην στιγμή πού ήταν άπρησγολημένη με τὰ πένθιμα φο-ρέματα πού πρόβαρε και μ' ένα μορ-φασμό έλεγε λέξεις πού θά έπηρεάζαν την κατεύθυνση του Πουαρώ στην ά-νάκριση. Με γαλήνη πνεύματος, μόνη της θαύμαζε την όμορφιά της.

—Σπουδαίό! είπε ο Πουαρώ μόλις βρεθήκαμε στον δρόμο.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ

Μόλις έπιστρέψαμε στο ξενοδοχείο, βρήκαμε ένα γράμμα άπευθυνόμενο στον Πουαρώ. Ήταν κατογραμμένο και δυσκολευτήκαμε να το διαβάσου-με:

Άγαπητέ κύριε,

Έμαθα πως έλαβα σήμερα στο σπίτι συ-

νοδενόμενος από έναν ίνσπεκτορ της άστυ-νομίας. Με συγχωρείτε πού δεν μόδεσα να σας δεχθώ. Άν σας είναι δυνατόν, όρίστε μου συνάντηση για το άπόγευμα.

Διατελώ μετ' ύποληψης

Γεραλδίνα Μάρς

—Παράξενο, είπα. Γιατί έπιθυμεί να σε δῇ; —Τό ρωτάς; Δεν είσαι καθόλου ευ-γενής, φίλε μου.

Ο Πουαρώ είχε την έκνευριστική μανία ν' άστείλεύεται στις πιά κρίσιμες στιγμές.

—Πάμε στην δεσποινίδα Μάρς, Χά-στινξ.

Η κατηγορία της Τζέην Γουίλκινσον μου φαίνονταν όλοένα και πιά παράλο-γη. Γιατί να κατηγορήση την Γεραλ-δίνα Μάρς ότι σκότωσε τόν πατέρα της;

Τό είπα στον Πουαρώ.

—Η Τζέην Γουίλκινσον έχει μυαλό μικρό πούλιου—κατά την γνώμη σου τουλάχιστον. Η όραία λαίδη Έντ-γκαρ άγνοεί την Ιστορία, την Γεω-γραφία, κι' άσφαλώς τούς κλασσικούς συγγραφείς καί ποιητάς. Προκειμέ-νου όμως για έκλογή τουαλεττών ή για την έπιτυχία ενός σπουδαίου γά-μου—δείχνεται άνώτερη γυναίκα. Δεν θάδινά καμμία σημασία στην γνώμη ενός φιλοσόφου για την ταυτότητα του δολοφόνου του λόρδου Έντγκαρ, ένω ή άσυλλόγιστη κατηγορία της λαίδης Έντγκαρ μπορεί να μάς χρησιμεύσει, γιατί έχει βετική βάση επί της γνώ-σεως τών πιά ποταπών ένστίκτων της ανθρώπινης φύσεως.

—Τίως νάχνης δίκιο. —Θάάσαμε, είπε ο Πουαρώ. Είμαι περίεργος να μάθω τι με θέλει ή μίς Γεραλδίνα.

Μας ώδήγησαν σ' ένα μεγάλο σαλό-νι όπου σε λίγο μπήκε ή Γεραλδίνα. Η ψηλή αυτή νέα με τὰ κατάμαυρα μάτια μούκαμε πολύ πιά ζωηρή εντύ-πωση απ' την πρώτη φορά. Παρά τὰ νειάτα της, είχε ύφος σοβαρό και με-τρημένο.

—Είθε πολύ ευγενής πού άπάντησα-τε τόσο γρήγορα στην πρόσκλησή μου, κ. Πουαρώ. Λυπούμαι πού δεν σας εί-δα τό ποῶ!

—Κοιμόσασταν; —Ναι. Η μίς Κάρολ, γραμματεὺς του πατέρα μου, έπέμεινε να ξεκουρα-σθῷ. Είναι τόσο καλή.

Ο τόνος της φωνής της έμοιαζε να διαψέδῃ την έννοια τών λέξεων.

—Σε τι μπορώ να σας φανώ γρησί-μος, δεσποινίς; ρώτησε ο Πουαρώ.

Έκείνη δίστασε μιά στιγμή.

—Την παραμονή της τραγωδίας ήρ-θατε να βοηθῇ τόν πατέρα μου;

—Αὐτό είναι αλήθεια, δεσποινίς.

—Γιατί; Μήπως σας είχε καλέσει;

Ο Πουαρώ σάπαινε. Φαίνονταν να

σκέπεται αν έπρεπε να άπαντήση. Τώ-ρα ύποπτεύομαι πως αυτός ο διαταγ-μός ήταν ύπολογισμένος για να εξα-ναγκάση την νέα να μιλήση. Είχε ψυ-χολογήσει τόν άνυπόμονο χαρακτήρα της.

—Δεν μου λέτε, κ. Πουαρώ, ο πατέ-ρας μου ένιωθε άραγε φόβο; Ποιόν ύποπτευόταν; Τι σας είπε; Σας παρα-καλώ, μιλήστε!

Τό άπαθές ύφος της είχε γαθή μο-νομιάς. Τώρα, έσφιγγε σπασμωδικά τὰ χέρια της.

—Η μεταξύ του λόρδου Έντγκαρ και έμοῦ συνομιλία ήταν έμπιστευτική, είπε τέλος ο Πουαρώ.

Τό βλέμμα του δεν έπαυε να είναι καρφωμένο επάνω στην Γεραλδίνα.

—Όποτε... Έπρόκειτο για κάτι πού έχει σχέση... με την οικογένεια. Αὐτή ή σιωπή σας με βασανίζει, μιλήστε! Πρέπει να ξέρω τι μου γίνεται. Σας ίκετεύω...

Και πάλι διστάζοντας, ο Πουαρώ κούνησε το κεφάλι του.

—Μά, κ. Πουαρώ, είμαι κόρη του. Έχω τό δικαίωμα να μάθω τι φοβο-ταν!

—Όποτε αγαπούσατε τόν πατέρα σας, δεσποινίς; ρώτησε σιγανά ο Που-αρώ.

Έκείνη ώπισθοχώρησε.

—Αν... τόν αγαπούσα; Ξαφνικά, έξέσπασε σ' ένα γέλοιο νευ-ρικό, σχεδόν τρελλό.

Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε ή μίς Κάρολ.

—Μά, Γεραλδίνα, παιδί μου, τί σκέ-πεσθε; Δεν σας επιτρέπω να γελάτε έτσι! Πάψτε άμέσως!

Τό έπιβλητικό ύφος είχε άμεισον ά-ποτέλεσμα. Η Γεραλδίνα καταπραῦν-θηκε. Σκούπισε τὰ μάτια της κι' άνα-σηκώθηκε.

—Με συγχωρείτε, ψιθύρισε. Ποτέ δεν μου συνέβη να γελάσω τόσο, μίς Κάρολ. Ήταν άνώτερος τών δυνατόνων μου. Με ρώτησε αν αγαπούσα τόν πα-τέρα μου, έξήγησε μ' ένα χαμόγελο πικρίας.

Κι' άφοῦ σάπασε για μιά στιγμή, συνέχισε:

—Αναρωτιέμαι αν είναι προτιμό-τερο να πω ψέμματα ή να πω την α-λήθεια; Άσφαλώς, θά είναι προτιμό-τερο να φανώ ειλικρινής. Δεν αγαπού-σα τόν πατέρα μου. Τόν μισούσα.

—Ω! Γεραλδίνα!

—Γιατί να ισχυρισθῷ τό έναντίον! Δεν είχατε κανένα λόγο να τόν μισή-σετε, γιατί δεν μπορούσε να σας κάνει κακό. Ήσασταν από τὰ σπάνια πρό-σωπα πού δεν ήταν στο χέρι του να βλάψῃ. Τόν είχατε σαν άφεντικό πού σας πληρώνει τόν μισθό σας. Οι ίδιο-τροπίες του κι' οι θυμοί του δεν σας φόβιζαν καθόλου... ούτε και τούς δι-νατε σημασία. Έξω πολύ καλά τί σκεπτόσασταν; Καθένας έχει τὰ βά-

σανά του στην ζωή. Είσαθε γυναίκα που επιβάλλεσθε. Άλλωστε, μπορούσατε να φύγετε από το σπίτι αυτό όποτε θέλατε, ενώ εγώ δεν είχα τό μέσα.

—Γεραλδίνια, δεν βλέπω τον λόγο ν' αναφέρετε όλες αυτές τις λεπτομέρειες. Η κακή συνεννόηση μεταξύ πατρός και κόρης είναι από τα πιο συνειθισμένα πράγματα. Είναι προτιμότερο να μην τις υπενθυμίζω κανείς.

Η Γεραλδίνια της γύρισε τις πλάτες και στράφηκε στον Πουαρώ:

—Κ. Πουαρώ, μισούσα τον πατέρα μου! Ο θάνατός του μου εξασφαλίζει την ελευθερία και την ανεξαρτησία! Ισχυροί λόγοι ασφαλώς θα προκαλέσαν και θα δικαιολογούν την πράξη του δολοφόνου...

—Δεσποινίς, η στάση σας είναι μάλλον... επικίνδυνη, είπε ο Πουαρώ.

—Μήπως η καταδίκη ενός ατόμου θα επαναφέρει τον πατέρα μου στην ζωή;

—Όχι, θά προσπατεύω όμως τις άλλες αθώες υπάρξεις.

—Δεν καταλαβαίνω.

—Κάποιος που διέπραξε ένα έγκλημα δεν θα διστάσει να διαπράξει δεύτερο και συχνά πολλά εγκλήματα.

—Δεν το πιστεύω... τουλάχιστον από ίσορροπημένο άνθρωπο.

—Θέλετε να πείτε, αν δεν πρόκειται για ένα μανιακό εγκληματία; Κάνετε λάθος, δεσποινίς, σκοτώνει την πρώτη φορά... συχνά αφού μεσολαβήσει εσωτερικός αγών μακράς διάρκειας.

—Υστερικός αγών μακράς διάρκειας; σπρώχνει σ' ένα δεύτερο έγκλημα, πιο εύκολο. Στην παραμικρή υποψία, εκπαιδευτεί τρίτο. Και σ' λίγο, το έγκλημα γίνεται συνήθεια. Επιδίδεται κανείς σ' αυτό από ευχαρίστηση...

Η νέα έκρουσε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια της:

—Είναι φριχτό!... Δεν είναι όμως αλήθεια.

—Κι' αν σας πληροφορούσα πως αυτό συμβαίνει... Πώς ο δολοφόνος γιά να σώσει το κεφάλι του διέπραξε δεύτερο έγκλημα;

—Πώς, κ. Πουαρώ; φώναξε η μίς Κάρολ. Κι' άλλο έγκλημα; Ποι; Και ποιός;

Ο Πουαρώ κούνησε το κεφάλι του.

—Με συγχωρείτε. Ήθελα απλώς να κάνω πιο παραστατική την συνομιλία μας.

—Καταλαβαίνω. Για μια στιγμή, πιστέψα... Έλπίζω, Γεραλδίνια, να παύσει να λές κουτσομπολίσματα...

—Βλέπω πως συμφωνείτε μαζί μου, είπε ο Πουαρώ στην μίς Κάρολ.

—Δεν έγκρινω την είς θάνατον καταδίκη, διεμαρτυρήθη λογικά εκείνη. Όσο γιά τα άλλα, συμφωνώ απόλυτως μαζί σας. Η κοινωνία πρέπει να προστατεύεται.

Η Γεραλδίνια σηκώθηκε.

—Με συγχωρείτε, είπε, ίσως με πάρετε και γιά τρελή. Κ. Πουαρώ, εξορκίζω να αρνηθείτε να μου πείτε γιατί σας κάλεσε ο πατέρας μου;

—Γιατί τον κάλεσε; επανέλαβε εκπληκτική η μίς Κάρολ.

—Δεν αρνήθηκα να σας απαντήσω. Θα ήθελα μόνο να αντιληφθώ μέχρι τίνος βαθμού η συνομιλία μας μπορούσε να έχει εμπιστευτικό χαρακτήρα.

Δεσποινίς, δεν με κάλεσε ο πατέρας σας. Εγώ το ζήτησα ραντεβού γιά λογαριασμό μιας πελατίδας μου... της λαίδης Έντγκαρ.

Ένα σιλέτο στο λαιμό

—Ω! Καταλαβαίνω!

Μια παράξενη έκφραση ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της νέας. Στην αρχή, το πήρα γιά άπογοήτευση, αντελήφθην όμως πως ήταν βαθειά ανακούφιση.

—Ήμουν αλήθεια, πρόσφερε άργά. Φανταζόμουν πως ο πατέρας μου απειλούνταν από έναν οποιονδήποτε κίνδυνο.

—Ξέρετε, κ. Πουαρώ, πως με συγκινήσατε πολύ όταν κάνατε υπαινιγμό πως η γυναίκα αυτή είχε διαπράξει δεύτερο έγκλημα; είπε η μίς Κάρολ.

Ο Πουαρώ δεν αποκρίθηκε, αλλά αποτάθηκε στην νέα.

—Πιστεύετε πως η λαίδη Έντγκαρ διέπραξε το έγκλημα;

—Όχι, δεν το πιστεύω. Μου φαίνεται ανίκανη να διαπράξει τέτοιο έγκλημα. Είναι υπερβολικά επιφανειακή.

—Εγώ, επενέβη η μίς Κάρολ, δεν φαντάζομαι κανέναν άλλος να ήταν εις θέσιν να το πράξει εκτός από αυτήν.

—Δεν είναι αυτή αναγκαστικώς η δολοφόνος, αποκρίθηκε η Γεραλδίνια. Ίσως να μπήκε στο σπίτι γιά να πηγάει το πατέρα και να φύγει άμέσως.

Ο δολοφόνος, κανένας τρελλός, θα μπήκε άργότερα.

—Όλοι οι κακοδύοι είναι νοσηρά φύσεις, πρόσθεσε η μίς Κάρολ. Έχουν μια άταξία στην λειτουργία των αδένων τους.

Την στιγμή εκείνη, άνοιξε η πόρτα και μπήκε ένας άνθρωπος...

Σταμάτησε όμως κατάπληκτος:

—Με συγχωρείτε, είπε, δεν ήξερα πως ήταν τόσο κόσμο.

Η Γεραλδίνια μηχανικά τ' άσασσε:

—Ο εξάδελφός μου λόρδος Έντγκαρ ο κ. Πουαρώ. Μπορείτε να μπήτε Ρόναλντ. Δεν μας ενοχλείτε καθόλου.

—Είσαι βέβαιη, Δίνα; Καλημέρα σας, κ. Πουαρώ. Θα μπορούσατε να διαλευκάνετε το μυστήριο που περιβάλλει την οικογένειά μας;

Προσπάθησα να θυμηθώ πού είχα διηγήσει το δολοφονικό και κατακόκκινο πρόσωπο, τα μάτια που περιέβαλλαν ήδη ρυτίδες και το ελαφρό μουστακάκι...

Θυμήθηκα!

Ήταν ο άνδρας που συνόδευε την Καρλόττα Άνταμ το βράδυ του δείπνου μέσα στο διαμέρισμα της Τζέην Γουίλκινσον.

Ο λοχαγός Μάρς... λόρδος Έντγκαρ!

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ

ΕΝΤΓΚΑΡ

Ο καινούργιος λόρδος Έντγκαρ πρόσεξε την έκπληξή μου.

—Θυμόσαστε τώρα; είπε ευγενικά. Τό σουπε στής θείας Τζέην... Ήμουν λίγο πιωμένος εκείνο το βράδυ, νομίζω. Έλπίζω να μην το προσέξατε.

Ο Πουαρώ αποχαίρεται την Γεραλδίνια και την μίς Κάρολ.

—Κατεβαίνω μαζί σας, είπε ο Ρόναλντ.

Προχώρησε μπροστά στην σκάλα, χωρίς να πάψει να μιλά.

—Τι παράξενο πράγμα η ζωή! Την μιά μέρα, σε διώχνουν απ' το σπίτι και την άλλη είσαι άφαντος μέσα σ' αυτό! Ο θεός μου μ' έδωσε προ τριών ετών, θά το ξέρετε ασφαλώς, κ. Πουαρώ;

—Μου το είπαν, αποκρίθηκε γαλήνια ο φίλος μου.

Ο Ρόναλντ γέλασε κι' ύστερα άνοιγοντας την πόρτα της τραπεζαρίας:

—Έλατε, είπε, να πάρουμε κάτι, πρίν φύγετε.

Ο Πουαρώ αρνήθηκε. Κι' όμως, ο νέος έτοιμάσε ένα κοκταίλ γιά τον έαυτό του:

—Πίνω στην υγεία του δολοφόνου του θείου μου, είπε. Στο διάστημα μιάς μόνο νύχτας, από εκεί που ήταν δύσκολη η θέση μου, γνώρισα όλες τις τιμές. Χθές, βρισκόμουν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας, σήμερα, είμαι ισχυρός και πλούσιος. Στην υγεία της θείας Τζέην.

Αδειασε το ποτήρι του. Κατόπι αλάζοντας ύφος, στράφηκε προς τον Πουαρώ.

—Ας αφήσουμε τ' άστεία! Κύριε Πουαρώ, τι ζητάτε εδώ; Πρίν από τέσσερις μέρες, η θεία Τζέην έλεγε με δραματικό ύφος: «Ποιός θα με απαλλάξει από αυτόν τον τύραννο;» Και χωρίς γροντοτριβή, τώρα είναι ελεύθερη!

Έλπίζω να μην είσατε άνακατωμένος σ' αυτό το ζήτημα. Φαντασθήτε όμως τι σπουδαίος τίτλος άρθρου: «Ο κ. Πουαρώ, τώως ντετεκτιβ και αριστοτέχνης εγκληματίας!»

Ο Πουαρώ χαμογέλασε:

—Έρχομαι εδώ, σήμερα το απόγευμα, ανταποκρινόμενος στην πρόσκληση της μίς Γεραλδίνας Μάρς.

—Σας συγχάρω γιά την έχεμύθεια σας κ. Πουαρώ. Δεν άπαντάτε στην έρώτησή μου. Τι κάνετε εδώ στ' αλήθεια; Γιά έναν λόγο που άγνοω, δείχνετε ένδιαφέρον γιά τον θάνατο του θείου μου.

—Ενδιαφέρομαι πάντα γιά το έγκλημα, λόρδε Έντγκαρ.

—Κι' όμως δεν το διαπράττετε. Σάν ξευπνος άνθρωπος, θάπρεπε να δίνετε μερικά μαθήματα σωφρονιστικά στην Τζέην. Με συγχωρείτε πού την άποικαλώ έτσι. Αυτό με διασκεδάσει. Προσέξατε το σαστισμένο ύφος της όταν είπα αυτά τα λόγια τις προάλλες; Πού να φαντασθί ποιος ήμουν;

—Πιστεύετε;

—Είμαι βέβαιος. Με διώξαν άπ' το σπίτι τρεις μήνες πρίν άπ' τον έρχομό της.

Τό γνωστό ύφος του άλλαξε γιά μια στιγμή, συνέχισε όμως:

—Ομορφη γυναίκα, χωρίς εύφύτα όμως. Χρησιμοποίηί τις άπλούστερες μεθόδους. Τι λέτε κι' εσείς;

Ο Πουαρώ σήκωσε τους ώμους.

—Πιθανόν.

Ο Ρόναλντ τον κύτταξε έκπληκτος.

—Την θεωρείτε άθωα; Όστε κατώρως να σας «τυλίξη»;

—Ίσως να άγνοήτε, λόρδε Έντγκαρ, ότι η λαίδη Έντγκαρ παρέστη σ' ένα γεύμα στο Τσίσογουκ χθές βράδυ, την στιγμή πού βεβαιώνουν ότι βρισκόταν εδώ.

Ο Ρόναλντ συγκράτησε μια βλαστήμια.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Όταν οι γυναίκες φορούνε πανταλόνια

Από την Ζάν Ντιελαφουά, στην ξανθή Μαρλέν

Το άνδρικό πανταλόνι είναι πάλι της μόδας φέτος στην Εύρώπη. Το γυναικείο φύλο μπορεί πολύ ώραία να ψάλλη κάποτε τα έξ άμάξης στο άνδρικό, δεν παραλείπει όμως καμιά ευκαιρία γιά να το μιμηθί και άνδροφέρνει λιγάκι. Πολλές θάναί, άσφαλώς, οι γυναίκες πού θάβελαν να ήσαν σήμερα άνδρες. Τόν έσώψυχο αυτόν πόθο τους τόν βλέπετε να έκδηλώνεται περισσότερο κάθε άποκηά, όταν με ιδιαίτερα εύχαρίστηση οι γυναίκες μεταμφιέζονται σε άνδρας. Είναι γνωστή και η συγκίνηση πού προκαλέσε στον γυναικόκοσμο πέρυσι η διάσημη ήθοποιός του κινηματογράφου Μαρλένε Ντήτριχ πού έφθασε στο Παρίσι ντυμένη άνδρικά. «Ήθε κατόπι η μόδα της νέας γυναικείας ντυσίμας με τα πανταλόνια, πού έκανε την γυναίκα να φαντασθί γιά λίγο έστω και μόνο μέσα στο σπίτι της, ότι... έγινε άνδρας. Τώρα πάλι ξαναγεννά η μόδα των άνδρικών στο γυναικείο ντύσιμο, όχι πιά στο άνδρικό σακάκι, πού λανσαρίσθηκε ύστερα από την κυκλοφορία της «Γκαρσόν» αλλά το άνδρικό ντύσιμο αυτόσυιο.

Η ΖΑΝ ΝΤΙΕΛΑΦΟΥΑ

η περίφημη άρχαιολόγος και έξερευνητρια, πού πρώτη φόρεσε άνδρικά.

Η ΜΑΡΛΕΝΕ ΝΤΗΤΡΙΧ

(με τα μαύρα γυαλιά) πού έκανε περίπου μιά έντυπωτική εμφάνιση στο Παρίσι ντυμένη άνδρικά.

Και φθάνομε στα 1887, τρίτο σταθμό της γυναικείας... πανταλονοφορίας.

Τότε ο αγών παίρνει και φίρμα, δηλ. οι όπαδοί του άποκαλούνται οι «άνδραιοποιημένες» ή «έξανδρωμένες».

Η Κα Άστίτ ντέ Βαλσαίρ, παρά την άπαγόρευση των άστυνομικών άρχών, δγνηε έξω φορώντας άνδρικά πανταλόνια.

Η μεγάλη Σάρα Μπερνάρ, πού ήταν συνάμα και πολύ καλή γλύπτρια, φορούσε κι' αυτή πανταλόνια, αλλά μονάχα όταν εργαζότανε μέσα στο άτελιέ της.

Στά 1891, η νέα μόδα άγωνιζότανε ακόμη να έπικρατήση. Αλλά χωρίς σπουδαία άποτέλεσματα. Οι άρχες δεν επέτρεπαν στις γυναίκες να κυκλοφορούν στους δρόμους ντυμένες άνδρικά.

Γιά να το επιτύχη αυτό μια γυναίκα, έπρεπε να παρουσιάση λατρινό πιστοποιητικό πού να δικαιολογί το άντρικό ντύσιμο. Ποιά όμως γυναίκα, γιά να λανοποίηση τό πείσμα της, θα δεχόταν είς αντίλλαγμα να χαρακτηρισθί ως άρρωστη—δπερ το χειρότερο—ως κακόφορη και στραβοπόδια;

Στά 1891, η νέα μόδα άγωνιζότανε ακόμη να έπικρατήση. Αλλά χωρίς σπουδαία άποτέλεσματα. Οι άρχες δεν επέτρεπαν στις γυναίκες να κυκλοφορούν στους δρόμους ντυμένες άνδρικά.

Γιά να το επιτύχη αυτό μια γυναίκα, έπρεπε να παρουσιάση λατρινό πιστοποιητικό πού να δικαιολογί το άντρικό ντύσιμο. Ποιά όμως γυναίκα, γιά να λανοποίηση τό πείσμα της, θα δεχόταν είς αντίλλαγμα να χαρακτηρισθί ως άρρωστη—δπερ το χειρότερο—ως κακόφορη και στραβοπόδια;

Στά 1891, η νέα μόδα άγωνιζότανε ακόμη να έπικρατήση. Αλλά χωρίς σπουδαία άποτέλεσματα. Οι άρχες δεν επέτρεπαν στις γυναίκες να κυκλοφορούν στους δρόμους ντυμένες άνδρικά.

Γιά να το επιτύχη αυτό μια γυναίκα, έπρεπε να παρουσιάση λατρινό πιστοποιητικό πού να δικαιολογί το άντρικό ντύσιμο. Ποιά όμως γυναίκα, γιά να λανοποίηση τό πείσμα της, θα δεχόταν είς αντίλλαγμα να χαρακτηρισθί ως άρρωστη—δπερ το χειρότερο—ως κακόφορη και στραβοπόδια;

Στά 1891, η νέα μόδα άγωνιζότανε ακόμη να έπικρατήση. Αλλά χωρίς σπουδαία άποτέλεσματα. Οι άρχες δεν επέτρεπαν στις γυναίκες να κυκλοφορούν στους δρόμους ντυμένες άνδρικά.

Γιά να το επιτύχη αυτό μια γυναίκα, έπρεπε να παρουσιάση λατρινό πιστοποιητικό πού να δικαιολογί το άντρικό ντύσιμο. Ποιά όμως γυναίκα, γιά να λανοποίηση τό πείσμα της, θα δεχόταν είς αντίλλαγμα να χαρακτηρισθί ως άρρωστη—δπερ το χειρότερο—ως κακόφορη και στραβοπόδια;

Στά 1891, η νέα μόδα άγωνιζότανε ακόμη να έπικρατήση. Αλλά χωρίς σπουδαία άποτέλεσματα. Οι άρχες δεν επέτρεπαν στις γυναίκες να κυκλοφορούν στους δρόμους ντυμένες άνδρικά.

Γιά να το επιτύχη αυτό μια γυναίκα, έπρεπε να παρουσιάση λατρινό πιστοποιητικό πού να δικαιολογί το άντρικό ντύσιμο. Ποιά όμως γυναίκα, γιά να λανοποίηση τό πείσμα της, θα δεχόταν είς αντίλλαγμα να χαρακτηρισθί ως άρρωστη—δπερ το χειρότερο—ως κακόφορη και στραβοπόδια;

Στά 1891, η νέα μόδα άγωνιζότανε ακόμη να έπικρατήση. Αλλά χωρίς σπουδαία άποτέλεσματα. Οι άρχες δεν επέτρεπαν στις γυναίκες να κυκλοφορούν στους δρόμους ντυμένες άνδρικά.

Γιά να το επιτύχη αυτό μια γυναίκα, έπρεπε να παρουσιάση λατρινό πιστοποιητικό πού να δικαιολογί το άντρικό ντύσιμο. Ποιά όμως γυναίκα, γιά να λανοποίηση τό πείσμα της, θα δεχόταν είς αντίλλαγμα να χαρακτηρισθί ως άρρωστη—δπερ το χειρότερο—ως κακόφορη και στραβοπόδια;

του άνδρικού ντυσίματος στη γυναίκα, έπήρε η περίφημος έξερευνητρια και άρχαιολόγος Ζάν Ντιελαφουά.

Την άκολούθησαν στη μόδα η δημοσιογράφος Μάρκ ντέ Μοντιφά και κατόπι η κόμησσα ντέ Μορνύ.

Σήμερα, πλείστες όσες παρισινές, μεταξύ των οποίων και η... μαρκησία ντέ Μπελμπέφ, γυρίζουν έξω ντυμένες άνδρικά. Δεν πρόκειται πιά γιά το κλασικό κοστούμι λπασίας, πού βγάξει ή άμαζών, μόλις τό άλογό της μπή στον σταύλο, αλλά γιά τό καθαντό άνδρικό κοστούμι, αλά Μαρλένε Ντήτριχ, αν θέλετε. Και κανείς δεν παραξενεύεται γι' αυτό.

Και η σταυροφορία συνεχίζεται. Στο Παρίσι ίδρύθηκε ένας γυναικείος σύνδεσμος με την έξης θορυβώδη έπωνυμία: «Σύνδεσμος των Προσδευμένων Γαλλίδων γιά την κατάργηση του... έξευτελιστικού φουστάνι».

Ο Σύνδεσμος αυτός έτοιμάζει τώρα και νομοσχέδιο τό οποίο θά κταθέση στη βουλή, μέσω ενός βουλευτού, συγγενούς της προέδρου του, και διά του οποίου θά έπιτρέπεται—αν ψηφισθί—στη γυναίκα τό άνδρικό ντύσιμο παντού: στον περίπατο, στο γυμναστήριο, στην έκκλησία, στις επίσημες τελετές και τις δεξιώσεις. Δηλαδή, αν ψηφισθί τό νομοσχέδιο, θά ίδούμε χαριτωμένες κυρίες με φράκο, στους χορούς των χειμώνα, και ύπαλλήλους καταστημάτων με σακάκια.

Και πανταλόνι με άφωγο τσάμους! Και θά διαβάζομε τότε στις κοσμικές στήλες των έφημερίδων: «Εντύπωσιν πολλήν έκαμεν και ή θαυμασία εμφάνισις της χαριτωμένης Κας Ψ. με σόκον μαύρο και λευκό γιλέκο. Κουαφύρ αλά γκαρσόν, με χωρίστρα στη μέση. Τό ωραιότατο αυτό... άνδράκι, συνεπλήρωνε ένα μονόκι με μιά μεταξωτή μαύρη κορδέλιστα περασμένη στο πέττο και ένα μικρό μπαστουνάκι, με άσημένια λαβή...» ή: «χαριτωμένη ή δις Πόπη Χ. μέσά στο άφωγο λευκό φράκο της, μ' ένα τεράστιο ρόζ τριαντάφυλλο στην μπουτονιέρα και μαύρες γόβες. Όπως έμάθαμε, τό φράκο αυτό είναι «κόνια» και «κρεασίνο» τοις μεγάλου όίκου «Τεγνουόρθ» του Λονδίνου, πού ντύνει τους πρίγκιπας και τά μέλη της άνωτάτης άγγλικής άριστοκρατίας...» κτλ.

Ο... MONTAIN

ΚΑΤΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΟΣ!

Ο συγγραφέας τοις έργου τοις οποίου δίδεται ή μερμερία στον θεατή πού έτοιμάζεται να φύγη, γύρισε και τοις είπε:

—Συγγνώμη, κύριε. Είναι άόμοια μιά πράξη.

—Γι' αυτό άκριβώς φεύγει,

Η αντίζηλία τῆς νεκρῆς

Αἰσθηματικό διήγημα τοῦ Μαρσέλ Πρεβώ

Ὁταν ὁ Πέτρος Ντωτὸρ, ἀφήνον-
τας τὸ Παρίσι, ἐφύσσε στο σπί-
σι τῆς Οὐρκέτ, πού χανότανε στο
βάθος τῆς πολυδένου Γασκό-
νης, ἡ λύπη του μεταβλήθηκε σὲ λίγο
σ' ἕνα εἶδος μυστικῆς ἀνησυχίας, πού
ἐμψυχωνότανε ἀπ' τὴν ἀναμνήσεως.

Τώρα κάτω ἀπ' τὴν οὐμὴ τῆς κα-
λοκαίριου, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Οὐρκέτ
βρισκότανε ἐκεῖ πού εἶχε ἀνθήσει ἡ
παιδική του ἡλικία, ἐκεῖ πού πρὸ δύο
ἐτῶν εἶχε ὁδηγήσει τὴν νεαρή γυναί-
κα του, πού εἶχαν ἐρθεῖ μαζί τῆς τὸν
τελευταῖο Σεπτέμβριο, πάντα πρὸ πο-
λὺ ἔρασθης παρὰ σύζυγος. Αὐτὴ τῇ
φορὰ ὅμως ἐρχόταν μονάχος του. Τὸ
Παρίσι κρατοῦσε πιά τὴν πεθαμένη...

Ἀλλὰ ἡ πεθαμένη εἶχε δώσει πο-
λὺ ἀπ' τὸν ἑαυτὸ τῆς στὴ νυμφικὴ ἐκεῖ-
νη κατοικία. Ἡ ὁμπρῆλα καὶ τὸ ψάθι-
νο καπέλλο τῆς τὴν περιμέναν ἀκόμη.
Στὰ συρτάρια τῆς τὴν περιμέναν φο-
ρέματά τῆς βρεγμένα ἀκόμη ἀπὸ τὴν
υγρὰδι τῆς.

Ἐνα βιβλίο ἦταν ἐπάνω στο τραπέ-
ζι μὲ τὸν τίτλο τῆς ἐπάνω σημειωμένο.
Ἐνα μπουκέτο λουλούδια κρεμασμέ-
νο ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ἀκρὴ τοῦ παραθύ-
ρου κουνιόταν κατάξερο ἔτοιμο νὰ πέ-
σει σὲ σκόνη.

Ὁ Πέτρος ἀπόρησε πῶς ὅλες ἐκεῖ-
νες οἱ εἰκόνες, μιὰς ζωῆς χαμένης πιά,
δὲν τοῦ πλῆγωσαν σκληρὰ τὴν καρ-
διά, ὅπως τοῦ τὴν πλῆγωσαν ἄλλες
κατὰ τὴν ἀναχώρησή του ἀπ' τὸ Παρί-
σι, ὅπου ἡ Λουιζέττα εἶχε πεθάνει. Του-
ναντίον μάλιστα κάθε τι πού ἔμενε ἀπ'
τὴν Λουιζέττα, στὴν Οὐρκέτ διατηροῦ-
σε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὕπνου μᾶλλον
παρὰ τοῦ θανάτου. Ἡ Λουιζέττα ἐδῶ
πέρα φαίνονταν σὰν νὰ ζοῦσε καὶ μονά-
χα ἀπουσίαζε καὶ ὅ,τι εἶχε ἀγγίξει
πρὸ ὀλίγου, κοιμότανε κατὰ τὴν ἀ-
πουσία τῆς.

Ἀδὲν ὑπάρχει, σκεφτόταν ὁ Πέτρος,
κατέναν μέσον νὰ τὴν προκαλέσω, ἡ δὲ
ἐπιστήμη πού δίδει τὸν ὕπνο σὲ μιὰ
οὐγγιὰ σκόνης φτιαγμένης δηλητη-
ρια, δὲν ἔμαθε νὰ διαγεῖρῃ εἰκόνας ἑ-
νὸς πλαστοῦ ὕπνου; Αὐτὴ τὴν ἐρώτη-
ση τὴν ἔκαμνε στὸν μόνον ἐξοχικό του
γείτονα πού συναντοῦσε στο ἀπομονω-
τήριό του.

Ἦταν ἕνας παλῆς γιατρός πού-
παψε πρὸ πολλοῦ νὰ ἐξασκή τὸ ἐπάγ-
γελμά του καὶ καθόταν κοντὰ στὴν
Οὐρκέτ.

Χήρος κι' αὐτὸς πρὸ πολλοῦ, ὁ για-
τρός Σεζιούρ, ζοῦσε μονάχος μὲ τὴν
κόρη του τὴν Μάρθα ὥραία καὶ φρόνι-
μη κόρη γεμάτη μεγαλοπρέπεια μὲ
κατάμαυρα μάτια καὶ πού μ' ὅλα τῆς
τὰ εἰκοσιεφτά χρόνια δὲν φαίνονταν
νὰ θέλῃ νὰ παντρευτῇ.

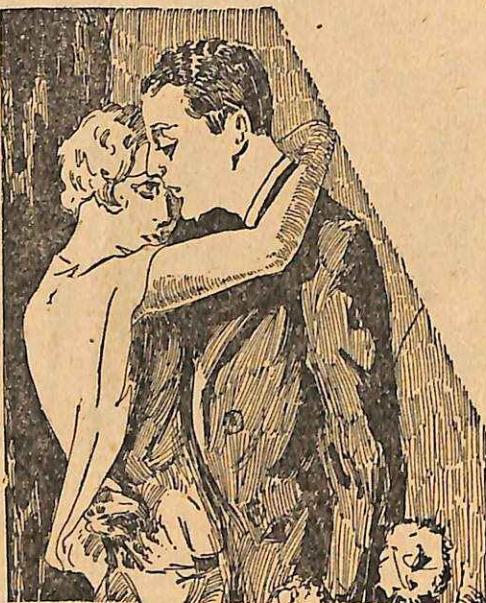
Φίλε μου, ἀπήντησε στὴν ἐρώτηση
πού τοῦκανε ὁ Πέτρος, μὴν ἀποβλέπε-
τε καθόλου στὴν ἐλπίδα ἐνὸς ονείρου.
Ἐγνώρισα αὐτὴ τὴν δειλαστικὴ ἐλπί-
δα, ὅταν, ὅπως καὶ σεῖς, ἔγασα τὴν
γυναίκα μου πού τόσο ἀγαποῦσα. Ἀλ-
λὰ δὲν εἶδα ποτὲ τὴν πεθαμένη. Ποτέ.
Ἀκούτε; Κι' ἂν εἴσθε ἕνας ἀνθρώπος
καθὼς τὸ πιστεύω ἰσορροπός. ἕνας ὁ-
γυῆς νοῦς, δὲν θὰ ἐξανδῆτε ποτὲ τὴν
γυναίκα σας, πιστέψτε με. Εἶναι καλ-

λίτερα ἔτσι. Ἀς ἀφήσωμε ὅπως λέει
καὶ τὸ Εὐαγγέλιο τοὺς νεκροὺς νὰ
μεριμνῶσι περὶ τῶν ἑαυτῶν νεκρῶν.
Ἀς μὴ ζοῦμε σὲ διαφωνία μὲ τὴν φύ-
σι. Οἱ ἀναμνήσεις διαλύονται, ὁ χρό-
νος ἐξαφανίζει τὶς εἰκόνας. Ἐγὼ ἐξῆ-
νος γιὰ τὴν κόρη μου καὶ τὶς ταπεινές
μου ἀσυχολίες. Ἐσεῖς δὲν εἴσαστε ἀκό-
μη τριάντα χρονῶν, θὰ ξαναπαύτρε-
υθῆτε...

—Ποτέ! ἀπήντησε μὲ ζωηρότητα ὁ
Πέτρος.

Τὰ μάτια του συνάντησαν τὰ βλέμ-
ματα τῆς Μάρθας Σεζιούρ.

Ἡ κόρη αὐτῆς εἶναι ὁμορφὴ καὶ
γνωστικὴ, σκέφθηκε. Μιὰ μυστικὴ φω-
νὴ μοῦ λέγει ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου

Μιὰ δύναμις ξένη γι' αὐτοὺς, τοὺς ἐσπρωξε
τὸν ἕναν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου...

Εὐσάρεστος καὶ ὅτι ἡ λύπη μου τὴν
ἐνδιαφέρει... Ἀλλὰ ὅλα μέσα μου ἐπα-
ναστατοῦν στὴν ἰδέα ὅτι θὰ τὴν βάλω
στο κρεβάτι πού κοιμότανε ἄλλοτε ἡ
Λουιζέττα...

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἐπέστρεφε στο δωμά-
τιό του γιὰ νὰ κοιμηθῇ, τὴ στιγμή πού
ἄνοιγε τὴν πόρτα κρατώντας μιὰ λάμ-
πα στο χέρι του, παρετήρησε καθαρὰ
στὸν μεγάλο καθρέφτη, τὴν εἰκόνα τῆς
γυναίκας του. Μάλιστα. Ἐνα δευτε-
ρόλεπτο ἡ Λουιζέττα ἦταν ἐκεῖ. Στὴν
κλιδα ἐκείνη τὴν λαμπρὴ καὶ συγκε-
χυμένη συγχρόνως, πού σηματοῖζει ὁ
καθρέφτης στὴ σκιά. Ἡ ὁπτασία δὲν
τοῦκανε καμμιὰ φρίκη, ἀπεναντίας ἔ-
γινε ἡσυχος καὶ ἱκανοποιημένος, τῆς
μίλησε καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴν τὸν
ἐγκαταλείψῃ πιά.

Ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ τοῦ Πέτρου Ντω-
τὸρ συγκεντρώθηκε στὴ στιγμή ἐκεῖ-
νι τῆς εὐτυχίας.

Ἡ ἀνοιχτὴ πλῆσιζε καὶ μαζί μ' αὐ-
τὴν καὶ οἱ μεγάλες δουλιές τῶν ἀγρῶν.
Ἀρχισε κι' αὐτὸς νὰ ἐργάζεται. Ἐ-
πισηκεπτότανε συχνότερα τοὺς γείτο-
νάς του, τὸν γιατρὸ καὶ τὴν Μάρθα
καὶ τοὺς δεχότανε στὴν Οὐρκέτ. Ἀλλὰ

ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τῆς ζωῆς
ἡ ψυχὴ του ἦταν μακριά.

Ἦρθε τὸ καλοκαίρι. Νύχτες δρο-
σερές, μέρες ὑγρές, ξαφνικὲς ὁροχές
ἐδίδαν τὴν νειότη στὴν ἀναζωογονου-
μένη γῆ. Ἐνας πόθος θασάνιζε τὸν
Πέτρο. Ἀρχισε μὲ πάθος νὰ ἐπιθυμῇ
τὸ φάντασμα τῆς πεθαμένης. Τὴν πα-
ρακαλοῦσε νάρθη ἔστω καὶ στὸν ὕπνο
του καὶ νὰ τὸν χαϊδέψῃ, ν' ἀφήσῃ νὰ
τὴν ἀγγίξῃ... Κι' αὐτὴ τῇ φορὰ ἡ
νεκρὴ δὲν τὸν ἄκουσε. Ἡ Λουιζέττα
δὲν ἐδίδε οὔτε καὶ στ' ὄνειρο τὸ φιλῆμα
πού ποθοῦσε. Ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε
νάρχεται κάθε ὁρὰς διδοντας γιὰ
μιὰ στιγμὴ ζωὴ στο ψυχρὸ γυαλὶ τοῦ
καθρέφτου.

—Εἶστε τρελλὸς νὰ θυθίζεστε ἔτσι
στὴν θλίψι σας! Τοῦλεγε ὁ γιατρός
Σεζιούρ, τί ζωὴ κάμετε σὲ τέτοια ἡλι-
κία. Θὰ πάθετε καμμιὰ ἀρρώστεια...
Φύγετε γρήγορα κάνετε ταξίδια.

Ὁ Πέτρος κουνόυσε τὸ κεφάλι.

—Ὅχι, εἶμαι καλά ἐδῶ.

Κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλίου μιὰ μέρα
πού ὁ γιατρός κι' ἡ κόρη του εἶχαν
γευματίσει στὴν Οὐρκέτ, ὁ Πέτρος
τοὺς ὡδήγησε ὡς τὴν πόρτα, ὅταν ἡ
Μάρθα ἀντελήφθηκε ὅτι ἔεχασε τὴν
μπελλερῖνα τῆς στο σαλόνι.

Ὁ Πέτρος ἔτρεξε νὰ τὴν ζητήσῃ κι'
ἐπειδὴ ἄργησε λίγο ἡ Μάρθα ἀνέστη-
κε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν
βρίσκανε. Ἐπειτα ὅμως ὁ Λουδοβί-
κος τὴν εἶδε. Τὴν σήκωσε καὶ τὴν ἀ-
πλώσε τὴν Μάρθα...

Τότε...

Μιὰ δύναμις ξένη γι' αὐτοὺς τοὺς ἑ-
σπρωξε τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλ-
λου. Τὰ χεῖλη τους ἐνώθηκαν χωρὶς νὰ
προφέρουν οὔτε μιὰ λέξη. Εἶχαν ξεχά-
σει τὸ πᾶν. Ὅταν ἕνας σιγαλὸς ἰδιόρ-
ρυθμος κρότος ποῦμοιαζε μὲ γλύστρη-
μα δαχτυλιδίου πάνω σὲ κρύσταλλο
τοὺς χώρισε.

—Τί εἶν' αὐτὸς ὁ κρότος; ψιθύρισε
ἡ Μάρθα.

Ὁ γιατρός ἀπὸ κάτω ἀρχισε ν' ἀ-
νυπομονῇ καὶ νὰ τοὺς φωνάζῃ.

Κατέβηκαν. Ἡ Μάρθα κι' ὁ Σεζιούρ
ἐσφίξαν τὸ χέρι τοῦ Πέτρου κι' ἐφυ-
γαν.

Ὁ νέος ἐκλείδωσε πίσω ἀπὸ τὴν
πόρτα. Ἡ ὥρα ἐπλησίαζε γιὰ ν' ἀνε-
βῇ στο δωμάτιό του γιὰ τὸ μυστηριώ-
δες ραντεβού.

Περίμενε, λοιπὸν τὴν ὥρα ἐκείνη τα-
ραχμένος κι' ἀνήσυχος, μπροστὰ στὴ
λάμπα του.

Ἡ Λουιζέττα δὲν θάρρη αὐτὸ τὸ
θράδυ, σκεπτότανε. Τὴν πρόδωσα!
Ἀχ! Γιατὶ νὰ τὸ κάμω!.

Ἀνέστηκε σιγὰ μὲ τὶς συνειδημένες
κινήσεις καὶ μῆθε στο δωμάτιο... Τὸ
φῶς τῆς λάμπας ἔπαιζε πάνω στὸν ἱ-
διο καθρέφτη.

Ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια;
Ἡ Λουιζέττα εἶχε φύγει.

Ἐπλησίασε, τότε στὸν καθρέφτη φά-
νηκε ἡ ἴδια του εἰκόνα ραγιωμένη στὰ
δυῶ, σὰν ἀπὸ κάποια θυμωμένη νε-
ράιδα.

Σὲ ὅλο του τὸ πλάτος ἕνα λεπτὸ ρά-
γισμα ἐχώριζε τὸ κρύσταλλο.

ΜΑΡΟΛ ΠΡΕΒΩ

Εὐκαιρία μιὰ φορὰ

Εὐθυμογράφημα τοῦ Μαξιμ

-ὦ

! Τὸν φίλο μου Κολιμπάρ! Χρόνια καὶ χρόνια εἶχα νὰ
σὲ δῶ, τί γίνεσαι λοιπὸν; Ζέ-
ρεις πῶς ξανάνοιωσες; Καί
τί ὥραιο μεταξὺ τοῦ κασκόλ εἶναι αὐτὸ
πού φορᾷς! Σίγουρα θάναί κανένα
δῶρο τῆς κυρίας Βαρβάρας Κολιμπάρ
στὴ γιορτὴ σου!...

—Ἀστα, φίλε μου, καὶ δὲν εἶναι διό-
λου δῶρο, ἔκανε στενάζοντας ὁ φίλος
μου Κολιμπάρ. Τὸ πλήρωσα καὶ πολὺ
ἀκριβὰ μάλιστα, ἀφοῦ πέρασα ἐξ αἰ-
τίας του καὶ μιὰ νύχτα στο φρέσκο...

—Εἰς! Ὁ Κολιμπάρ! Ὁ φιλησυχώ-
τερος τῶν νοικοκυραίων;

—Ναί, ναί, ἐγώ. Ἀλλὰ πᾶμε καλ-
λίτερα σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ταβερνοῦλα
νὰ σὲ κεράσω ἕνα ποτηράκι καὶ νὰ
σοῦ διηγηθῶ τὴν περιπέτειά μου.

Σὲ λίγο οἱ δύο φίλοι ἦσαν στρωμέ-
νοι μπρὸς σὲ δυὸ ποτήρια μύρα, καὶ
ὁ Κολιμπάρ ἀρχισε:

—Πρῶτα-πρῶτα φίλε μου, θὰ σοῦ
δώσω μιὰ συμβουλή: ἀπόφυγε τὶς εὐ-
καιρίες σὰν τὴν πεθερά σου! Ν' ἀκούς
εὐκαιρία καὶ νὰ γίνεσαι λαγός. Καλὰ

Καθόμουν ἡσυχὰ ἡσυχὰ στὴ θέση μου...

μοῦλεγε πάντα ἡ καυμένη ἡ Βαρβάρα
νὰ μὴν παίρνω πράγματα πού δὲν μοῦ
χρειάζονται γιὰ μόνον τὸ λόγο ὅτι εἶ-
ναι, δῆθεν, εὐκαιρίες! Ἀν τὴν ἀκου-
γα, δὲν θὰ πάθαινα ὅσα ἔπαθα. Ἀ-
κου δμως τώρα τὴν ἱστορία μου καὶ
θὰ καταλάβεις.

Ὁ Κολιμπάρ τράβηξε μιὰ γενναία
ρουφηξιὰ ἀπὸ τὸ ποτήρι του, σκούπι-
σε τὰ χεῖλη του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ
χεριοῦ του καὶ ἀρχισε:

—Ξέρεις ὅτι ἐδῶ καὶ κάμποσα χρό-
νια, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πῆρα τὴν σύν-
ταξή μου, κάνω τὸν ἐμπειρογνώμονα
σὲ πορσελάνες καὶ κρύσταλλα. Εἶχα
ἀπὸ νέος τὴν μανιὰ νὰ καταγίνωμαι
μὲ κρύσταλλα καὶ πορσελάνες, ὡς
ἐρασιτέχνης φυσικά. Ἐτσι ἀπόκτησα
γνώσεις καὶ πείρα πού μοῦ ἐπιτρέπουν
σήμερα νὰ κάνω τὸν ἐιδικὸ καὶ νὰ δι-
ώω τὴν γνώμη μου σὲ διάφορες ἀγο-
ρές. Εἶναι μιὰ δουλειὰ εὐκόλη, ξεκού-
ραστη καὶ συνάμα ἐπικερδής. Πρὸ ἡ-
μερῶν, μὲ φώναξαν στὴν Μασσαλία
γιὰ νὰ κάνω μιὰ πραγματογνωμοσύνη,
ἀπ' τὴν ὁποία θὰ ἔβγαζα πολλὰ. Θὰ
γινόμουν δὲ διάσμος καὶ στὴ Μασ-
σαλία. Παίρνω λοιπὸν, τὴν βαλίτσα
μου, ἀπογαιρέτῃ τὴν Βαρβάρα μου
καὶ τὸν Μιμλ, πού ἔγινε ἕνας παιδά-
ρος ὡς ἐκεῖ πάνω—πού νᾶσαι νὰ τὸ

βλέπεις!— καὶ παίρνω τὸ
τραῖνο ἀπὸ τὸ Γκάρ-ντε-
Λυών.

»Διάλεξα ἕνα διαμέρισμα
στο ὁποῖο δὲν ἦταν κανεὶς
καὶ ἄνοιξα τὴν βραδυὴ ἐ-
φημερίδα γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ὡς-
που νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος.

»Τὸ ταξίδι πῆγε περίφημο ὡς τὸ Ἀ-
βινιόν, πού εἶναι ὅπως ξέρεις, ὁ τελευ-
ταῖος σταθμὸς πρὶν ἀπὸ τὴν Μασσα-
λία. Ἐκεῖ ὅμως, μολονότι ἡ πόλη αὐτὴ
ὑπῆρξε πρωτεύουσα τῶν Παπῶν, ἔβα-
λε ὁ διάβολος τὸ πόδι του. Καθόμουν
ἡσυχὰ-ἡσυχὰ στὴ θέση μου, περιμέ-
νοντας νὰ ξεκινήσῃ τὸ τραῖνο, ὅποτε
ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ἕνας
μεσόκοπος κύριος μὲ μιὰ βαλιτσούλα
στο χέρι. Φοροῦσε μαῦρα γυαλιὰ καὶ
στο λαιμὸ του εἶχε ἕνα ὠραϊότατο με-
ταξωτὸ κασκόλ, αὐτὸ πού βλέπεις ἐ-
δῶ. Ὁ συνταξιδιώτης μου κάθισε σὲ
μιὰ γωνία καὶ περιμένε κι' αὐτὸς νὰ
ξεκινήσῃ τὸ τραῖνο. Ὅταν αὐτὸ ἀρχι-
σε πάλι νὰ τρέχῃ, ὁ ἄγνωστος κύριος,
συλλαμβάνοντας φαίνεται ἕνα φευγα-
λέο βλέμμα μου στο κασκόλ του, μὲ
οὔτῳ, γιὰ νὰ πιάσῃ κουβέντα:

—Σὰς ἀρέσει τὸ φουλάρι μου;

—Εἶναι πραγματικὰ ὥραιο...

—Ἀ! Ὁλο καὶ τέτοια βγάζει τὸ
ἐργοστάσιό μας. Ἐγὼ κι' ἄλλα στὴν
βαλίτσα μου, ἀλλὰ τοῦτο ἐδῶ εἶναι τὸ
πιο ὁμορφὸ ὑπὸ ἐποψιν χρωμάτων καὶ
σχεδίου. Ἐσχάσα ὅμως νὰ σὰς συστη-
θῶ: Ντυπουί, Ζωρζ-Ἀντρέ Σελεστὲν
Ντυπουί, περιοδεύων ἀντιπρόσωπος
τοῦ μεγάλου ἐργοστασίου μεταξωτῶν
τῆς Λυών «Ζανὲν καὶ ἀδελφοί».

»Υποκλίθηκα ἐλαφρά. Ὁ συνταξιδι-
ώτης ὅμως, δὲν ξεχνοῦσε τὸ κασκόλ.
Ἐποφελήθηκε ἀπὸ ἕνα δεύτερο, ἀφη-
ρημένο βλέμμα πού τοῦ ἔρριξε καὶ
μοῦ λέει:

—Βλέπω κ. Κολιμπάρ ὅτι σὰς ἀρέ-
σει πολὺ τὸ κασκόλ μου, λοιπὸν παίρ-
νω τὸ θάρρος νὰ σὰς συστήσω νὰ μὴ
χάσετε τὴν εὐκαιρία: σὰς προτείνω νὰ
τὸ ἀγοράσετε. Εἶναι παμφήνοια τὰ κα-
σκόλ μας, μόνο δέκα φράγκα τὸ ἕνα!
Δηλ. τζάμπα! Πάρτε τὸ καὶ θάχετε
μαζὶ μ' ἕνα χρῆσιμο ἀντικείμενο, ἀλη-
θινὴ εὐκαιρία, καὶ ἕνα ἐνθύμιο ἀπὸ τὸ
ταξίδι σας... καὶ ἀπὸ τὴν γνωριμία
μας, ἂν δὲν ἔχετε λόγους νὰ εἰσθε δυ-
σαρεστημένος ἀπ' αὐτὴν...

»Ἐγὼ κοκκίνησα ὡς τ' αὐτιά καὶ
ἐσπευσα ν' ἀπαντήσω βγάζοντας ἕνα
δεκάφραγκο:

—Τί μοῦ λέτε αὐτοῦ, κ. Ντυπουί. Ἀ-
πεναντίας, μεγάλη εἶναι ἡ εὐχαρίστη-
σή μου! Καὶ γιὰ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω,
ἀγοράζω τὸ κασκόλ σας!...

»Ὁ συνταξιδιώτης μου τότε, ἔβγα-
λε τὸ κασκόλ καὶ μοῦ τὸ ἔδωκε. Σὲ λί-
γο μοῦ λέγει:

—Καὶ ἐπειδὴ πᾶτε στὴν Μασσαλία
καὶ ἔχει ἐκεῖ πολὺ ἥλιο, θὰ μοῦ ἐπι-
τρέψετε νὰ σὰς προσφέρω καὶ αὐτὰ
τὰ μαῦρα γυαλιὰ. Εἶναι πρώτης πά-
ξεως γιὰ τὸ πολὺ τὸ φῶς! Μὴν φοβᾶ-
σθε, ὅμως, αὐτὰ δὲν θὰ τὰ πληρώσε-
τε. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς τὰ χα-
ρίσω, ὡς ἕνα μικρὸ δῆγμα τῆς φύλας

μου... Νὰ τὰ σορέσετε ὅμως ἀμέσως
μόλις φθάσετε στὴν Μασσαλία. Δὲν ἀ-
στειεῖται ἐκεῖ κάτω ὁ ἥλιος.

»Ἦμουν κατασυγκινημένος. Εὐχα-
ρίστησα τὸν συνταξιδιώτη μου καὶ αὐ-
τὸς μὲ χαίρετῃς προσωρινῶς λέγοντας
ὅτι θάκαινε τὸν γύρο τῶν βαγονιῶν
γιὰ νὰ πλασάρῃ τὰ κασκόλ του. Καὶ
λέγοντας πῆρε τὸ βαλιτσάκι του καὶ
ἔφυγε. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξανάδα. Εἶ-
δα ὅμως κάτι ἄλλα πράγματα στὴν
Μασσαλία πού... Ἀκούσε ὅμως καλλι-
τερα τὴ συνέχεια. Ὅταν μπαίναμε
στὴ Μασσαλία, πέρασα τὸ κοσκόλ
μου φόρεσα τὰ μαῦρα γυαλιὰ καὶ βγῆ-
κα στο παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ μου.

»Δὲν εἶχε προκάνει ὅμως καλὰ-κα-
λὰ νὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνο, ὅταν ἄ-
κούω μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ πλήθος
πού περιμένε στο «καί».

—Νὰ τος, ἀρχηγέ, αὐτὸς εἶναι!

»Ὡς πού νὰ καταλάβω ἀπὸ πού
ἐρχόταν ἡ φωνή, τὸ διαμέρισμά μου
γέμισε ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι μὲ ἄ-
δραξαν ἀπὸ τοὺς ὤμους μ' ἔβγαλαν
ἔξω, φωνάζοντας «ἐν ὀνόματι τοῦ νό-
μου!» καὶ μ' ἔσυραν παρὰ τὶς διαμαρ-
τυρίες μου σ' ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο
πού περιμένε ἔξω. Σὲ λίγο ἤμουν στὴν
ἀστυνομικὴ διεύθυνση τῆς Μασσαλίας.
Ἐκεῖ μὲ δυὸ λόγια μοῦ ἐξήγησαν τὰ
βρώμικα. Ἦμουν ὁ διαβόητος ληστής
Κὰς-Κού, καὶ εἶχα κλέψει χθὲς τὸ
ἀπόγευμα μιὰ Τράπεζα στο Ἀβινιόν!

Τὰ χαρακτηριστικά μου ἦταν τὰ ἴδια
μ' αὐτὰ πού εἶχε τηλεγραφήσει ἡ ἀ-
στυνομία Ἀβινιόν: μεσόκοπος, ψαρρά
μαλλιά, μὲ μαῦρα γυαλιὰ καὶ ἕνα με-
ταξωτὸ κασκόλ στο λαιμό! Ἀδίκαια
διαμαρτυρήθηκα, φώναξα, εἶπα τὴν ἱ-
στορία τοῦ τραίνου! Κανεὶς δὲν ἤθελε
νὰ μὲ πιστέψῃ. Ἐκείνη τὴ νύχτα, τὴν
πέρασα φίλε μου στο φρέσκο, καὶ μό-
λις τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πιά ἦλθαν οἱ
φίλοι μου τῆς Μασσαλίας καὶ μὲ ἀνε-

Ἀδίκαια διαμαρτυρήθηκα, φώναξα...

γνώρισαν, γλύτωσα ἀπὸ τὰ χεῖρια τῆς
ἀστυνομίας.

»Αὐτὴ εἶναι, ἀγαπητέ, ἡ καταπλη-
κτικὴ μου περιπέτεια. Πές μου τώρα,
ἔχω ἄδικο νὰ σοῦ λέγω; μακριὰ ἀπὸ
τὶς εὐκαιρίες!

ΜΑΞΙΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Όλιβ και η Φανέτ, δυο νέες και ωραίες αδελφές, φθάνουν μια μέρα ξαφνικά στην Σεβίλλη, στην θεία της Μαρίας Ραμίρεθ. Βρισκόμαστε στον Μεγάλο Πόλεμο και οι δυο νέες επιχειρούν το δύσκολο ταξίδι από την κινητοποιημένη Γαλλία ως την Ισπανία, σαν δραπέτιδες. Πράγματι, η Φανέτ έχει δραπετεύσει από την συζυγική στέγη, και συνοδευόμενη από την αδελφή της, ήρθε να ζητήσει, καταφύγιο στο σπίτι της θείας της.

Παντρεμένη με τον Βραζιλιανό γιατρό Φελίπε ντε Κολόμπο, που υπηρετεί τώρα, ως έθελοντής στο γαλλικό μέτωπο, έχει ζήσει μαζί του χρόνια μαρτυρικά. Τον πήρε από έρωτα, ενώ εκείνος δεν ένοιωθε τίποτα σχεδόν μέσα του γι' αυτήν γι' αυτό έπεσε από το ύψος των όνειρων της στην πύλη απόθνηξη απογοήτευση. Έφθασε, μάλιστα, ο τύρανός της φεύγοντας για την υπηρεσία του, να κλείσει την Φανέτ σε μια ψυχιατρική κλινική. Και η Όλιβ διηγείται, πώς κατόρθωσε, με την βοήθεια μιας κινηματογραφικής εταιρίας να απελευθερώσει την αδελφή της και να την φέρει στην Ισπανία. Και το συμπέρασμα της είναι ότι η Φανέτ πρέπει να πάρει το διαζύγιο της. Σ' αυτό όμως αντιτίθεται η Μαρία. Μετά το δείπνο ο δόν Κάρολος παίρνει την ανεψιά του και την γυναίκα του και πάνε σε μια νυκτερινή εορτή. Έκει συναντώνται με τον σενιόρ Βιθέντε Μπενεδίτες, έναν πενηντάρη που ζούσε άπορη θηγμένος από τον κόσμο στα κτήματά του. Στην ίδια γιορτή, η Όλιβ, παρατήρησε και ένα νεαρό «καμπαλιέρο» που μιλούσε με τον θείο της. Είχε ύψος κυρίου της παλής εποχής.

3. (Η συνέχεια)

Πού είχε δη λοιπόν το ωχρό αυτό πρόσωπο, τα σοβαρά αυτά μάτια, το ευγενικό και συγκρατημένο αυτό πάθος; Μήπως ήταν εμπρός της μια προσωπογραφία του Βελάσquez; Αλλά όχι, ο νέος αυτός είχε έκφραση, στάσεις και μορφή που δεν θύμιζαν καθόλου τα πορτραίτα του μεγάλου ζωγράφου. Δεν είχε δη την φυσιογνωμία αυτή ούτε στο Πράντο, ούτε στο Έσκοριάλ. Στο Τολέδο, ίσως.

Θυμήθηκε τότε ένα από τους μεγιστάνες, τον νεώτερο και θελκτικότε-

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ένα παθητικό και άριστουργηματικό Ισπανικό

ρο, που φαινόταν στο ήμίφως ενός παρεκκλησιού, στον περίφημο πίνακα του Γκρέκο «Η κηδεία του κόμητος Όρκαθ».

Ναί, θά έλεγε κανείς ότι αυτός ήταν ο ίδιος εκείνος Ιδαλγό.

—Θεία, ψιθύρισε, ποιος είναι ο «καμπαλιέρο» που συνομιλεί με τον θείο;

Η κυρία Ραμίρεθ έστρεψε το κεφάλι της και έψαξε με το βλέμμα της να βρει τους δύο άνδρες.

—Είναι ο μαρκήσιος ντ' Αρμπόνα, από την παλαιότερη άριστοκρατία της Σεβίλλης.

Και πρόσθεσε κουνώντας το κεφάλι της:

—Όχι όμως φίλος της Γαλλίας.

—Κρίμα, είναι τόσο σίκ! Είναι τάχα και η μαρκησία του τόσο μεγαλοπρεπής;

—Η μαρκησία έχει πεθάνει. Ήτο αληθινή καλλονή. Αυτός δεν μένει σχεδόν ποτέ στην Σεβίλλη. Είναι πολύ περίεργο πώς βρίσκεται εδώ άπόψε.

Ο βουλευτής γύρισε κοντά στην σύζυγό του. Η Όλιβ σηκώθηκε:

—Θείε μου, θά ήθελα να κάνω τον γύρο της αϊθούσας αυτής.

—Στίς διαταγές σας, ανεψιά μου.

Απομακρύνθηκαν. Η νέα, καθώς μιλούσε για διάφορα πράγματα, έρευνοσε με το βλέμμα της τους διαφόρους δούλους. Και τέλος είπε:

—Θείε Κάρολε, τι τον κάνουν τον Γκρέκο μου;

—Τόν Γκρέκο σας;

Ο σενιόρ Ραμίρεθ άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

—Τόν μαρκήσιο ντ' Αρμπόνα! Δεν παρατηρήσατε την ομοιότητα; Είναι ένδιαφέρων άνθρωπος;

—Είναι άνθρωπος περίεργος!

—Τι ιδέα έχετε γι' αυτόν;

—Τόν θεωρώ τέλειον Ιδαλγό!

—Τότε, θά ήθελα να τον γνωρίσω.

Ο δόν Κάρολος προσποιήθηκε ότι δεν είχε ακούσει.

—Θείε μου, καλέ μου θείε, μη μου άρνησθε αυτό που σας ζητώ, ξαναείπε η νέα με γαϊδευτικό τόνο, με μάτια στυλπνά, με έκφραση με μιάς ζωηρευμένη. «Αν ξέρατε πόση επιθυμία έχω να μιλήσω με αυτό το πορτραίτο!

Ο θείος έβλεπε το αντί του.

—Δεν ξέρω αν η παρουσίαση θά τον ευχαριστήσει. Πριν από λίγο βρισκόμαστε σε άπόσταση λίγων βημάτων από σας. Και ο μαρκήσιος με ρώτησε: «Ξέρετε ποιά είναι η νεαρά αυτή? Ινφάντη με το ρόδο;» Κύτταξε την Φανέτ. Εγώ του άπήντησα: «Είναι η ανεψιά μου». Ο ντ' Αρμπόνα δεν ζήτησε καθόλου την τιμή να της παρουσιάσει.

Η Όλιβ δάγκασε τα χείλη της.

—Εγώ τον προσέχω—σκεπτόταν—και αυτός θαυμάζει την αδελφή μου. Η Ινφάντη με το ρόδο! Τι ωραίο όνομα!

—Εστρεψε το βλέμμα της προς την μακρινή συντροφιά, όπου η Φανέτ φάνταζε σαν άνθος. Η ομορφιά της είχε ανάγκη αναγνωρίσεως για να ξαναγεννηθεί: το πρωί άκόμη κόντευε να σβύσει και το βράδυ είχε ξαναβρεί

την ζωρότητα της άνοιξεως.

Στην είσοδο της σάλας, όπου είχε σερβιρισθί το σουπε σε μικρά τραπέζακια, η Όλιβ διέκρινε τον μαρκήσιο.

—Αμέσως έσφισε το μπράτσο του βουλευτού.

—Νά τος! Θείε μου, εμπρός, αυτό που σας παρεκάλεσα!

—Αγαπότη μου μαρκήσιε—ο λαμπρός θείος μιλούσε χωρίς περιστροφές—σας συλλαμβάνω! Ανεψιά μου, σας παραδίδω, τόν ένδοξο αυτό αϊχμάλωτο. Δόν Λουίς ντ' Αρμπόνα, δεσποινίς Όλιβ ντε Ρομανέν.

Ο μαρκήσιος ύποκλήθηκε με ευγένεια και φίλησε την άκρη των δακτύλων που του πρότεινε η νέα.

—Η Σεβίλλη απέκτησε άλλο ένα θαύμα! είπε.

—Μαρκήσιε, με χαιρετάτε όπως ο κ. ντε Βουατύρ χαιρετούσε τις ωραίες του φίλες. Έν τούτοις εγώ δεν είμαι ούτε η δεσποινίς ντε Ραμπουγιέ..., ούτε η Ινφάντη με το Ρόδο.

—Ενα φευγαλέο μειδίαμα φώτισε τα μεγάλα μελαγχολικά μάτια και το άωρο πρόσωπο του «Γκρέκο». Σήκωσε το κεφάλι του, κύτταξε την νέα προσεκτικά και με φωνή, στην όποια ο σεβασμός έλάττωνε την ειρωνεία, είπε:

—Χαιρετίζω την σουλτάνα Όλιβ!

—Σουλτάνα; είπε αυτή προκλητικά. Προσέξτε, μια σουλτάνα έχει δικαίωμα να διατάζει!

—Τό να σας βλέπει κανείς, δεσποινίς, είπε ο Ιππότης ύποκλινόμενος, είναι σαν να υποτάσσεται άμέσως στίς διαταγές σας!

—Πώς, χωρίς μάχη;

—Περιμένετε μήπως έκ μέρους μου καμμία εξέγερση; ρώτησε αυτός με τόνο έλαφρού σαρκασμού.

—Ισως!

Η Όλιβ τόν κύτταξε μέσα στα μάτια, χωρίς φιλαρέσκεια, αλλά με προκλητικό θάρρος:

—Έμαθα ότι δεν αγαπάτε την Γαλλία!

Ο θείος έκανε ένα έλαφρό μορφασμό. Η ανεψιά του έξεωθούσε τα πράγματα πάρα πολύ...

—Αυτοί που το πιστεύουν μπορεί ν' άπατώνται!

Η άόριστη αυτή άπάντηση ξεερέθισε την νέα.

—Πρέπει να την αγαπάτε! φώναξε.

—Αυτός θά είναι ο τελευταίος έρωσ μου, άπήντησε ο μαρκήσιος, με ένσβαθό χαίρετισμό.

—Εφευγε με νωχέλεια, χάρη και ευγένεια, και φαινόταν αδιάφορος στίς έκδηλώσεις φιλίας που τόν ύπεδέχοντο παντού.

Η Όλιβ τόν άκολούθησε με το βλέμμα. Γιατί είχε προκαλέσει την άψιμαχία εκείνη ν' ένα άγνωστο; Και γιατί ένοιωθε τόν έαυτό της πληγωμένο από την περιφρονητική εκείνη ευγένεια;

Από μακριά η σενιόρα Ραμίρεθ, τούς έκανε νεύμα να πάνε να καθίσουν στο τραπέζακι, όπου σερβιριζό-

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα του Γεωργίου Ρεβάλ

ταν η σοκολάτα με την κανέλλα και η σουπα με το σκόρδο...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ

—Έλα έδω, «λίντα μιά», έλα. «Αφίσε την αδελφή σου να βγί με τον θείο σου. Έχουμε να μιλήσωμε.

Πλαγισμένη έπάνω σ' ένα μεγαλοπρεπές κρεβάτι με κολώνες, κάτω από κουρτίνες από κόκκινο βελούδο, η έννια Μαρία δεχόταν την καλημέρα της Φανέτ, και την έσφιγγε πάνω στο στήθος της.

—Πολύ ευχαρίστως, θεία μου. Τρέχω να την είδοποιήσω και ξαναγυρίζω.

Η Φανέτ βγήκε έξω. Με τα χέρια συμπλεγμένα, με το πρόσωπο στραμμένο προς το μεγάλο εικόνισμα του Χριστού, που βρισκόταν άπέναντι στο κρεβάτι της, η κυρία Ραμίρεθ ψιθύρισε με θέρμη:

—Χριστέ μου, βοήθησέ με!

Το δωμάτιο εκείνο έδινε την έντύπωση άύστηρου πλούτου. Οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με Ισπανικά χαλιά, μεταξωτά κεντημένα με χρυσό άσημι, που παρίσταναν τις Άρετές της Εύγενείας, υπό μορφήν νεαρών και χαριτωμένων γυναικών και έσκιάζοντο κάτω από τα φυλλάδια ένός κήπου.

Η Φανέτ γύρισε σχεδόν άμέσως. Η παρουσία της σκόρπισε στο άύστηρό εκείνο δωμάτιο ένα ύπεροχο άρωμα βερβέν και λεβάντας. Φαινόταν σαν κοριτσάκι, με το μακρύ φόρεμά της, δόν κρέμ μωβ, με τα γυμνά μπράτσα της, που ήταν τόσο στρογγυλά και τόσο δροσερά, με τα ξανθά μαλλιά της που κυμάτιζαν πάνω στους ώμους της, σκεπάζοντας, με την παραμικρή κίνηση, τα μάγουλά της και τόν λαιμό της.

Είχε καθίσει στο κάτω μέρος του κρεβατιού, με τα πόδια της κρεμασμένα, γυμνά, μέσα στίς μικρές μεταξωτές παντούφλες της. Η δόνα Μαρία, κύτταξε την μικρή με άπειρη τρυφερότητα.

—Σέ είδα στον ύπνο μου άπόψε, Φανέτ. Δεν μπορώ άκόμη να πιστέψω τα μάτια μου, ούτε τ' αυτιά μου! Είναι δυνατόν να έχης υποφέρει τόσο και να μην έχω κάνει τίποτε για σένα!

—Στην ύπόμνηση εκείνη του πόνου της, το χαριτωμένο πρόσωπο της νέας πήρε θλιβερό ύφος.

—Ω, ναί, θεία μου, δεν μπορείτε να ξέρετε πόσο υπέφερα.

—Μά πώς, θέλω να τ' μάθω όλα, για να σε παρηγορήσω. Η καρδιά μου πονεί για σένα, παιδί μου! Δεν ήσουν έσύ πάντοτε η πιο αγαπητή μου ανεψιά; Και μοι μοιάζει λιγάκι... Σαν έσένα, είναι και εγώ αυτά τα ωραία ξανθά μαλλιά.

Η ηλικιωμένη κυρία γάιδεψε άπαλά τις έλαφρές και μεταξωτές μπούκλες που τριγύριζαν το άγνό πρόσωπο, τους λευκούς βελουδέιους ώμους.

—Είχα κι' εγώ όνειροπόλα μάτια σαν τ' αδικά σου, και όταν σε κυττάζω, καταλαβαίνεις, νομίζω σχεδόν ότι βλέπω την Μαριόλα όπως ήταν κά-

ποτε...

Η Φανέτ χαμογελούσε με μελαγχολία. Άνασηκωμένη άπάνω στα μαξιλάρια της, η θεία τράβηξε κοντά της την νέα και με φωνή σιγανή, σαν να φοβόταν μήπως άκουσθί από τόν Χριστόν και τις Κυρίες της Άρετής, που άποτελούσαν την τιμητική φρουρά της, είπε:

—Πές μου, «αγαπημένη μου», δεν άπάτησες ποτέ τόν άνδρα σου;

Η κυρία ντε Κολόμπο άναπήδησε:

—Μπορεί να έχης έμπιστοσύνη σ' έμένα. Θά είμαι σιωπηλή σαν τάφος, πρόσθεσε η θεία. Το μυστικό σου θά είναι και δικό μου!

Η Φανέτ έμεινε άφωνη. Η θεία πίστευε ότι η σιωπή αυτή άποτελούσε έμμεσο όμολογία.

—Η διαγωγή του συζύγου σου θά ήτο άνεξήγητος, αν δεν είχε προκληθί από την ζηλοτυπία.

—Θεία μου, σας όρκίζομαι εις ό,τι υπάρχει ιερώτερο, ότι ποτέ δεν έχω άπάτησει τόν Φελίπε. ότι ποτέ δεν του έχω δώσει λόγο να ύποπτεύεται την πίστη μου.

—Σέ πιστεύω, σε πιστεύω, θησαυρέ της ζωής μου, πρωινό μαργαριτάρι, ωραίο κορίτσι της Παρθένου, σε πιστεύω. Τα μάτια σου και τα χείλη σου δεν θά μπορούσαν να πούν ποτέ ψέμματα. Αλλά τότε, (είπε με τόνο διαπεραστικό, ένω τα χέρια της σφιγγόνταν γύρω από τη νέα, της όποίας την καρδιά ένοιωθε να χτυπά έπάνω στην δική της), αλλά τότε δεν γάθηκε τίποτε, άφοι δεν συνέβη τίποτε το άνεπανόρθωτο μεταξύ σας...

Γιατί να διατυμπανίσεις την ρήση σου με τόν άνδρα σου; Μήπως ο σύζυγός σου δεν τιμήθηκε σκληρά με την φυγή σου, με την άνησυχία που του προκαλείς; Σκέ-

πασε την άπελπισία του, όταν θά έμαθε την έξαφάνισή σου; Άγνοεί άκόμη αν είσαι ζωντανή. Δεν ξέρει αν είσαι πεθαμένη, ή αν έχης ζητήσει κάποιον ένοχο κατάφυγιο! Σκέψου λοιπόν την τιμωρία αυτή που τού έπιβάλει η σιωπή σου. Δεν είναι άρκετή τιμωρία; Όλα μπορούν άκόμη να διορθωθούν μεταξύ σας, όλα! Άφησέ με να κανονίσω εγώ το ζήτημα.

Η Φανέτ έξηγέρθηκε και προσπάθησε να έλευθερωθί από την μητρική άγγυγιά που την έσφιγγε, να ξεφύγί από την δύναμη των τόσο τρυφερών, τόσο άπαλών εκείνων χαδιών που της προέξενούσαν καλό και κακό μαζί.

Και με πνιγμένη φωνή άπήντησε:

—Δεν ξέρετε τόν Φελίπε! Η ζήλεια του είναι άνιστη. Αν με εύρισκε πάλι, θά με βασάνιζε άκόμη περισσότερο! Δεν μπορώ να ύποφέρω πιά, θεία μου, δεν μπορώ να ύποφέρω!

—Ένωσε τ' άχέρια της σαν μικρό παιδί που ζητά χάρη, και δεν αισθάνεται άρκετή δύναμη για να παλαίση περισσότερο.

—Κόρη μου, αγαπημένη κόρη μου, ξέρω κάποιον που μπορεί να γιατρέψι τόν Φελίπε! Μην κουνάς το κεφάλι σου—πρόσθεσε η θεία με άύστηρότερο κάπως τόνο, άποθώντας την νέα. Μην είσαι δύσπιστη! Υπάρχουν γύρω μας δυνάμεις που είναι άνώτερες από την διάνοιά μας!

Καθώς μιλούσε, το πρόσωπό της άλλοιωόταν. Μιά παράξενη φωτιά έλαμπε μέσα στα μαύρα μάτια της, και τα χαρακτηριστικά της έπαιρναν μιά θρησκευτική μεγαλοπρέπεια.

—Αυτός που κάνει καθημερινώς τόσα θαύματα! Αυτός που σώζει το σώμα και την ψυχή των άμαρτωλών! Αυτός που πέθανε για να σώση τούς ανθρώπους! αυτός θά σε θεραπεύσει, άγνω μου τριαντάφυλλο, αν τού ζητήσεις με θέρμη να φωτίση τόν σύζυγό σου. Είμαι βεβαία ότι το θείο φως θά γεννηθί μέσα του, ότι θ' αναγνωρίση το άδικό του, θά γυρίση κοντά σου μετανωμένος, με άπέραντο και έξαγνισμένο έρωτα. Και το πάθος του θά σε άνυψώση, αντί να σε θυσιάση.

Συσπειρωμένη, με τα μάτια χαμένα

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

«Ημουν και εγώ έπιστη σαν καί ένα»

στο κενό, ή άλλη κούνησε τὸ κεφάλι της:

—Πόσο μακριὰ εἶσθε ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, θεία μου! Δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Τὸ λογικὸ του, ποὺ εἶναι τόσο καθαρό, σκοτίζεται μόλις ἀρχίσῃ νὰ συλλογίζεται ἐμένα! Βλέπει παντοῦ τὸ κακό. Τὸ ἐφευρίσκει ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει. Θεία μου, σεῖς ποὺ δὲν ἔχετε γνωρίσει παρὰ μόνο τὸν θεὸ Κάρλο δὲν μπορεῖτε νὰ ἔξερετε τί εἶναι ἕνας ἄνδρας ποὺ ἡ μόνη του εὐτυχία εἶναι νὰ βασανίζει ἐκείνην ποὺ ἀγαπᾷ. Σὰς ἐξορκίζω νὰ μὴ συνηγορήτε γι' αὐτόν. Γιατί αὐτὸ εἶναι σὰν νὰ καταφέρεσθε ἑναντίον μου!

Ἀλλὰ ἡ θεία Μαρία ἐπέμενε. Μέσα στὰ φλογισμένα χέρια της ἐσοίγγε τὰ ἀπαλὰ χέρια τῆς νέας. Προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ μὲ τὰ βλέμματά της τὶς κακὲς ἀναμνήσεις, νὰ στερεώσῃ στὴν σκέψιν της τὴν μορφὴ ποὺ κυριαρχοῦσε στὴν δική της φαντασία.

—Ἄν κάποιος δαίμονας συνταράσῃ τὴν παραστρατημένη καρδιά τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἀν αἰσθάνεται ἀπὸ λαυση μὲ τὸ νὰ εἶναι σκληρὸς ἀπέναντί σου, ἀγγελέ μου, μόνη ἡ μεγάλη βοήθεια τοῦ οὐρανοῦ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ θὰ τὸν σώσῃ!

Καὶ μὲ φωνὴν βραχνή, μὲ λέξεις ταραγμένες, ποὺ ἐφέφυγαν ἀπὸ τὸ στόμα της, ποὺ ἦταν ἀνίκηση νὰ τὶς συγκρατήσῃ, ἡ θεία ἐξηκολούθησε τὸ περίεργο κήρυγμά της:

—Ἐγὼ ποὺ σοὺ μιλῶ! Ἦμουν καὶ ἐγὼ ἄπιστη σὰν ἐσένα, καὶ ὅμως μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω τὴν ἀνεξάντλητο εὐσιπλαχνία τοῦ Χριστοῦ. Ἐγὼ τώρα πίστη ἀπόλυτη!

Καὶ μὲ ἕνα ψίθυρο ἐξομολογήσεως, ἡ δόνα Μαρία ἐξακολούθησε:

—Ἀκουσέ με. Ὁ πόνος σου μοῦ σγίζει τὴν καρδιά. Θὰ σοῦ δείξω τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, θὰ σοῦ ἀνοίξω ὅλην τὴν καρδιά μου. Καὶ ἔτσι ἡ πίστη μου θὰ γίνῃ δική σου, καὶ θὰ παραδεχθοῦμε καὶ οἱ δύο μαζί τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν!

Ἡ Φανέτ σήκωσε τὸ ἔκπληκτο βλέμμα της πρὸς τὴν θεία.

Τὶ ἐπρόκειτο τάχα νὰ μάθῃ;

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἡλικιωμένης κυρίας εἶχαν γαλαρωθῇ διὰ μιάς, δάκρυα σκέπασαν τὰ φωτεινὰ μάτια της, ἐπνιγαν τὴν φωνή της καὶ οἱ πτυχὲς τοῦ προσώπου της τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ τὴν «Μάτερ Ντολорόζα».

—Ἀκουσέ με, ἀγαπημένη μου. Τὸν καιρὸ ποὺ ἡ θεία Μαρία ἦτο ὥραία καὶ νέα σὰν ἐσένα, κατάρθωσε, χάρις στὸν παντοδύναμο Χριστό, νὰ νικήσῃ ἕνα ἐνοχο ἔρωτα. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ δὲν τὸ ὀπωπτεύθηκε κανεὶς. «Ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ ταπεινωθῇ στὰ μάτια σου, θὰ μιλήσω, ἐπειδὴ ἡ σωτηρία σου τὸ ἀπαιτεῖ...» Ἐχεῖς πονέσει, καὶ θὰ τὸ καταλάβῃς τὸ μαρτύριό μου!... Ναι, ἀγάπησα—ἐξακολούθησε μὲ πνιγμένη φωνή—ἀγάπησα τρελλὰ ἕναν ἄνδρα ποὺ ἐρχόταν ἐδῶ, τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου μας. Ἦταν φίλος τοῦ Κάρλος. Τοῦ ἐπέτρεψα νὰ μοῦ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματα του. Γνώρισα τὸν ἑρῶτά μου! Ὡ! Τὶ ἔλεεινὴ χαρὰ, τί αἰσθητὴ εὐτυχία! Ὑπῆρξε μιά ἐνοχος σύζυγος καὶ αὐτὸ ποὺ φαινόταν ἡ μεγαλύτερη ἀπόλαυση! Διέπραξα, κυριευμένη ἀπὸ μέθη, τὸ φρικτότερο τῶν ἁμαρτημάτων... Πῶς ἔπορευσα νὰ καταντήσω ἐκεῖ;... (Σκούπισε τὰ δάκρυά της). Δὲν ἀνεγνώριζα τὸν ἑαυ-

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

τό μου, κάποιοι ἄλλοι κατεῖχε τὴν καρδιά μου, σκεπτόταν, ἐνεργοῦσε, διέταζε γιὰ μένα!

Ἐδὲν συλλογίζομαι παρὰ μόνον τὸν ἔρωτά μου· μεθοῦσα μὲ τὴν παρουσία του, ποθοῦσα μὲ ἀδμοναία τὴν ἀφίξή του. Ὅταν τὸ χέρι του ἀγγίζει τὸ δικό μου, ἐνοιῶθα τὰ γόνάτα μου νὰ κλονίζονται· τὸ βλέμμα του ἐπνιόσε μέσα μου ὅλες τὶς ἡδονές. Νύχτα καὶ μέρα ἐνοιῶθα νὰ μὲ καταδιώκῃ ὁ πάθος του· ἦταν ἐκεῖ, ἀόρατος γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ παρὼν μόνον γιὰ μένα. Ἡ χαρὰ ποὺ μοῦ χάριζε αὐτός, μοῦ ἔφερνε ντροπὴ, ἀλλὰ τουτοχρόνως δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν.

—Ὡ, θεία μου, ψιθύρισε ἡ νέα ταραγμένη, γνωρίσατε καὶ σεῖς τὴν χαρὰ αὐτή!...

—Ἀλλοίμονο! ἀναστρέναξε αὐτή. Ἦλθε μιά μέρα ποὺ ὁ ἐραστής μου θέλησε νὰ μὲ ἀποκτήσῃ ὀλοκληρωτικά. Καὶ ἀξίωσε νὰ φύγω, νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Νὰ ἐγκαταλείψω τὸν Κάρλο, ποὺ ἦταν τόσο καλός, τόσο δίκαιος, τόσο πιστός! Καὶ ὅμως εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸ κάμω, ὦ, τί ντροπὴ! Ἡ ντροπὴ γιὰ μένα! Δέχθηκα νὰ φύγω, νὰ καταστρέψω τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ μου, νὰ ρίξω τὴν ἀτιμία πάνω στὴν ἀκηλίδωτη ἐστία μου. Εἶχα ἀρχίσει ν' ἀντιπαθῶ τὸν Κάρλο, ποὺ ἀποτέλουσε ἐμπόδιο στὸ πάθος μου. Ἡ καρδιά μου, σκληρὴ σὰν πέτρα, ἀποβούσε τὴν συνειδήσή μου καὶ τὴν τρυφερότητά μου. Ἀγαποῦσα, ἀγαποῦσα. Αὐτὸ τὰ λέγει δὲ!

Καθὼς ἐξακολουθοῦσε τὴν ἐξομολόγησή της ἡ δόνα Μαρία ἐδιωχνε σιγὰ—σιγὰ τὴν κατάπτωση τῆς ἁμαρτηώδους. Μιὰ περίεργη καὶ μυστικοπαθὴς ὥραιότης φάνηκε στὸ μαραμένο πρόσωπό της καὶ ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτος φώτιζε τὰ δάκρυά της.

Ἡ ἔκπληξη τῆς Φανέτ μεγάλωνε ὀλοένα περισσότερο.

—Ἀλλὰ προτοῦ φύγω—ἐξηκολούθησε ἡ «σενιόρα»—θέλησα γιὰ τελευταία φορὰ νὰ γονατίσω ἐμπρὸς στὸ Χριστό καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην γιὰ τὸ κακό ποὺ πῆγαινα νὰ κάμω. Δὲν μποροῦσα νὰ φύγω χωρὶς νὰ τοῦ πῶ: «Ἰησοῦ μου, τὸν λατρεύω, μὴ μὲ καταδικάσῃς!»...

Ἦταν μιά Παρασκευὴ... Ἐμπρὸς στὸ βωμὸ ἦσαν γονατισμένες καὶ ἄλλες γυναῖκες μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια των. Γονάτισα καὶ ἐγὼ κοντὰ των, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ τὸν κυττάξω, μὲ τὸ κεφάλι μου κρυμμένο μέσα στὰ ἔνοχα χέρια μου. Προσευχήθηκα μὲ ὅλη τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἀφηγήθηκα νιά μιά τελευταία φορὰ τὴν ζωὴν μου, τοῦ φώναξα τὴν ἀτιμία εὐτυχία μου, τὴν ἐλπίδα μου, ὅταν ἐξαφνα, τραβηγμένη ἀπὸ μιὰ δύναμη ὑπεράνθρωπη σήκωσα τὸ κεφάλι μου, καὶ τί εἶδα, Φανέτ; Ὁ Θεός μου ἔκλαιε μαζί μὲ μένα!... Σοῦ τὸ δοκίζωμαι, δάκρυα ἀνθρώπινα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ θεία μάτια του· εἶδα τὸ βλέμμα του νὰ γυρεύῃ τὸ δικό μου μὲ πόνο, καὶ ἄκουσα τὶς λέξεις αὐτὲς προφερόμενες ἀπὸ τὰ χεῖλη του: «Μαρία, γιὰ σένα κλαίω!»

Ἐπεσα ἀπάνω στὴν νέα τὴν ἐσοῖξε

μὲ ἕνα ἀπεγνωσμένο ἀγκάλιασμα καὶ τὰ χεῖλη της ποὺ ἔκαιαν, ἡ ἀδυνατισμένη φωνή της. ἀποτελείωσαν τὴν ἐξομολόγησή:

—Ὁ Χριστὸς ζοῦσε γιὰ μένα! Ὁ Χριστὸς ἔναγυρνοῦσε στὸν κόσμο, γιὰ νὰ σώσῃ ἐμένα τὴν ἁμαρτωλή! Μὲ ἕνα θαῦμα ἐλεημοσύνης, ὁ Θεός μου μὲ κάλυψε μὲ τὸν οἶκτο του, ἐμένα, μιὰ ἄπιστη! Συναισθάνθηκα τότε ὅλη τὴν φρίκην τοῦ ἁμαρτηματός μου καὶ ἔπεσα λιπόθυμη στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας...

Ὅταν συνῆλθα, ἦμουν ἄλλη γυναῖκα. Τὰ δάκρυα τοῦ Χριστοῦ μὲ εἶχαν ἐξαγνίσει· ἡ καρδιά μου ποὺ εἶχε ξεραθῇ ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς κολάσεως, ξαναῦρσε τὴν ἀθωότητα τοῦ βαπτίσματος. Καὶ ἡ τρυφερότητά μου ἀνθίσσε πάλι. Τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μου ξαναγύρισε στὰ χεῖλη μου, καὶ ἐπνίξε γιὰ πάντα τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ὄνομα, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ προφέρω ποτὲ πιά!

Ἀπὸ τότε, ὁ Χριστὸς μοῦ ἔκαμε τὴν χάριν νὰ δεχθῇ τὴν ἀπόστιση τοῦ ἁμαρτηματός μου. Καταλαβαίνω ὅτι ἐγὼ συγχωρηθῇ, ἀφοῦ ἡ μετάνοιά μου μοῦ ἀπέδωκε τὴν γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία.

—Ἀλλὰ... ἐκεῖνος ποὺ σὰς ἀγαποῦσε τί ἀπέγινε;

Τὸ μέτωπο τῆς δόνας Μαρίας σκυθώθηκε.

—Θέλησε νὰ πεθάνῃ, νὰ πεθάνῃ εὐγενικά. Πολέμησε σὲ μακρινὰ μέρη. Ὁ θάνατος δὲν θέλησε νὰ τὸν πάρῃ. Ὁ καιρὸς δὲν τὸν παρηγόρησε. Ἀλλὰ παρακαλῶ τόσο πολὺ τὸν Θεὸ γι' αὐτόν, ὥστε ὁ Θεὸς νὰ τοῦ στείλῃ στὸ ἐρημητήριό του τὴν γαλήνη τῆς καρδιάς, ποὺ δὲν ἐξαβρήκε ἀκόμη.

—Πῶς τὸν λυποῦμαι, εἶπε ἡ νέα.

—Μὴν τὸν λυπᾶσαι, ἐπιληρῶναι καὶ αὐτὸς τὴν ἁμαρτία του! Ἐν ὄνόματι λοιπὸν τῶν θαμιμένων αὐτῶν ἀναμνήσεων, σὲ ἐξορκίζω, Φανέτ, νὰ μὴ ζήτησῃς τὴν ρήξιν, νὰ μὴ σπάσῃς τὴν δεσμόν που ἔχουν δεθῇ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Μὴ μὲ διακόπῃς, κόρη μου, ἔχωμε ἀκόμη μερικά λεπτά γιὰ νὰ μείνωμεν μόνες μας, καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ χάσω. Στὴν Γαλλία, ὁ γάμος ἔχει γάσει τὴν παλιὰ του ἀξία. Σεῖς οἱ νεώτερες γυναῖκες, τρέχετε πρὸς τὸ βάρθρο, χωρὶς νὰ συλλογίζεσθε τὴν αἰωνία σωτηρία. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ ὁ Θεός, νὰ βάλῃ στὰ δεξιὰ του ἕνα πλάσμα ποὺ ἔχει ἀπαρνηθῇ τὸν ὄρκο, ποὺ εἶναι ἡ ἀγαπημένη σπουδὴ οὐρανός; Ὁχι, ὄχι! Μόνον ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ λύσῃ τοὺς ἱερὺς δεσμούς. Παρακάλε! Ἰκέτευε! Πόνεσε! Ὑπόμεινε! Ἡ ἀπολύτρωση θὰ ἔλθῃ μὲ τὴν μορφὴ τῆς συμφιλίωσης ἢ τοῦ τέλους. Ὁ σημερινὸς σου πόνος, εἶναι ἡ τιμὴ μιᾶς μελλοντικῆς εὐτυχίας, γιὰτί ὅλα πληρώνονται ἐδῶ κάτω!

—Θεῖα μου, δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ σὰν ἐσὰς, καὶ τὸ διαζύγιο...

—Τὸ διαζύγιο! (Ἡ σενιόρα ἔριξε πρὸς τὴν νέα ἕνα βλέμμα φρίκης). Τὶ τρέλλας, τί ντροπὴ! Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ γίνῃς γυναῖκα ἐνός ἄλλου ἐν ὅσω ὁ ἄνδρας σου ζῇ. Δὲν θὰ ἦσουν παρὰ μιά παλλακίδα. Πῶς λοιπόν! Δὲν κινεῖς ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι δύο ἄνδρες ζωντανοὶ θὰ σοῦ ἔχουν χαρίσει τὶς θωπείες των; Ἀ! Ἡ αἰδώς σου ἐξεγείρεται τέλος. Τὸ βλέπω ἀποκρούεις τὴν ιδέα αὐτή. Ἀλλὰ, πέστο λοιπὸν, πές το! φώναξε ἡ δόνα Μαρία μὲ ἀσυγκράτητὴ ἔξαψη.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές).

Τὸ πρόσωπο μάσκα τῆς ψυχῆς

Του δορος Ζαν ντε Βιν

Τὸ πρόσωπο εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς, ἔλεγαν οἱ παλαιότεροι καὶ εἶχαν δίκον, ὡς τὴν ἐποχὴ τουλάχιστον ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἄφηναν ἐλεύθερα τὰ συναισθήματα καὶ τὶς σκέψεις των ν' ἀποτυπώνονται σὲ ἀνάλογες ἐκφράσεις πάντως χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου των. Ἦρθε ὅμως κατόπιν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς καὶ μαζί μὲ τ' ἄλλα πράγματα ποὺ ἔμαθε στοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἐδίδασκε καὶ πῶς νὰ κρύβουν τὰ αἰσθήματά των καὶ τὶς σκέψεις των. Ἔτσι οἱ μορφὲς τῶν ἀνθρώπων ἔγιναν μάσκες πίσω ἀπὸ τὶς ὁποῖες τοῦ κάκου ὁ ἀπλὸς παρατηρητὴς ψάχνει νὰ βρῇ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγματικότητα.

□ □

Ἐν τούτοις, ἕνας καλὸς γνώστης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἕνας καλὸς παρατηρητὴς, μπορεῖ διὰ τῆς μορφολογίας νὰ διαπεράσῃ τὸ τεῖχος αὐτὸ μεταξύ ψυχῆς ἐνός ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἑξῶς κόσμου, καὶ νὰ δῇ τί κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτό.

Εἶναι κάτι σὰν ἐνστικτο στὸν ἄνθρωπο, νὰ κυττάξῃ τὶς μορφὲς τῶν συνανθρώπων του μ' ἕνα βλέμμα σὰν νὰ θέλῃ νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ ψυχικά τους ἀδύτα τῶν ἀδύτων. Στὸ δρόμο πηγαίνοντας, προσέξτε ὅτι κάθε φορὰ ποὺ θὰ συναντηθῇτε μ' ἕναν ἄλλον διαβάτη, τὸν κυττάξετε ἀμέσως στὸ πρόσωπο; Μὴ φαντασθῇτε ὅτι αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπλὴ περιέργεια, γιὰ νὰ μάθετε ποῖος εἶναι, ἂν δηλ. δὲν εἶναι κανένας γνωστός. Εἶναι κάτι ἄλλο: θέλετε νὰ δῆτε πῶς εἶναι ἡ καλύτερα τί εἶναι αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖο συναντηθήκατε.

Ἡ αὐθόρμητος αὐτὴ κίνησις γιὰ τὴν ἐξίγνισιν τοῦ χαρακτηριστοῦ τοῦ ἄλλου καὶ τῶν συναισθημάτων ποὺ τὸν κατέχουν, ἔχει τὶς βάσεις της σ' αὐτὴν τὴν κοινωνικὴ ζωὴ.

Ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ποὺ κυττάζε μὲ κάποια ἀπληστία στὸ πρόσωπο τὸν συνάνθρωπό του ποὺ ἔβγαίνει ἐκφραζόμενα μυστήρια, στὴν καμψὴ κανενὸς μονοπατιοῦ, σὰν νὰθελε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν διαθέσεων τοῦ ἀπέναντί του, καὶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος κυττάζει τὸν ἄλλον ποὺ θὰ ἀνταμώσῃ, γιὰ νὰ μάθῃ ἴσως τὶς διαθέσεις του κι' αὐτός.

Ὅπως εἴπαμε, ὅμως, στὴν ἀρχή, ὁ πολιτισμὸς περιέπλεξε τὰ πράγματα. Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ πονηρία, φόρεσαν μιὰ μάσκα σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία κρύβεται ἐπιμελῶς ὁ συναισθηματικὸς κόσμος τῶν ἀνθρώπων.

Ὑπάρχει ὅμως ἡ φυσιογνωμική, μιὰ ἐπιστὴμὴ ποὺ μπορεῖ ἀπὸ πολλὰ ἀκόμα πράγματα, νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο ἐνός ἀνθρώπου. Ἡ φυσιογνωμικὴ δὲν εἶναι καμμιὰ νέα ἐπιστὴμη, σήμερα, ὅμως, ἔχει πλαουτισθῇ μὲ ὅλες τὶς τελευταῖες κατακτήσεις τῆς βιολογίας, τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ μὲ τὴν βοήθειά τους, κάνει θαύματα. Ἐχει παρατηρηθῇ ὅτι ἕνα φυσικὸ χαρα-

κτηριστικὸ ἀνταποκρίνεται πρὸς ἕνα ψυχικὸ χαρακτηριστικὸ, μέχρι τέτοιου σημείου, ποὺ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς τὸ πρόσωπο εἶναι ἡ ἀνάποδη, ἡ ἄλλη ὀψη τῆς ψυχῆς.

Ἡ μελέτη τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων διευκολύνει ἰδιαίτερος τὴν φυσιογνωμική. Μπορεῖτε, ἔχοντας ὀρισμένα πράγματα ἀπὸ τὸ κεφάλαιο αὐτό, νὰ καταλάβετε περίφημα ἕναν ἄνθρωπο, ὅσο καὶ ἂν προσπαθῇ νὰ σὰς κρυφτῇ.

Π.χ. ὁ γνώστης τοῦ συστήματος αὐτοῦ, μπορεῖ μ' ἕνα βλέμμα ποὺ θὰ ρίξῃ σ' ἕναν ἄνθρωπο νὰ διακρίνῃ τὸν «περθευροειδῆ τύπο» τὸν λιγνὸ, τὸν ψηλὸ, μὲ τὰ ἄσθονα μαλλιά,

Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ πονηρία, φόρεσαν μιὰ μάσκα σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

□ □

τὸ ζωηρὸ καὶ ἐκφραστικὸ βλέμμα ποὺ λάμπει, τὰ παχειὰ φρύδια τὴν μακριὰ μύτη, ὁ ὀπίσθος, σὲ κάθε περίπτωση τῆς ζωῆς, θὰ παρουσιάσῃ ζωηρὴ καὶ γρήγορες ἀντιδράσεις, θὰ εἶναι παθητικοῦ χαρακτῆρος, ὁ ὁποῖος τὸν κάμνει νὰ ἀναζητῇ κάποτε ἀρρωστημένα, τὰς καταστάσεις σὲ ὁποῖες θὰ ἀπολαύσῃ παθητικὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ζωῆς.

□ □

Οἱ σοφοὶ ἐφαρμοζόντες αὐστηρὰ τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, περιέγραψαν καὶ ἄλλους τύπους ἀνθρώπων βασίζομενοι στὴν ἀνάπτυξιν τῶν μορφῶν τοῦ μυϊκοῦ, ὀστέικοῦ, ἀναπνευστικοῦ, πεπτικοῦ κ.λπ. συστημάτων, πράγμα τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ στὴν διαπίστωση τῶν ἰδίων ψυχικῶν διαθέσεων στοὺς ὁργανισμοὺς ποὺ μοιάζουν ἐξωτερικῶς μετὰ τῶν. Ἐχουν δηλ. τὴν ἴδια σωματικὴ κατασκευή.

Τέλος, ἡ ἐπισταμένη μελέτη τῆς μικρῆς τοῦ ποσοῦ ποὺ τὴν ἔχει ἀρχίσει ὁ Ντυσέν καὶ τὴν συνέχισε ὁ

Ντάρβιν, σήμερα δὲ τὴν συνεχίζουν πολλοὶ σοφοὶ, ἔχει ἀποκαταστήσει λεπτομερῶς πόσο οἱ ψυχικὲς μας καταστάσεις συνδέονται στενῶτα μὲ τὶς συστάσεις ἢ τὴν χαλάρωσιν τῶν μυῶν καὶ τῶν νεύρων, κινήσεις ποὺ δίνουν στὸ πρόσωπο τὸν ἐκφραστικὸν τοῦ χαρακτῆρα. Τὰ μάτια ἰδίως, προσφέρουν ἕναν ἀπειρο πλοῦτο ἐκφράσεως. Ἡ λάμψη των, ἡ κινητικότης των, τὸ χρῶμα των, οἱ διαφορὲς ποὺ παρουσιάζουν μεταξύ των σὲ κάθε ἄτομο τὰ φρύδια καὶ τὰ βλέφαρα, ἀποτελοῦν στοιχεῖα ἐνός ἀληθινοῦ ἔργου τέχνης, ποὺ εἶναι ἕνα κατ' ἐξοχὴν ὄργανον ἐκδηλώσεως γιὰ τὴν ψυχὴ.

Ἐχοντας, λοιπόν, ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν μας ἀπορούμε πῶς δὲν εἰσῆλθῃ ἀκόμη στὰ σχολεῖα τὸ μάθημα τῆς «μορφολογίας».

□ □

Βέβαια, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἡ φυσιογνωμικὴ εἶναι μιὰ ἐπιστὴμη, πλήρης, ἀλλὰ μετὰ τῶν γνώσεων ποὺ μᾶς ἐξυπηρετοῦν καθημερινῶς, κάνοντάς μας νὰ ζήσωμε καλλίτερα, εἴτε στὴν ἰατρική, εἴτε στὴν υγιεινὴ, εἴτε στὰ ἄλλα ἐπαγγέλματα, ἡ φυσιογνωμικὴ μᾶς βοηθῇ σημαντικά. Ὡς καὶ σ' αὐτὲς τὶς δοσοληψίες μας, καταφεύγουμε, ἀκουσίως μᾶς τὸ πῶς πολὺ, στὴν μορφολογία γιὰ νὰ κρίνωμε περὶ τῶν διαθέσεων τοῦ ἀντικρυνοῦ μας καὶ ἀναλόγως νὰ ρυθμίσωμε τὴν στάση μας.

Εἴτε πρόκειται νὰ πείσωμε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ κάτι τι, εἴτε νὰ τοὺς κάνωμε νὰ ἐργασθῶν, εἴτε νὰ κερδίσωμε τὴν ἐκτίμησίν τους, τὸν θαυμασμό τους, ἢ τὴν εὐμένειά τους, εἴτε πρόκειται νὰ ἐπωφεληθῶμε ἀπὸ τὴν ἰκανότητά των, τὰ ταλέντα των, τὴν καλὴν θέλησιν, ἢ νὰ ἐλαττώσωμε τὴν ἀπέναντί μας ἐχθρότητά των, ἢ ὅταν πρόκειται νὰ πουλήσωμε κάτι τι, ὀφείλομε πρῶτα νὰ ἐξιγνίσωμε μέσῳ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου των, τὶς διαθέσεις των. Ἡ ἐπιτυχία μας δέ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια τῶν παρατηρήσεών μας.

Ἰσως, γι' αὐτοὺς ὅλους τοὺς λόγους ἡ φυσιογνωμικὴ ἔχει ἀποκληθῇ ἄλλοτε «βασίλειον τῆς τέχνης». Ἀλλὰ!—θὰ φωνάξῃ ἴσως καμμιὰ κυρία ἀπὸ αὐτὲς ποὺ μὲ διαβάζουν—οἱ θεωρίες σας εἶναι ἐπικίνδυνες! Ἡ ζωὴ μας θὰ δηλητηριασθῇ ἂν μπορούσαμε νὰ καταλάβωμε τί πράγματα σκέπτονται οἱ γείτονές μας. Θὰ ἀλληλομισούμεθα ἔτσι, ἐγκαρδίζω.

Τὸ ἐναντίον, κυρία μου. Ἄν ὅλες οἱ τεχνητὲς μάσκες ἔπεφταν, οἱ ἄνθρωποι θὰ βλεπῶν τότε ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ καὶ θ' ἀγαπῶντοσαν περισσότερο. Δεῖ θὰ ὑπῆρχε ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ ὑποβόλη, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦσαν ἐλικοκρινεῖς πρὸς ἀλλήλους καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ σημερινὰ δράματα δὲν θὰ συνέβαιναν. Οἱ ἄνθρωποι θ' ἀγαπῶντοσαν μὲ ἄλλους λόγους, περισσότερο...

Δόκτωρ ZAN NTE BIN

Τὰ 200 χρόνια τῆς πατάτας

Μια ἀθηναϊκή ἐφημερίς, ἔκαμε αὐτὲς τὲς μέρες ἀληθινὴ σταυροφορία γιὰ τὴν πατάτα. Ὁ τόπος μας ἀρχίζει

νὰ ἔχη ὑπερπαραγωγή ἀπὸ τὸ θερεπτικὸ αὐτὸ προϊόν καὶ ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς ἀναγνώστες τῆς νὰ τὸ προτιμοῦν στὰ καθημερινὰ τοὺς «μενοῦ».

Ἐνδιαφέρει, λοιπόν, ὅστερ' ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ ἔγινε νὰ μιλήσουμε κι' ἐμεῖς λίγο γιὰ τὴν πατάτα, ἀφοῦ μάλιστα, ἐκτός τῆς ἐκστρατείας ποὺ εἴπαμε, τὴν φέρνει στὴν ἐπικαιρότητα, πλὴν τῆς καθημερινῆς καταναλώσεως, καὶ ὁ ἑορτασμός αὐτῆς τῆς μέρας στὴν Ἀγγλία τῆς διακοσιετηρίδος τῆς.....

Ἐνας ἄνθρωπος, ποὺ ἂν δὲν ὑπῆρξε ὁ... ἐφευρέτης τῆς πατάτας, ἡ αὐτὸς ποὺ τὴν εἰσήγαγε στὴν Εὐρώπη, ὑπῆρξε ὅμως ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἐπέβαλε ὡς θερεπτικὸν προϊόν, ὑγιεινὸ, νόστιμο καὶ παραγόμενον ἀφθονο καὶ στὰ πιάτα ξηρὰ βέβαια.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ φαρμακοποιὸς Παρμαντιέ. Συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα μέσα στὴν ὁποία ζοῦσαν οἱ λαϊκὲς τάξεις τῆς ἐπαρχίας του, πεινασμένες κατὰ τὸ πλεῖστον, σκέφθηκε νὰ διαδώσῃ τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν καταναλώσιν τῆς πατάτας, ὡς τροφῆς θερεπτικῆς καὶ πάμφθινης. Παρουσιάσθηκε λοιπόν στὸν Βασιλέα Λουδοβίκο 16ο, καὶ ζήτησε τὴν ὑποστήριξή του. Αὐτὸς δὲν ἄργησε νὰ καταφέρει ὥστε ἡ πατάτα νὰ γίνῃ τῆς μόδας. Πρῶτα πρῶτα τὴν εἰσήγαγε στὴν κουζίνα του καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὶς κουζίνες τῶν ἀδελικῶν του. Γιὰ νὰ τὴν ἐκλαϊκεύσῃ δὲ περισσότερο, ἄρχισε νὰ σολιζῇ τὸ πέτο του με' ἄνθη πατάτας!

Ὁ ἴδιος ὁ Παρμαντιέ, ἀφῆκε τὰ γουδιά του καὶ τὲς ἀλοιφές ποὺ κατασκεύαζε καὶ νοίκιασε μιά μεγάλη χέρσα ἔκταση, ἔξω ἀπὸ τὸ Νεγύ, στὰ πρόθυρα τοῦ Παρισιῦ, ὅπου ἄρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴν πατάτα.

Στὴν ἀρχή, κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ἀγοράσῃ τὲς πατάτες τοῦ Παρμαντιέ, μολονότι τὲς παλοῦτε γιὰ τίποτα σχεδόν. Τότε ὁ φαρμακοποιὸς—πατατοπαραγωγός, σκέφθηκε τὸ ἐξῆς ἐξυπνὸ κόλπο: ἔβαλε ἑνοπλοὺς φρουροὺς νὰ φυλάνῃ νύχτα καὶ μέρα τὸ χωράφι, με' τὴν ρητὴ ὅμως ἐντολὴ νὰ κάνουν πῶς δὲν βλέπουν. Αἱ, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ γείτονες κύτταζαν πῶς νὰ κλέψουν τὲς πατάτες του. Καὶ τότε γιὰ πρώτη φορὰ εἶδαν πόσο γλυκὸ καὶ νόστιμο ἦταν τὸ νέο αὐτὸ λαχανικό.....

Ἀπὸ τότε, ἡ πατάτα διαδόθηκε γρήγορα καὶ στὲς λαϊκὲς τάξεις, χάρις καὶ στὴ μεγάλη διαφήμιση ποὺ τῆς ἔκανε ἡ ἀνωτέρα κοινωνία.

Στὴν ἀρχὴ τὴν ἔτρωγαν βραστή με' φρέσκο βούτυρο καὶ ἀλάτι, ὡς εἶδος μεζέ. Κατόπιν τὴν παρέλαβε ἡ μαγειρικὴ καὶ ἄρχισαν νὰ δημιουργοῦνται μιά-μιά, οἱ ἀπειροπληθεῖς ποικιλίες τοῦ μαγειρείου τῆς.

Σήμερα ἡ πατάτα εἶναι βασικὴ τροφὴ σὲ πολλοὺς λαούς, ὅπως π. χ. στὴν Ἀγγλία, ὅπου βλέπει κανεὶς τὸν χειμῶνα στὲς γωνίες τῶν δρόμων αὐτῆς νὰ πουλοῦν τῆσαντες πατάτες, ὅπως ἐμεῖς βλέπουμε τοὺς καστονάδες μας.

ΕΥΚΟΛΗ Η ΔΟΚΙΜΗ

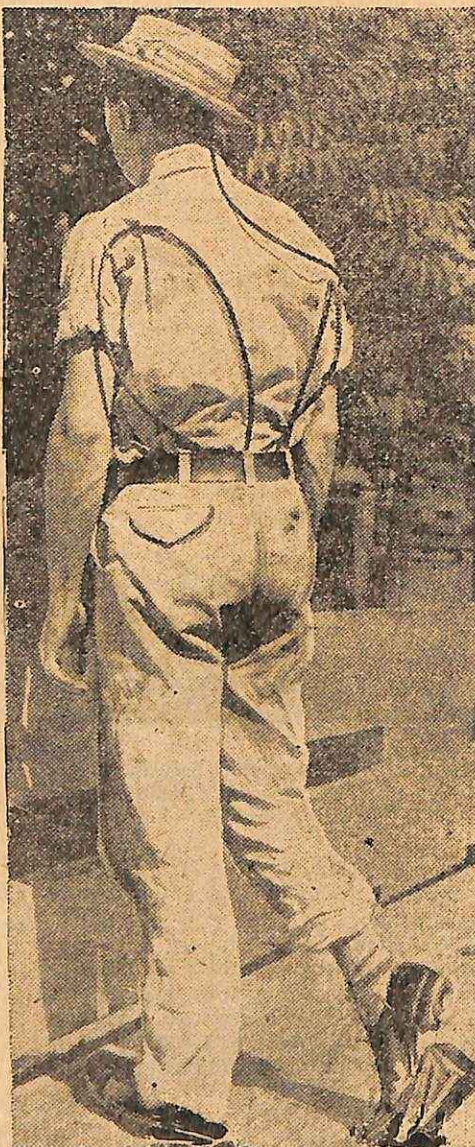
Ὁ Λεὼν Μπλοὰ ἦταν ὀνομαστός γιὰ τὴν κακία του. Παράδειγμα ὁ Πῶλ Μπουρζέ, ποὺ τοῦ εἶχε κάμει χίλια καλὰ καὶ πληρώθηκε ἀπὸ τὸν Μπλοὰ... με' τὴν μέθοδό του.

Μιά μέρα, λοιπόν, σὲ μιά παρέα ὅπου ἦταν καὶ ὁ Μπουρζέ, ἦρθε ὁ λόγος γιὰ τὸν Μπλοὰ, κι' ἕνας ποῦ, ὅπως φαίνεται, δὲν τὸν ἔξερε καλά, εἶπε:

— Ὁ καυμένος ὁ Μπλοὰ! ἐπὶ τέλους ὅ,τι καὶ νὰ ποῦν, εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, καλὸς φίλος. Πῶς μποροῦν καὶ τὰ χαλοῦν μαζί του!

— Ἡ δοκιμὴ εἶναι εὐκολή, εἶπε ὁ Μπουρζέ. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοῦ δανείσετε πέντε φράγκα.....

ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΕΣΤΗ

Οἱ ζέστες μολονότι φτάσαμε τὸν Σεπτέμβριο, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη. Εἶναι λοιπόν πάντα ἐπικαίρη ἡ εἰκόνα μας. Παριστάνει ἕνα μηχανήμα ποὺ ἔχει ἐφευρεθῇ στὴν Εὐρώπῃ καὶ ποὺ εἶναι κατὰ τῆς ζέστης. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ μικροὺς φυσητήρες ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὲς σόλες. Τὰ φυσερὰ αὐτὰ συνδέονται με' δυὸ σωλῆνες ἀπὸ ἀλουμίνιο, ποὺ εἶναι γεμάτοι μικρὲς τρύπες καὶ ποὺ περιβάλλουν τὸ σῶμα, κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα, φθάνοντας ὡς τὸ κεφάλι. Σὲ κάθε βήμα, τὰ φυσερὰ στέλνουν ἕνα ρεῦμα ὁροσεροῦ ἀέρος σ' ὅλο τὸ σῶμα.

ΠΛΗΡΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑ...

Ὁ Ναπολέων 3ος φαίνονταν συχνὰ σκεπτικός ὡς πρὸς τὴν σταθερότητα τοῦ καθεστώτος του.

Μιά μέρα μιλώντας μ' ἕναν αὐλικὸ του, τοῦ εἶπε:

— Πῶς θέλετε νὰ εἶμαι αἰσιόδοξος; Ἡ αὐτοκράτειρα εἶναι «νομιμόφρων» ἐγὼ δημοκρατικός, καὶ μόνος ὁ Περνὺ (ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς του) εἶναι βοναπαρτικός.

Καὶ ὅπως μὰς διδάσκει ἡ ἱστορία, ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε διόλου ἄδικο νὰ εἶναι ἀπαισιόδοξος.

□ □

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ὅταν ὁ Καρδινάλιος Μαζαρίνος διέταξε νὰ συλλάβουν τὸν μεγάλον Κοντέ, τὸν πατέρα του πρίγκηπα τοῦ Κοντέ, ποὺ ἦταν καμπόρης καὶ τὸν γαμβρό του, δοῦκα τοῦ Λογκεβίλ, ποὺ περνοῦσε γιὰ παμπόνηρος καὶ ὑπουργὸς ἄνθρωπος, ὁ Γαντὼν ντ' Ὀρλεάν φώναξε:

— Νὰ ἕνα καλὸ κυνήγι: ἕνα λεοντάρι, ἕνας πῆθος καὶ μιά ἀλεπού!...

□ □

ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ ΚΑΙ ΡΑΧΗΛ

Ὁ Σατωμπριάν ἦταν πολὺ γέρος, δὲν ἔνα βράδυ ἄκουσε, στὸ σπῆτι τῆς κ. Ρεκαμιέ, τὴν περίφημη τραγωδὸν Ραχήλ, ποὺ μόλις τότε εἶχε πρωτοφανεῖ. Ὅταν ἡ Ραχήλ τελείωσε τὴν ἀπαγγελίαν τῆς προσευχῆς ἀπὸ τὴν «Ἑσθὴρ» ὁ Σατωμπριάν σηκώθηκε καὶ πλησιάζοντας τὴν καλλιτέχνιδαν τῆς λέγει:

— Πόσο λυπᾶμαι ποὺ φεύγω, τώρα ποὺ ἔρχεσθε σεῖς!

— Μά, κύριε ὑποκόμη, ἀπήντησε ἡ Ραχήλ, ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν πεθαίνουν.....

□ □

Η ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΡΑΜΠΩ

Ὁ Μιραμπώ, ὁ τόσο μεγάλος αὐτὸς ρήτωρ, ἦταν πολὺ ὑπερήφανος, μέχρις ἀλαζονείας. Ὑπερηφανεύονταν ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ ἐλαττώματά του, καὶ εὕρισκε τρόπο νὰ τὰ παρουσιάσῃ σὲ ὅλους πάντα καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Μιά μέρα τὸν ἄκουσαν νὰ λέη:

— Σὲ μιά ἄλλη οἰκογένεια, ὁ πατέρας μου, ὁ ὑποκόμης, θὰ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πνευματώδης ἀλλὰ ἠθικοῦ χαρακτήρος. Στὴν δική μου εἶναι βλάξ, ἀλλὰ... μεγάλη καρδιά!

□ □

ΠΟΙΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ

Ρώτησαν μιά μέρα τὸν Σαίξπηρ, ποῖο ἔργο του προτιμοῦσε περισσότερο.

— Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τὴν ὀλιγώτερη ἐπιτυχία, ἀπάντησε ὁ μεγάλος δραματογράφος.

— Γιατὶ αὐτό;

— Γιατὶ μοῦ ἔδωκε τὲς ὀλιγώτερες κοσμικὲς σκοτοῦρες.

Καὶ ὡς γνωστὸν, ὁ Σαίξπηρ ἦταν μέγας ἐχθρὸς τῆς ρεκλάμας καὶ τῶν ἐκδηλώσεων.

Μιά εβδομάδα ὀνείρου

Ἀμερικανικὸ διήγημα τοῦ "Ο. Χένρυ

Ὁ Μπρόντγουαϊ ὑπάρχει ἕνα ξενοδοχεῖο ὁροσερὸ κι' ἄνετο, με' σέρρες στὸ κάθε πάτωμά του. Εἶναι ἰδεώδης διαμονὴ γιὰ τὸν καλοκαίρι ἀλλὰ εἶναι μόνο γιὰ τοὺς πλουσίους, γιὰτὶ οἱ τιμές του θὰ ἔτρεπαν εἰς φυγὴν τοὺς ὑπαλλήλους ἢ συνταξιούχους.

Τὸν Ἰούλιο, πῆγε σὲ ἕνα ξενοδοχεῖο «Λωτὸς» — αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του — μιά κυρία ποὺ ὀνομαζόταν «Ἐλαῖν ντ' Ἀρσὺ—Μπωμόν». Φαίνονταν γυναικὰ πρᾶσιμὴν γιὰ τέτοιου εἶδους ξενοδοχεῖα, ἀριστοκράτης, εὐγενικὴ στοὺς τρόπους ποὺ δὲν ἄργησε νὰ σκλαβώσῃ ὅλους τοὺς ὑπηρετὲς τοῦ ξενοδοχείου με' τὴν ἀνοιχτοκαρδισμένη της.

Μολονότι ὀλομόναχη, ἡ κ. Μπωμόν εἶχε τὰ φερσίματα μιάς βασιλίσσας, καταδικασμένης στὴν ἐρημίαν. Προγευμάτιζε στὲς δέκα, χωρὶς βιασύνη. Ἦταν μιά ὑπαρξὶς λεπτὴ ποὺ ἀκτινοβολοῦσε μέσα στὸ μισοσκοτάδιο, ὅμοια μ' ἕνα γιαντὶ στὲς λάμπες τοῦ ἡλιβασιλέματος.

Στὸ γεῦμα, ὕστερα, ἔλαμπε πιά ἡ δόξα τῆς κ. Μπωμόν. Φοροῦσε ἕνα ὑπέροχο κι' ἄλλο θάλεγε κανεὶς φόρεμα, σὰν τὸ πέπλο ἑνὸς ἀοράτου καταρράκτη σὲ μιά χαράδρα τοῦ βουνοῦ. Ρὸς τριαντάφυλλα στολίζαν τὸ στήθος της.

Τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἀφίξη τῆς κ. Μπωμόν ἔφθασε στὸ ξενοδοχεῖο ἕνας νέος. Τὸ ντύσιμό του ἦταν ἀψογὸ, τὰ χαρακτηριστικά του κανονικά, οἱ τρόποι του, τρόποι τελείου ἀνδρώπου τοῦ κόσμου. Εἶπε στὸν γραμματέα πῶς θάμενε μερικὲς μέρες, πληροφορήθηκε γιὰ τὰ βαπόρια ποὺφευγαν γιὰ τὴν Εὐρώπην κι' ὕστερα βυθίστηκε στὴν μακάρια τεμπελιά τῶν θαμῶνων τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ νέος ὀνομαζόταν Χάρολτ Φάρριγκτον.

□ □

Τὸ βράδυ τῆς ἄλλης μέρας, ἡ κ. Μπωμόν, βγαίνοντας ἀπ' τὸ σαλόνι, ἄφησε νὰ τῆς πέσῃ τὸ μαντηλάκι της. Ὁ κ. Φάρριγκτον, ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά, τὸ σήκωσε καὶ τὸ ἐπέστρεψε στὴν κυρία.

Ἔτσι ἔπιασαν κουβέντα.

Βαρεῖται κανεὶς τὲς συνειθισμένες ἐξοχές, εἶπε ἡ κ. Μπωμόν μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Ποιὰ ἡ ἀνάγκη νὰ τρέχῃ κανεὶς στὸ βουνὸ ἢ στὴν θάλασσα γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν σκόνην καὶ τὴν φασαρία, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι κυρίως οἱ ἀφορμὲς τῆς πλήξεώς σας, θὰ σὰς παρακολουθοῦν.

Καὶ στὸν ὠκεανό, εἶπε με' θλίψη ὁ Φάρριγκτον, οἱ Φιλιππῆνες μὰς βασανίζουν. Τὰ καλλίτερα βαπόρια καταντοῦν κοινὰ φέρρυ—μπότς. Ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ νὰ μὴν γίνῃ γνωστὴ ἡ ὑπαρξὴ τοῦ «Λωτοῦ» γιὰτὶ ἀντίο ἡσυχία, τότε!

— Ἐλπίζω τὸ μυστικὸν μὰς νὰ μὴν προδοθῇ γιὰ μιά βδομάδα ἀκόμα, τοῦλάχιστον, εἶπε ἡ κ. Μπωμόν με' γλυκὸ χαμόγελο, ἀναστενάζοντας. Δὲν θὰ ξέρω ποῦ νὰ πάω ὅταν ἐνσκήψουν οἱ βαρβαροὶ ἐναντίον τοῦ «Λωτοῦ»! Γνωρίζω μόνο ἕνα ἄλλο μέρος εὐχάριστο, τὸ καλοκαίρι, τὸν πύργον τοῦ κόμητος Πολόνσκυ, στὰ Οὐράλια ὄρη.

— Ξέρω πῶς τὸ Μπάντεν—Μπάντεν κι' οἱ Κάνες εἶναι σχεδόν ἐρημωμένες φέτος τὸ καλοκαίρι, εἶπε ὁ Φάρριγκτον. Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, τόσο τὰ μέρη ποὺ ἦσαν ἄλλοτε τῆς μόδας ζεπνέφουν....

— Ἀλλες τρεῖς μέρες γαλήνης θὰ περάσω, εἶπε ἡ κ. Μπωμόν, γιὰτὶ ὁ «Κίδρικ» φεύγει τὴν Δευτέρα.

Τὰ μάτια τοῦ Φάρριγκτον ἔδειχναν μεγάλη λύπη.

— Κι' ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω τὴν Δευτέρα, δὲν πάω, ὅμως, στὸ ἐξωτερικό.

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μὲν διαρκῶς καρφωμένος ἐδῶ, ὅσο εὐχάριστα κι' ἂν εἶναι! Ὁ πύργος μου με' περιμένει ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα... ἀλλὰ θάχω ἕνα σωρὸ δεξιότητες.... τί σκοτοῦρες! Θὰ νοσταλ...

— Εἶπα πολὺ εὐγενικὸς καὶ μοῦ φερόθηκε τόσο καλά...

γὰ τὴν βδομάδα ποὺ πέρασα στὸν «Λωτὸ»!

— Κι' ἐγὼ, ψιθύρισε ὁ Φάρριγκτον, δὲν θὰ τὸ συγχωρήσω στὸν «Κίδρικ»....

□ □

Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, κι' οἱ δυὸ τοὺς ἦταν καθισμένοι σ' ἕνα τραπέζακι, στὸ μπαλκόνι. Σιωπηλά, ἕνα γκαρσόνι τοὺς ἔφερε παγωτά.

Ἡ κ. Μπωμόν φοροῦσε τὴν ἴδια ὠραιότατη τουαλέτα ποὺ φοροῦσε τὰ βράδια στὸ γεῦμα. Φαίνονταν σκεπτικὴ. Κοντὰ της, στὸ τραπέζακι, ἦταν ἕνα τσαντάκι. Ἀφοῦ ἔφαγε τὸ παγωτὸ της, ἀνοίξε τὸ τσαντάκι—τῆς καὶ πῆρε ἕνα χαρτονόμισμα τοῦ ἑνὸς δολλαρίου.

— Κύριε Φάρριγκτον, εἶπε με' τὸ χαμόγελο τῆς ποὺ εἶχε κατακτήσει τὸν «Λωτὸ», πρέπει νὰ σὰς πῶ κάτι. Αὐριο φεύγω γιὰτὶ πρέπει νὰ ἐπιστρέψω στὴν ἐργασία μου. Ἐργάζομαι στὸ τμήμα καλτσῶν ἑνὸς μεγάλου καταστήματος κι' ἡ ἀδεία μου τελειώνει αὐριο. Αὐτὸ τὸ δολλάριο εἶναι τὰ τελευταῖα χρήματα

ποῦ μοῦ περισσεύουν ὡς τὸ προσεχές Σάββατο ὅποτε θὰ πληρωθῶ τὰ ἐβδομαδιαία ὀκτῶ δολλάρια μου. Ἐσθε πολὺ εὐγενικός καὶ μοῦ φερόθηκε τόσο καλά. Γι' αὐτὸ ἐννοῶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, προτοῦ φύγω. Ἐκἄνα οἰκονομίες ὅλο τὸ χρόνο, γιὰ νὰ περάσω τοῦλάχιστον μιά βδομάδα σὰν μεγάλη κυρία! Γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ξυπνῶ ὅ,τι ὥρα θέλω, χωρὶς νὰ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ πηδῶ ἔξω ἀπ' τὸ κρεβάτι μου κάθε πρωὶ στὲς ἑφτά. Γιὰ νὰ ζῶ μέσα στὴν πολυτέλεια, νὰ χτυπῶ τὸ κουδοῦνι, ὅπως κάνουν οἱ πλούσιοι... Καὶ τὸ κατῶρθω... Ἦνα μῆνα... ἀλλὰ θάχω ἕνα σωρὸ δεξιότητες.... τί σκοτοῦρες! Θὰ νοσταλ...

□ □

— Κι' ἐγὼ, εἶπε, πρέπει νὰ πάω στὴν ἐργασία μου αὐριο πρωὶ. Ναί, ναί: ἀπαντῶ στὴν εἰλικρίνεια με' εἰλικρίνεια. Εἶναι τρία χρόνια τώρα ποὺ ἐργάζομαι ὡς φορολογικὸς ὑπάλληλος. Τὶ παράξενο ἀλήθεια — δὲν νομίζετε; — νάχουμε κι' ἐσεῖς κι' ἐγὼ συγχρόνως τὴν ἴδια σκέψη γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ἀδεία μας!

Ἦταν, τί θὰ λέγατε, ἀγαπητὴ μὲς Μάριον, ἂν σὰς πρότεινα νὰ πάμε τὸ Σάββατο μιά ἐκδρομὴ με' τὴν βάρκα στὸ Κόνεϋ Ἀϊλαντ;

— Εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ μοῦ προέβουσε μεγάλη εὐχαρίστηση μιά τέτοια ἐκδρομὴ, εἶπε. Τὸ κατὰσχημα τὸ Σαββάτο, κλείνει τὸ μεσημέρι... Τὸ Κόνεϋ Ἀϊλαντ θὰ εἶναι μιά χαρὰ με' τὴν πανσέληνον... ἔστω κι' ἂν περάσαμε μιά βδομάδα ἀνάμεσα στὴν ὑψηλὴ ἀριστοκρατία.

□ □

Κάτω ἀπ' τὸ ψηλὸ μπαλκόνι ἡ πόλη, πυρωμένη ἀπ' τὴν ζέστη, μέσα στὴν νύχτα τοῦ Ἰουλίου, ἔμοιαζε σὰν κάτι ποὺ ἔβγαινε μέσα ἀπὸ ἕνα ἡφαίστειο.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ξενοδοχείου ἦταν μιά γλυκεῖα δροσιά κι' ὀλόκληρη στρατιά ὑπηρετῶν περίμενε τὴν παραμικρὴ χειρονομία τῆς κ. Μπωμόν γιὰ νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ.

Στὴν πόρτα τοῦ ἀσπασέρ ὁ Φάρριγκτον τὴν ἀποχαιρέτησε κι' ἡ κ. Μπωμόν ἐτοιμάστηκε ν' ἀνεβῇ στὰ δωμάτιά της γιὰ τελευταία φορὰ — γιὰ νὰ παῖξῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ρόλο τῆς ἀριστοκράτιδος.

Προτοῦ, ὅμως, ἀποχαιρέτησεν τὸν νέον, τὸν εἶδε νὰ τὴν κυττάξῃ με' μεγάλη συγκίνηση ποὺ ἔκανε νὰ τρέμουν τὰ χεῖρά της.

Ἐκεῖνος τῆς εἶπε:

— Ξεχάστε τὸν Χάρολτ Φάρριγκτον. Τὸ πραγματικὸν μου ὄνομα εἶναι Τζάκ Μόρτιμερ. Οἱ φίλοι μου, ὅμως, με' λένε Τζίμμι....

— Καλὴνύχτα, Τζίμμι! εἶπε ἡ τέως κ. Μπωμόν.

Καὶ στὰ μάτια της φαίνονταν κάτι πολὺ λιγνὸν διαμάντι, τὰ πιά ἀτίμητα δάκρυα συγκινήσεως, δάκρυα χαρᾶς....

Ο. ΧΕΝΡΥ

Τὰ μικρά έπαγγέλματα του Χόλλυγουντ

Αυτοί που μιμούνται τις φωνές των πουλιών και το κλάμμα του μωρού και αυτοί που κλαίνουν με αναφυλλητά... για λογαριασμό των άστέρων!—Η γυναίκα που κατασκευάζει άράχνες

Τελευταία έγινε στο Χόλλυγουντ μια άπεργία που υπήρξε αποκαλυπτική και γι' αυτούς άκόμη τους κατοίκους της πρωτεύουσας του σινεμά, που άγνοούσαν ως τότε την ύπαρξη του κόσμου αυτού των άπιθάνων—έτσι θα μπορούσε να τους πη κανείς—έπαγγελματιών της έβδομου τέχνης.

Ένα πρωί, παρουσιάζόταν στον έποπτην του άμερικανικού ύπουργείου Έργασίας, που είχαν έρθει στο Χόλλυγουντ για να έρευνήσουν επί των αϊτίων που είχαν προκαλέσει τις γνωστές σας άλληλεγγύες άπεργίες προσωπικού των κινηματογραφικών στούντιο, άπεργίες, ειρήσθω έν παρόδω, στις όποιες είχαν προσωρήσει... έξ έπαγγελματιών της άλληλεγγύης και πολλοί άστέρες, ένα πρωί λοιπόν, παρουσιάζόταν στον κ. έποπτη ό μίστερ Φίτζ-Τζέραλντ και του έλεγε συντετριμμένος:

—Κύριε έπόπτα, άπήργησαν και οι δικοί μου!...

—Και άλλοι άπεργοί! Έκανε ό δυστυχής έπόπτης, ύψώνοντας τά χέρια στον ούρανό. Ποιοι είναι οι «δικοί» σας;

—Οί Νότζ-Μάικερς, (οί κατασκευαστάι θορύβων)!

—Και τί είναι αυτοί οι «κατασκευαστάι θορύβων»; Είναι κανένα έπάγγελμα αυτό;

—Ο μίστερ Τζέραλντ, έξήγησε τότε στον κ. έποπτη τά καθέκαστα. Στο Χόλλυγουντ, έκτός του έπαγγέλματος του στάρ, του σκηνοθέτη, του όπερατέρ, του μηχανικού, του «φιγκυράν» τέλος, έξασκούνται και κάτι άλλα άκόμη, έπαγγέλματα, τόσο χρήσιμα και άπαραίτητα όσο και του στάρ. Από τά πιο πρωτότυπα και παράξενα είναι αυτό που είπαμε: των... «θορύβοποιών», κυριολεκτικώς πιά!

Τό πολύ κοινόν, μ' όλη την έκλαϊκευση του κινηματογράφου και των μυστηρίων του, γάρις στά άπειροπλη-

θή κινηματογραφικά περιοδικά που βγαίνουν, δέν ξέρει άκόμη όλα όσα κρύβονται πίσω από τό λευκό πανί, που μας παρουσιάζει ολοκληρωμένη την κινηματογραφική τέχνη. Υπάρχει και στην τέχνη αυτή τό έπαγγελματικό άπόρρητο που μας έκρυβε άρκετά πράγματα. Αυτά τά μυστικά, έφερε τώρα στην φόρα ή τελευταία άπεργία. Έτοιμασθήτε τώρα να μάθετε πράγματα, που άλλους θ' άπογοητεύσουν—ιδίως αυτούς που συνεκινήθησαν μέχρι μυχίων με τό λυγμικό κλάμμα μιας Ντανιέλ Νταριέ π.χ., και άλλους θ' κάνουν να γελάσουν.

Λοιπόν, όπως υπάρχει τό περίεργο έπάγγελμα αυτών που «ντουμπλάρουν», που αντικαθιστούν δηλ. σε ώρισμένες σκηνές του φίλμ, τον πρωταγωνιστή ή την πρωταγωνίστρια—ιδίως στις έπικίνδυνες σκηνές—και σάς άναφέραμε ήδη σε μία μας σελίδα, του περασμένου φύλλου τους άκροβάτας Κουφόντα που είχαν αντικαταστήσει στις σκηνές ίπποδρομίου, στο φίλμ «Βαρριέ-τέ», τον Γιάννιγκς και τους συμπαικτες τους—έτσι υπάρχουν και αυτοί που «ντουμπλάρουν» διαφόρους... άκουσίους συντέλεστές της έπιτυχίας ενός φίλμ, που άναπαράγουν, με άλλους λόγους, τους διαφόρους ήγους και θορύβους που άκούμε στά φίλμ. Μεταξύ αυτών, υπάρχουν και πραγματικοί άριστοτέχναι, βεντέτες του είδους των, που είναι περιζήτητοι στά στούντιο και άκριβοπληρώνονται.

Νά π.χ. οι περίφημοι Τσάρλς Γουόλδρον και... κόμης Κάτελλυ, ένας άβεντικός κόμης, ναυαγισμένος στο Χόλλυγουντ. Οί δυο αυτοί... «θορύβο-

ποιοί, μιμούνται θαυμάσια όλα τά πουλιά! Μπορούν να σάς κάνουν από τό κακάοισμα της κόττας, ως τό τραγοῦδι του άηδονιού!

Νά, από τό άλλο μέρος, ό Τζών Πικόρι, που μιμείται έξοχα τό τραγοῦδι του μουεζίνη. Θά τον άκούσατε σε κάθε άμερικανικό φίλμ άνατολίτικης ύποθέσεως, από τό ύψος του μινιάρε να έπικαλείται την προστασία του 'Αλλάχ για τους πιστούς, με τόνο και προφορά που θά την ζήλευαν οι καλλίτεροι άραπάδες μουεζίνδες.

Έλάτε τώρα να σάς παρουσιάσωμε και μία γυναίκα καταπληκτική: είναι ή μίς Γκράις Γιάρντλεϋ, που έχει δουλειά της να κλαίη, να κλαίη με άναφυλλητά σ' όλα τά φίλμ στά όποια ή βεντέτα πρέπει να κλάψη. Γιατί ή θεία Γκρέτα, ή τρισσαριτωμένη Γκαμπύ Μορλάι, ή ή γοητευτικώτατη Ντανιέλ Νταριέ, να ξεσχίσουν τό στήθος τους, να πυρώσουν τά ώραία τους μάτια, να χάσουν μ' άλλους λόγους τό κέφι των, κλαίνοντας οι ίδιες, και να... κλάψη καμιά άλλη στή θέση τους; Η μίς Γιάρντλεϋ, είναι έτοιμη να «ντουμπλάρη» όποιαδήποτε από τις στάρ. Μπορεί να άπομιμηθή τον τόνο της φωνής όποιασδήποτε πρωταγωνίστριας και να άποδώσει στην έντέλεια τό κλάμμα της.

Η ίδια «βεντέτα» γελά έπίσης, για λογαριασμό των στάρ... ροχαλίζει, άκόμη άπομιμείται και τό κλάμμα του μωρού, με τόση τελειότητα, που μπορεί να ξεγελάσει και τον πιο προσεκτικό άκροατή! Ποῦ να φαντασθήτε, τρυφερός μου άναγνώστης, άκούοντας τό κλάμμα ενός μωρού που βρέθηκε έγκαταλελειμένο στά σκαλιά μιας έκκλησίας, και που σάς έχει ραγίσει την καρδιά, ότι τό κλάμμα αυτό τό κάνει μία γυναίκα ως εκεί έπάνω!

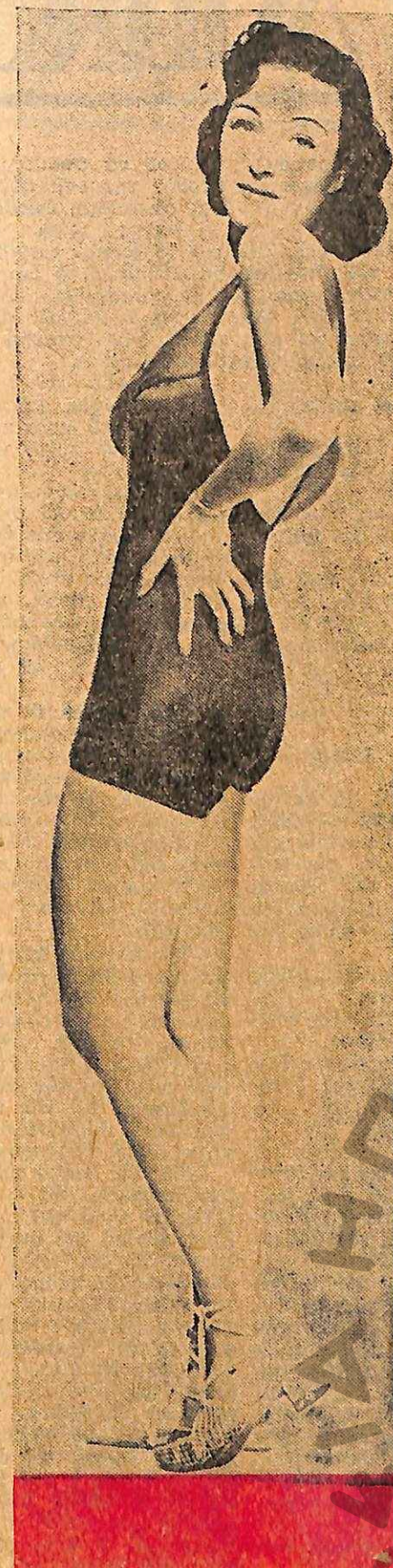
Οί άπεργίες, όμως, του Χόλλυγουντ άποκάλυψαν την ύπαρξη και άλλων περιέργων κινηματογραφικών έπαγγελμάτων.

Π.χ. υπάρχει εκεί κάποιος Πάτ Ντιλάνυ, που θά μπορούσε κάλλιστα να έπονμασθή ό «παληατζής» του Χόλλυγουντ. Όχι βέβαια με την έννοια που έχει σε μας. Δηλ. ό μίστερ Πάτ δέν μαζεύει διόλου παλιά για να τά μεταπωλή, αλλά φτιάχνει παλιά. Και συγκεκριμένως, είναι ό τεχνίτης που δίνει την έμφάνιση του παλιού σε κτίρια και έξαρτήματα της κινηματογραφικής σκηνοθεσίας. Π.χ. σ' ένα φίλμ πρέπει να φιγουράρη ένας μεσαιωνικός πύργος με τά μεσαιωνικά του έπιπλα και σκεῦη. "Άψε-σβύσε, τά συνεργεία του στούντιο κατασκευάζουν τον πύργο με τά έπιπλα του. "Αλλά αυτό δέν άρκεί. Ό πύργος φαίνεται πολύ καινούργιος. πρέπει να παλιώσει. Φωνά-

ζουν λοιπόν τον μίστερ Πάτ και αυτός με ειδικά χρώματα κάνει παντού ένας είδος καμουφλάζ και όλα παίρνουν άμέσως τό χρώμα των αίωνων. Ό πύργος γεμίζει άμέσως από μούχλα, που την διακόπτει που και που κανένα άγκωνάρι βγαλμένο, ή κανέναν πεσμένο σοβά, τό βελούδο κάποιας πολυθρόνας στην όποια πρόκειται να ριχτή με λυγμούς ή τσαγκική πυργόδεσποινα, παρουνιάζεται τριμμένο και ξέθωρο κ.ο.κ.

Είναι έπειτα ή περιεργή εκείνη κ. Τόμσον που κατασκευάζει... άραχνες! Έτυχε να ήτε σε ύπόγεια, και παληούς έγκαταλελειμένους πύργους που μας δείχνουν στά φίλμ, ίσους άράχνες να γωρίζουν συχνά να δωματίο στά δύο; Λοιπόν οι άράχνες αυτές είναι προϊόντα του έργαστηρίου της κ. Τόμσον. Κατασκευάζονται από λεπτότατες μεταξωτές κλωστές, βουτηγμένες στο λάδι της τερεβενθίνης.

Μία άλλη, ή μίστερ Ουίλλις Ουίττ, έχει δουλειά της να «τυφλώνη»—έτσι τό λένε,—με μία ειδική ουσία τους καθρέπτες που κατ' ανάγκη, φιγουράρουν στά διάφορα φίλμ. Λοιπόν, πρέπει να ξέρετε ότι, χειρότερος έχθρος από έναν καθρέπτη, δέν υπάρχει για έναν κινηματογραφικό όπερατέρ. Στήν λήψη μιας σκηνής, τό φως κανονίζεται εκ των προτέρων με μαθηματική ακρίβεια, άλλιώς

καταστρέφεται ή σκηνή, «κακοφωτίζεται», όπως λένε. Ό καθρέπτης όμως, άντανάκλα τό φως και μπορεί, όπως έπεμβαίνει άπρόσκλητος σδόν φωτισμό του φίλμ να τό καταστρέψη. Η μίστερ Ουίττ, κατορθώνει με μία ειδική ουσία, με την όποια έπαλείφει τον καθρέπτη, να τον κάνει να μην άντανάκλα πιά τό φως!

“Άλλος καταπληκτικός ειδικός των κινηματογραφικών στούντιο είναι αυτός που σπάνει πιάτα. Αυτός πιά κι' αν είναι θορυβοποιός! Είναι ό μίστερ Κόμπ που στις κωμωδίες θά σπάση ότι βρή μπροστά του, για να δώση την έντύπωση του θορύβου.

Είναι άκόμη και ό Μπιλ Τάιτ, που καμουφλάρει τά διάφορα αντικείμενα του κινηματογράφου αλλά κατά δύο τρόπους έντελώς αντίθετους: με τον πρώτο τά κάνουν τά αντικείμενα αυτά άκόμη πιο έντονα και όρατά και με τον δεύτερο κάνει άρισμένα μέρη τους άθέατα. Ό Τάιτ, καμουφλάρει άδιακρίτως... ούρές αλόγων... ψητά, ψάρια, άνθη! Ό ίδιος «κατασκευάζει» τό ώραίο εκείνο μαύρο και γυαλιστερό δέρμα των Νέγρων.

Ίδου τέλος, και ό θαυμάσιος εκείνος μίστερ Ράσσελ Πήρς, διάσημος κατασκευαστής σφενδαμιών και άστρων άπαραίτητων για τις ρομαντικές σκηνές των φίλμ.

Υπάρχουν και άλλοι άκόμη άφανείς παράγοντες της έπιτυχίας ενός φίλμ, αλλά σταματοῦμε σήμερα ως εδώ γιατί άλλιώς ίσως να μην τελειώναμε ποτέ...

“Αληθινή Νεράιδα του Γυαλού ή γόησσα ΠΡΙΣΚΙΛΛΑ ΛΟΥΥΣΟΝ της Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγε, ποζάρει μ' όλη την ύπερηφάνεια και την άυτοπεποίθηση που της δίνει ή μελαγχρινή της όμορφιά,

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ
ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ

Η περίφημη Έλινορ Πόουελ ή άέρην κοῦκλα, όπως την είπαν, ή γυναίκα-λάστιχο, ή συμπάθεια τόσοσ κοινού, πρόκειται πάλι να σημειώση νέους θριάμβους, όπως λένε τά νέα από την Άμερική. Θά εμφανισθή

φέτος τον χειμώνα στο παγκόσμιο κοινό στην νέα της ταινία «Μελωδίες και ρυθμοί του 1938». Οι σχετικές διαφημίσεις λένε ότι πρόκειται περί άληθινού κινηματογραφικού διαμάντι ού. Πάντως, λίγη ύπομονή. Η «σαιζόν» είναι κοντά για να μπορέσωμε να κρίνωμε και μόνοι μας.

Με την ευκαιρία αυτή σάς πληροφορούμε ότι ή Έλινορ Πόουελ έπισκέφθηκε Ινκόνιτο τις χορευτικές σχολές της Νοτίου Καλιφορνίας για να συμπληρώση με καλές χορευτίριες τον άριθμό των χορευτριών που θά παίξουν μαζί της στο νέο της φίλμ. Θά φθάσουν αυτές τις 400!

Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Η άγαπημένη του άθηναϊκού κοινού, άρσενικού και θηλυκού, ή γόησσα Τζόαν θά μας έμφανισθή τον χειμώνα στο γνωστότάτο μας «Τέλος της κας Τσάνεϋ» μαζί με τον άρραβωνιστικό της άτυχης Τζίν Χάρλοου, Ουίλλιαμ Πόουελ. Η ίδια, έδήλωσε στον άμερικανικό τύπο ότι «ποτέ δέν έπαίξα καλλίτερα όσο στο φίλμ αυτό». “Ας την πιστέψουμε. Τουλάχιστον, μέχρι διαπιστώσων του έναντίου...

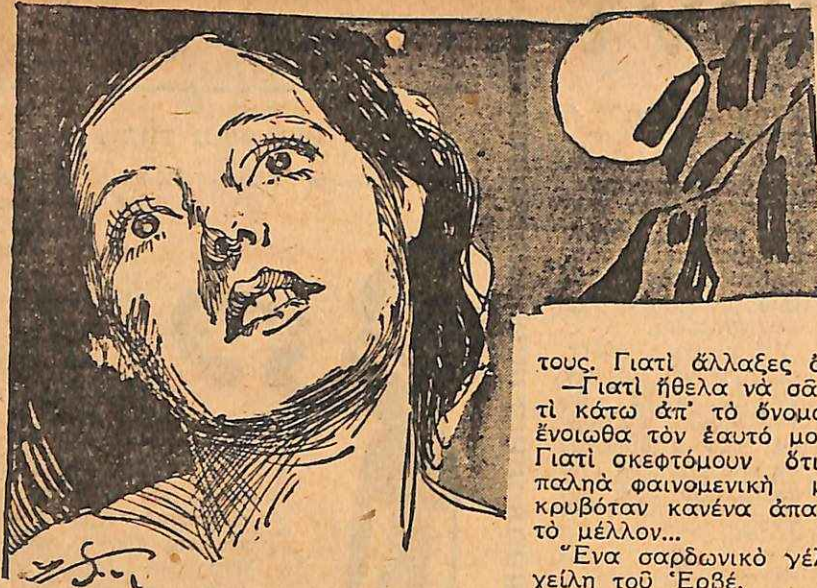

Ο ΜΠΑΣΤΕΡ ΚΗΤΟΝ ΞΑΝΑΓΥΡΝΑ

Τόν θυμάστε βέβαια, τον άνθρωπο που δέν γελά ποτέ, ούτε και όταν σάς κάνει έσας να ξελιγώθητε από τά γελοία. Θυμάστε και την τελευταία του τραγική περιπέτεια, που τον όδήγησε σε μία ψυχιατρική κλινική. Φαίνεται ότι ό συμπαθητικός κωμικός είναι πιά τώρα καλά, γιατί αναγγέλλεται ή έπανεμφάνισή του στην όθονη. Η σχετική είδησεολογία μας πληροφορεί ότι ύπόγραψε συμβόλαιο με μία μεγάλη άμερικανική φίρμα, και πρόκειται τώρα να γυρίση μία σειρά από διαπρακτες κωμωδίες τις πρώτες από τις όποιες θά ίδούμε ίσως και εδώ, τον χειμώνα,

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΓΥΡΙΖΟΜΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Μαργαρίτα ντε Σεβερνύ, συναντά ξυστερά από δέκα οχτώ χρόνια μια μέρα ξαφνικά τον γυιό της Ζάκ, το παιδί που είχε κάνει τότε, νέα κοπέλλα ακόμη, με τον παιδικό της φίλο Ροζέ Ρεμοντέ, που πέθανε ύστερ' από μια δραματική συνάντησή του με τον αδελφό της Μαργαρίτας. Το παιδί εκείνο το είχε περιμαζέψει τότε η μικρή κόρη του πλανοδίου γανωματή Ρουτάρ, Μαρζολαίν. Η μικρή πήρε το μωρό το περιποιήθηκε. Έκτοτε και μετά τον θάνατο ακόμη του γέρω-Ρουτάρ, οι δυο νέοι ζούν μαζί και αγαπιούνται τρυφερά. Ο Ζάκ γίνεται αξιοματιώδης και σώζει μια μέρα χωρίς να γνωρίζει σε μια μάχη τον συνταγματάρχη ντε Σεβερνύ. Είς αντίλλαγμα αυτός τον παίρνει υπό την προστασία του. Το μυστικό της γυναίκας του Ζάκ το ξέρει μόνο ο παλαιός έπιστάτης του σπιτιού της Μαργαρίτας Έρβέ. Αυτός αποφασίζει να έμμεταλλευθί το πράγμα για να ώφεληθί χρηματικώς. Προς τον σκοπό αυτό, σκέπτεται να χρησιμοποιήση ως όργανό του, κάποιο νέο που είχε στην ύπηρεσία του τότε 'Αντρέ Μοριάνι, που τον συλλαμβάνει μια μέρα να κλέφτη στο γραφείο του, χάριν της άρρωστης άρραβωνιαστικής του. Ο Έρβέ, τον συγχωρεί, αλλά τον βάζει να υπογράψη μπροστά σε μάρτυρας ένα χαρτί στο οποίο ο νέος όμολογεί την πράξη του. Κατόπι διώχνει τον 'Αντρέ. Αυτός φεύγει και χάνεται για πολλόν καιρό. Ο Έρβέ όμως που τον χρειάζεται, δεν τον ξεχνά και βάζει ένα φίλο του της Ασφαλείας, να τον βρη. Άδικα όμως έψαξε αυτός. Μια μέρα, ο Έρβέ, πηγαίνοντας να έπισκεφθί τον 'Αντουάν ντε Πονταλέ, για να αποσπάσ' απ' αυτόν τα χρήματα που είχε ανάγκη συναντάται με τον νεαρό γραμματέα του Πονταλέ, τον Πιέρ Ζιρόντ. Ο Έρβέ μένει κατάπληκτος, γιατί αναγνωρίζει άμεσα τον Μοριάνι. Ο δυστυχής νέος στην άρχή αρνείται ότι είναι αυτός, αλλά κατόπι υποκύπτει. «Πές μου λοιπόν, τον ρωτά ο Έρβέ, που το ψάρεψες το όνομα αυτό;».

23.

(Η συνέχεια)

—Δεν σ'αρέσει; —Ας μη θυμόμαστε, έ; —Ερχομαι εδώ για να σου προτείνω μια καλή δουλειά και για να τσακωθούμε. Μοριάνι, —Τι θέλετε, λοιπόν;

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

—Υπομονή, όλα έρχονται στην ώρα τους. Γιατί άλλαξες όνομα; —Γιατί ήθελα να σ'αξέφυγω... Γιατί κάτω απ' το όνομα του Μοριάνι ένοιωθα τον έαυτό μου σκλάβο σ'α... Γιατί σκεφτόμουν ότι κάτω από την παλιά φαινομενική μελαγχολία σ'α κρυβόταν κανένα άπαισιο σχέδιο για το μέλλον...

—Ένα σαρδωνικό γέλιο χάραξε τα χείλη του Έρβέ.

—Δεν είναι παράλογη ή σκέψη σου αυτή, αγόρι μου. Έχω την ανάγκη σου.

—Είσθε φτωχός. Δεν είμαι πλούσιος, αλλά μπορώ να σ'αξ βοηθήσω. Θέλετε μερικά χρήματα;

—Είναι πολύ ευγενικό αυτό που μου προτείνεις, παιδί μου. Μά δεν έχω ανάγκη από χρήματα. Χρήματα θ'α αποκτήσω σύντομα, πολύ περισσότερα από όσα είχα ποτέ... Και σ'α το ίδιο. Δεν έρχομαι λοιπόν να σου ζητήσω, μην άνησυχής, ήρθα να σου προσφέρω...

—Νά μου προσφέρετε; Ευχαριστώ. Δε σ'α ζητώ τίποτα.

—Νά συνεννοούμεθα. Σ'α φέρνω τον πλούτο, αλλά πρέπει να τον κερδίσης. Η ύπερηφάνειά σου θ'α άπέκρουε μια έλεημοσύνη, αν και—πίστεψε την πείρα μου—όταν το χρήμα που δέχεται κανείς ξεπερνά τα είκοσι φράγκα δεν είναι πιά μια έλεημοσύνη, αλλά ένα δώρο.

—Κουρασμένος και συντριμμένος πάντα, ο Πιέρ Ζιρόντ άπαντά:

—Δώρο ή έλεημοσύνη, δεν έχω καμμία ανάγκη των χρημάτων σ'α.

—Έστω. Τότε θ'α μου παράσχεις δωρεάν την ύπηρεσία που θ'α σου ζητήσω.

—Απλά;

—Άκουσε.

Και ο Έρβέ του διηγήθηκε την ιστορία της έγκαταλείψεως του Ζάκ, χωρίς να αναφέρει τα όνόματα της Μαργαρίτας, του Πονταλέ και του Σεβερνύ.

Ο Μοριάνι τον άκουσε χωρίς να τον διακόψη μαντεύοντας καμμία έγκληματική ραδιούρνια. Έβλεπε τον παλιό του προϊστάμενο κατεστραμμένο, τον ήξερε ικανό για όλα, τόσο πιο επικίνδυνο, γιατί τον είχε δι'απ' το έργον πονηρό, ύπομονητικό, έξυπνο.

—Γιατί μου διηγηθήκατε αυτή την θλιβερή ιστορία;

—Θά σ'α πω. Βρήκα η μάλλον πιστεύω ότι βρήκα το έγκαταλελειμένο παιδί.

—Γιατί δεν το οδηγείτε κρυφά στη μητέρα του;

—Ο Έρβέ ύψωσε τούς ώμους:

—Κι' ύστερα;

—Θά σ'α άνταμείψη εκείνη χωρίς άμφιβολία.

—Το πιστεύεις; Πιστεύεις ότι προσφέρει κανείς ύπηρεσία σε μια γυναίκα ριχνοντας ένα παιδί στη ζωή της, με

κίνδυνο να έποκαλυφθί όλο το παρελθόν της στο σύζυγό της; Ύστερα και αν ακόμη ύποθέσωμε ότι η μητέρα θ'α μου είναι εύγνωμων—πράγμα για το όποιον άμφιβάλλω—πώς θ'α έκδηλωθί αυτή η εύγνωμοσύνη; Με μερικά χιλιάρικά. Σπουδαίο πράγμα! Άξίζω, η μάλλον αξίζομε κάτι καλύτερο... Είχα σκεφθί να τ' άποκαλύψω όλα στο γυιό.

—Προσέξτε, αν ο γυιός είναι ένας παληάνθρωπος, μπορεί να κάνει κατάχρηση του μυστικού αυτού και να μη αισθανθί οίκτο για τα δάκρυα της μητέρας του.

Ο Έρβέ τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα ειρωνικό και σκληρό:

—Τά πράγματα θ'α πήγαιναν περίφημα αν ο γυιός ήταν ένας παληάνθρωπος. Δυστυχώς ο γυιός είναι ένα πολύ τίμιο αγόρι, και να γιατί σκέφθηκα έσένα. Άνδρέα, έσένα που μπορείς να με βοηθήσης...

—Δεν τολμώ να καταλάβω, είπε ο νέος.

—Αν δεν τολμάς να καταλάβης, σημαίνει ότι καταλαβαίνεις.

Ο Άνδρέας έκρυψε τα μάτια του με τα χέρια του. Πάντοτε η ίδια λύσσα πλημμύριζε την καρδιά του. Έξαφ' να σήκωσε το κεφάλι του.

—Εξηγήθηκε... Αυτό που σκέπτεσθε, αυτό που μαντεύω είναι φρικτό... Μά δεν θέλω να πιστέψω ότι είναι ποτέ δυνατόν... Άν σ'α μένη λίγη καρδιά, εξηγήθηκε.

—Αν ο γυιός δεν ήταν τόσο έντιμος άνθρωπος θ'α πήγαινα να τον βρώ και θ'α του έλεγα: «Αυτό είναι το μυστικό μου. Θά μοιραστούμε τα λεφτά!» Έ, λοιπόν, Άνδρέα, δεν έχεις τις ίδιες άρχες εσύ, είμαι βέβαιος, και τον γυιό αυτό, θ'α τον άντικαταστήσης...

—Συνεχίστε... Θά νόμιζε κανείς ότι διατάζετε. Αισθάνεσθε άσφαλώς φρίκη γι' αυτό που πρόκειται να πητε.

—Μά την πίστη μου, όχι, συνεχίζω. Δεν πρόκειται να άντικαταστήσης έντελώς το γυιό που σου άνέφερα. Όχι. Είναι παλιό και συνηθισμένο το παιχνίδι αυτό. Έμεις θ'α κάνωμε κάτι πιο μοντέρνο αν θέλεις. Άκουσέ με καλά. Ποιος ο λόγος να ύποκατασταθής ολοκληρωτικώς και για πάντα στο γυιό αυτό; Τι ώφέλεια θ'α είχε αυτό για μ'α; Καμμία. Άπ' έναντίας θ'α ήταν ένας μπελός. Εκείνο που θέλω είναι να σε βλέπω, για τρείς η τέσσερις μήνες, να παίρνεις το όνομα που θ'α σου δώσω, να δνομάζης μητέρα σου τη γυναίκα που θ'α σου δείξω και να της διηγηθής όσες φορές σου το ρωτήση, την ιστορία που θ'α σου πω. Κατά τους 3-4 αυτούς μήνες, έγώ δε θ'α μένω άργός, σε παρακαλώ να το πιστέψης, και μετά το χρονικό αυτό διάστημα θ'α μπορούμε, έσύ κι' έγώ, να ζούμε από τα έισοδήματά μας.

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ!

—Γιά να κάνετε μια τέτοια σκέψη, θά πη ότι είσθε ακόμη πιο άνανδρος και πιο άθλιος από ό,τι σ'α είχα γνωρίσει.

—Μην λές μεγάλα λόγια, σε παρακαλώ. Όσον άφορά την παληάνθρωπιά, αγόρι μου, δεν έχεις να μου κάνης κανένα παράπονο και μπορούμε να δώσωμε τα χέρια. Πρέπει λοιπόν να σκέπτεσαι λίγο, προτού μου ρίξης κατάμουτρα τις προσβολές σου. Μηπως είναι κανένα μεγάλο έγκλημα, αυτό που σου προτείνω; Κάθε άλλο. Μια μικρή εξαπάτηση, τίποτε περισσότερο. Η γυναίκα που θ'α σου παρουσιάσω είχε έναν γυιό. Τον έχασε. Τον νομίζει πεθαμένο. Μά δεν είναι βεβαία γι' αυτό. Δεν έχει καμμία άπόδειξη. Οι ήλικίες σ'α συμπίπτουν. Θά την όνομάσης μητέρα σου. Εκείνη δεν έχασε τον χαμένο γυιό της. Τον κλαίει μυστικά. Όταν παρουσιασθής θ'α νοιώσης μια μεγάλη χαρά. Κι' ένα φόβο έπίσης, δεν το παραβλέπω, γιατί ύπάρχει ο σύζυγος και ο σύζυγος άγνοεί τα πάντα και πρέπει να εξακολουθήση να τα άγνοη όλα.

—Αν εξαίρέσωμε αυτό, η μητέρα σου είναι εύτυχημένη που σε ξαναβρήκε. Θά είσαι ευγενικός μαζί της, άξιαγάπητος, συμπαθητικός. Θά νοιώσης όλες τις χαρές της μητρότητος. Δεν ύποψιάζεται τίποτα, γιατί η φωνή του αίματος ύπάρχει μόνο στα μυιστορήματα και στα δράματα του παλιού καιρού, και είναι παραμύθια για να κοιμάται κανείς όρθιος. Ύστερα όταν πετύχω τον σκοπό μου—η ύπτερα σου είναι πλούσια και θ'α μου δώση άποκετά χρήματα—εσύ θ'α προσποιηθής ότι σ' έπιασε μανία των ταξιδιών, θ'α το πης στην μητέρα σου και θ'α έγκαταλείψης τη Γαλλία. Πότε—πότε της στέλνεις ειδήσεις σου με περίσκεψη γιατί δεν πρέπει να έθέςης την καυμένη την γυναίκα. Της γράφεις. Άν τυγχόν έπιστρέψης στη Γαλλία, κανονίζεις μερικές συναντήσεις μαζί της. Θά είναι περίφημο.

—Έχε όμως πάντα ύπ' όψει σου το έξης: Η μητέρα σου θ'α νοιώση την πιο μεγάλη χαρά όταν σε βρη. Ύστερα η χαρά αυτή θ'α εξαμίζεται λίγο—λίγο και σιγά—σιγά θ'α γίνη μια στενοχώρια, ύστερα μια ενόχλησις, ύστερα ένας φόβος. Κι' όλα αυτά έξ αίτίας του σούζου. Έτσι, όταν θ'α της αναφέρης ότι σκοπεύεις να έκπατριθής για να βρής τύχη άλλοι, θ'α άπορρήσης βλέποντας ότι θ'α ένηαρρήνη τα σχέδιά σου. Την ήμερα της άνακατήσεώς σου θ'α κλάψης βέβαια—άρκετα άκόμη, αλλά κατ'α βάθος—νοιώση να της φεύγη ένα βάρος... Και ο δδυνήρος στεναγμός που θ'α συνοδεύση την άναχώρησή σου θ'α είναι συγχρόνως και στεναγμός άνακουφίσεως.

»Σ' όλα αυτά, παιδί μου, τί θάχης

να κατηγορήσης τον έαυτό σου; Για μια εξαπάτηση, μια άπλη, μικρή και άθωα εξαπάτηση. Θά κάνης μάλιστα μια καλή πράξη, άφοι θ'α δώσης την εύτυχία στη μητέρα σου... Και τώρα σ' ευχαριστώ που μ' άφησες να μιλήσω χωρίς να με διακόπτεις και αν έχης να κάνης καμμία παρατήρηση θ'α άκούσω κι' έγώ το ίδιο. Μίλησε, παιδί μου, μίλησε.

Ο Ζιρόντ έμενε πάντα σιωπηλός. Και το βλέμμα του άπέφευγε τον Έρβέ. Ένοιωθε τον έαυτό του στη διάθεση του ανθρώπου αυτού και λυσοσόσε για την άδυναμία του ν' άντισταθί. Η έρε ότι άδικα θ' άγωνιζόταν να του ξεφύγη.

—Έπρεπε να δώση μια άπάντηση. Προσπάθησε να τον ίκετεύση:

—Δεν θ'α με ύποχρεώσετε να κάνω μια παρόμοια άτιμία! Είπε. Δεν μπορείτε να με κάνετε συνένοχο έγκλημάτων έπειδή κάποτε είχα μια στιγμή άδυναμίας. Δεν θ'α σ'α έμποδίσω να πραγματοποιήσετε την ραδιουργία που σχεδιάζετε. Θά κρατήσω το μυστικό σ'α. Είναι το μόνο που μπορώ να σ'α ύποσχεθώ. Άλλά μην απαιτείτε από μένα να παίξω μπροστά σε μια μητέρα μια τόσο φρικτή κωμωδία.

—Δεν είναι κωμωδία. Δεν θ'α διαψεύσης αυτά που θ'α πω έγώ, κι' αυτό είναι όλο.

—Όχι, ποτέ δεν θ'α δεχθώ.

—Σκέψου, παιδί μου. Εκτός από την περιουσία που σου ύπόσχομαι, θ'α σου δώσω κάτι πολυτιμότερο ακόμα: έκεινο το χαρτί που έξερεις, ύπογραμμένο από δυο μάρτυρες που είναι θαυμάσια στην ύγεια των και οι δυο. Το χαρτί αυτό βέβαια το επιθυμείς πολύ. Όσο για μένα, δεν το χρειάζομαι καθόλου, σπεύδω να σου το όμολογήσω.

—Ποτέ! Ψιθύρισε ο Μοριάνι.

—Είσαι τρελλός! Ύπογράφεις την καταδίκη σου...

—Έστω.

—Και ποιος με βεβαιώνει ότι από τον καιρό που σ' έδωξα, δεν έγινες ένοχος καμμίας άλλης έγκληματικής πράξεως;

Ο Μοριάνι σήκωσε το κεφάλι του:

—Το όρκίζομαι!

—Οι τούς όρκους σου, ξέρεις, δεν τους λογαριάζω πολύ!

—Το όνομα Πιέρ Ζιρόντ δεν είναι πράγματι, το δικό μου, αλλά μπορούμε να κρατήσω πιά το όνομά μου, άφοι μπορούσάτε να το άτιμάσετε, όποτε σ'α κατέβαινε το καπίτσιο; Με ξαναβρήκατε. Φτάνει η τύχη.

—Η τύχη, ναι, παιδί μου.

—Το όνομα αυτό του Πιέρ Ζιρόντ άνήκει στον αδελφό της έρωμένης μου, εκείνης άκριβώς που πέθανε από τη φτώχεια και τις στερήσεις και για την όποια έκλεισα τα χρήματά σ'α.

—Μετά διαρρήξεως, παιδί μου, θυμήσου καλά, μετά διαρρήξεως.

—Ο Πιέρ είχε πεθάνει. Η Αίμ' είχε

πεθάνει. Ήταν όρφανοί από χρόνια. Όλα τα χαρτιά τους βρίσκονταν σε μια βαλίτσα που άνηκε στην Αίμ'. Το πιστοποιητικό της γεννήσεως του Πιέρ, και όλα, τέλος, τα χαρτιά που μου χρειάζονταν για να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου. Έγκατέλειπα την όδο Σαιν-Ρός. Μου θύμιζε πολύ θλιβερές άναμνήσεις. Πήγα να κατοικήσω σε μια άλλη συνοικία πολύ μακριά και αυτή τη φορά υπό το όνομα του Ζιρόντ. Μά για μένα, αυτό δεν ήταν άρκετό. Ήθελα να βάλω μεγαλύτερη άπόσταση άνάμεσα σε σ'α και σε μένα. Θά είχατε άντιληφθί βέβαια ότι είχα άρκετή μόρφωση.

—Ναι. Και δεν είσαι καθόλου άνόητος.

—Έδωσα εξετάσεις για έκουσία θητεία ένός έτους.

—Εσύ;

—Ναι.

—Γιά ποιο λόγο;

—Γιά να πήγαινα στρατιώτης όπως θ'α πήγαινε και ο Ζιρόντ, αν ζούσε...

—Μά δεν είσαι Γάλλος... Είσαι Ιταλός.

—Τι σημασία έχει... Εκείνο που χρειάζόταν, ήταν να σ'α ξεφύγω...

—Ωστε με φοβάσαι τόσο πολύ;

—Εναι αλήθεια, τ' όμολογώ... Μάπως δεν κρατάει την ζωή μου στα χέρια σ'α;

—Έδωσα τις εξετάσεις μου κι' έγινα δεκτός. Πήγα ένα χρόνο έθελοντής και βγήκα, χωρίς καμμία άπολύτως τιμωρία, με τον βαθμό του ύπαξιωματικού... Δεν άρκεσθηκα σ' αυτό... Είπα άρχισα μια καινούργια ζωή. Ήθελα να είναι όσο το δυνατόν πιο έντιμη... Θά ήθελα να δώσω το αίμα μου για να σβύσω την φρικτή άνάμνηση που με καταδιώκει κάθε νύχτα—την άνάμνηση ένός άνοητού, διαρρηγμένου αυταριού—την άνάμνηση της δυστυχισμένης μου Αίμ' που άγωνιόσε στην τούλη της, χωρίς να μπορώ να την βοηθήσω... Έδωσα κι' άλλες εξετάσεις... Έγινα πάλι δεκτός κι' είμαι έφεδρος άνθυπολοχαγός στο πεζικό.

—Σε ποιο σύνταγμα;

—Στο 145.

—Πού έδρευει στο Νανσύ;

—Ναι.

—Μπα, παράξενο! Ξέρω την γυναίκα του συνταγματάρχου...

—Δεν είναι πιθανόν, γιατί ο συνταγματάρχης τοποθετήθηκε τώρα μόλις. Έπείσσεμε από το Τονκίνο και δεν ένεανίσθη άκόμη στο σύνταγμα του.

—Ακριβώς, παιδί μου. Ξέρεις τ' όνομά του;

—Ναι.

—Δεν είναι ο κόμης Ζώρς ντε Σεβερνύ;

—Πράγματι.

—Μά την αλήθεια, η τύχη κανονίζει καλά τα πράγματα, πολύ καλύτερα απ' ό,τι θ'α τα κανόνιζα έγώ ο ίδιος. Ο συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ—προτιμώ να σου το πω από τώρα, γιατί

παρά την αντίστασή σου, θά δεχθής ασφαλώς τις προτάσεις μου—ό συνταγματάρχης είναι ο σύζυγος της μητέρας σου;

—Της μητέρας μου;
—Ναί... αυτής που θά είναι η μητέρα σου...

—Σας διηγήθηκα τι έκανα για να ξαναρχίσω την ζωή μου. Όλες αυτές οι προσπάθειες θά πάνε χαμένες; Δεν θά αισθανθώ οίκτο για μένα; "Α, πόσο σκληρή καρδιά έχετε... "Αν άλλοτε με είχατε ακούσει, τότε που σας ικέτευα, δεν θά με είχατε σπρώξει στο έγκλημα. Και όμως σας ικετεύω και πάλι. Την φορά αυτή δεν έφταξα σε τίποτα. "Αν έχετε ανάγκη ενός συνενόχου, βρήτε κανέναν άλλον! Γιατί να διαλέξετε, έμένα, που θέλω να μείνω τίμιος; "Από ενός έτους, είμαι ο γραμματέας του κ. "Αντουάν ντε Πονταλές, του βουλευτού τόν όποιον θά γνωρίζετε έξ άκοης ασφαλώς.

—Τόν γνωρίζω πολύ καλύτερα. "Υπέρβα διαχειριστής του.

—Μέ έκτιμα πολύ. Δεν μπορώ να πω ότι με αγαπά γιατί φαντάζομαι ότι δεν αγαπά κανένα. Του προσέφερα αρκετές υπηρεσίες. Θά με βοηθήσει να κάνω περιουσία. "Εχω κλίση στην έργασία. Θά έχω κατορθώσει να γίνω πλούσιος, χωρίς ύποπτες δουλειές, μένοντας έντιμος άνθρωπος. "Η παρέμβασίς σας στη ζωή μου μπορεί να διαταράξει όλους αυτούς τους συνδυασμούς. Θά με υποχρεώσετε να ένγκαταλείψω την θέση—που με ζούσε και ν' αποφύγω τόν κόσμο που με δεχόταν.

—"Απεναντίας, τόν κόσμο αυτό θά τόν συγχάξει άκόμη πιο έλευθερα για να έξυπηρετήσει τα σχέδιά μου. Σκέψου ότι ο Πονταλές είναι ο άδελφός της κυρίας ντε Σεβερνύ και ότι η κυρία ντε Σεβερνύ θά σε πιστέψει για παιδί της. Θά κάνη ότι έξαρτάται από κείνη για να σε βοηθήσει με τόν άδελφό της.

—Βρίσκετε άπάντηση σε όλα, βλέπω, είπε ο Μοριάνι κουρασμένα.

—Πιστεύω με, παιδί μου, χάνομε τόν καιρό μας όταν καθόμαστε να συζητούμε. Δέξου την πρότασή μου, σου τό συμβουλεύω.

—"Όχι. Δεν είμαι ένας άτιμος άνθρωπος. Θυμίζω την μητέρα μου, που δεν γνώρισα σχεδόν καθόλου γιατι την έχασα όταν ήμουν πολύ μικρός άκόμα... Θυμίζω άμυδρά ένα γλυκό πρόσωπο γεμάτο καλωσύνη, φωτισμένο από δύο μεγάλα μαύρα μάτια. "Αν και ήταν τόσο νέα τά μαλλιά της είχαν άσπρίσει άπότομα ύστερα από μία άρρώστεια. Φερόμενος όπως μου λέτε άπέναντι στην κυρία "τε Σεβερνύ, μία μητέρα που κλαίει τόν γιοί της, νομίζω ότι θά προσβάλω την δική μου μητέρα. Θά μου φαίνεται ότι βλέπω τό πρόσωπό της άγανακτημένο και τά γέλια της που δεν μου είπαν παρά μόνο λέξεις τουφερότητας, θά νομίσω ότι μου άπευθύνουν παράπονα και άτιμίες. Δεν θέλω.

—Είναι άνάγκη
—Δεν γνωρίζατε λοιπόν ποτέ την μητέρα σας, εσείς;

—Ναί, αλλά πέρασε τόσος καιρός από τότε!

—Τι να κάνω, Θεέ μου;
—Νά δεχθής.

Ο Μοριάνι συσπούσε τά χέρια του. Τό παλιό του έγκλημα—έκείνο τό παροδικό λεπτό παραφοράς—όλωνόταν θανάτιόν του. Τό πλήρωνε άκριβά. "Αλλά προσπαθούσε ν' άγωνισθής. Δεν έ-

Δική σου για πάντα!

βλεπε καμιά διέξοδο. Ο "Ερβέ τόν είχε κλεισμένο σ' ένα χαλύβδινο κύκλο. Τίποτα δεν μπορούσε να τόν σώσει. "Επρεπε να σκύψη τό κεφάλι του και να ύποταχθής. "Αν άρνηθής άκόμη, είναι χαμένος. "Αν ο "Ερβέ δεν τόν καταγγείλη στην "Αστυνομία, δεν έχει παρά να δείξη τό χαρτί που είναι η άπόδειξις του έγκλήματός του στον Πονταλές κι' εκείνος θά τόν διώξη άμέσως σαν κλέφτη. Και τό έγκλημά του θά τόν παρακολουθήσει έτσι όπου κι' άν πάη. Ναί, είναι χαμένος. Θέλησε να είναι τίμιος. Δεν μπόρεσε. "Η μοίρα του έγκλήματος τόν ξαναπιάνει στα νύχια της. Είναι ένας χείμαρρος που τόν παρασύρει, τόν κυλά μέσα στα κύματά του και τόν ζαλίζει με τόν έκκωφαντικό τόν θόρυβο. Καί, κλείνοντας τά μάτια, αφήνεται ξρμαίο στη διάθεσή του.

Μονάχα μία σύσπαση τών χειλιών, ένα χαμόγελο γεμάτο πίκρα δείχνει την άπελπισία του.

Ο "Ερβέ παρακολουθεί τά διάφορα συναισθήματα που περνούν στην έκφραστική αυτή φυσιογνωμία. Και είναι καλός κριτής ο "Ερβέ.

Τό πλαδαρό και λευκό πρόσωπό του κρύβει κάτω από τό λίπος που σκεπάζει σχεδόν τά μάτια του μία μεγάλη διορατικότητα και μία βαθύτατη γνώση της ανθρώπινης καρδιάς.

Καταλαβαίνει καλά ότι στην ψυχή του Μοριάνι η τιμότης δίνει τόν τελευταίο της άγώνα. Ξέρει ότι είχε νικήθής πιά. Και περιμένει με ύπομονή τούς καρπούς της νίκης αυτής.

—Καλά, λοιπόν, λέγει ο Μοριάνι. Είσθε ο κύριός μου. Διατάξτε.

—Χαίρομαι έξαιρετικά που σε βλέπω πιο λογικό. Δεν είσαι ούτε περισσότερος ούτε λιγότερος έντιμος. Σου προσφέρω την εύτυχία. Δέξου λοιπόν αυτό που σου προσφέρω.

—Θά είμαι άνάμεσα στα χέρια σας ένα πειθήνιο όργανο. Θά έκτελώ μόνο τις διαταγές σας. Θά τις έκτελώ όλες αλλά δεν κάνω τίποτα άφ' έαυτού μου. Μονάχα θά ύπακούω. Διατάξτε.

—Θά προτιμούσα λίγη περισσότερη πρωτοβουλία. Μά δεν πειράζει, είσαι έλευθερος.

—Από την άτιμη ραδιουργία στην όποία με χώνετε διά της βίας, δεν θέλω να προσπορισθώ κανένα όφελος. "Εξυπηρετώ τά σχέδιά σας. Τίποτα περισσότερο. Δεν θέλω πληρωμή.

Ο "Ερβέ άπόρησε λίγο, αλλά άπήντησε.

—Όπως θέλεις. Αυτό είναι όλο;

—"Όχι. Πιστεύετε ότι μπροστά σ' αυτό την μητέρα της όποίας τά δακρυ-

σμένα μάτια θά με κυττάζουν με ίσο φόβο και γαρ, δεν θά ταραχθώ; Βρίσκει ότι έχω αρκετό θάρρος ώστε να δεχθώ τά χάρδια της χωρίς να κοκκινίσω; Θά με ρωτά άδιάκοπα για τη ζωή μου, θά θέλη να μάθη και όσα περισσότερες λεπτομέρειες της δίνω τόσο θά θαρρή ότι γνωρίζει καλύτερα τό παιδί της... Πιστεύετε ότι θά έχω άρκετή έτοιμότητα πνεύματος ώστε να μην περιπέσω σε άντιφάσεις; Πρέπει

να σωρίσω ψευτιές επάνω στις ψευτιές;

—Αυτό θά συμβή λίγο στην άρχή, αλλά μην φαντάζεσαι περισσότερες δυσκολίες άπ' όσες ύπάρχουν. Τό πράγμα είναι άπλούστερο άπ' ό,τι νομίζεις. "Ωστε δεν άνακαλείς την άπόφασή σου;

—"Η θέλησή μου δεν είναι έλευθερη, —"Ακουσε λοιπόν τις οδηγίες που έχω να σου δώσω.

Τότε, σύντομα και με σαφήνεια του διηγήθηκε την έγκατάλειψη του παιδιού της Μαργαρίτας, την ήμερομηνία, τις λεπτομέρειες του τόπου και του χρόνου... "Επρεπε η ιστορία που θά διηγόταν ο Ζιρόντ να συνέπιπτε με τις άναμνήσεις της Μαργαρίτας. Ο "Ερβέ δεν μίλησε για τόν Ρουτάρ. "Αντί ενός πλανοδίου γανωματή θά έλεγαν ότι τόν είχε περιουλλέξει ένας καρβουνιάρης. Ο καρβουνιάρης αλλάζοντας τόπο διαμονής, είχε πάρει μαζί του τό παιδί. Γι' αυτό και οι άπεγνωσμένες έρευνες της Μαργαρίτας δεν είχαν καταλήξει σε κανένα άποτέλεσμα.

Επανάλαβε πολλές φορές όλες τις λεπτομέρειες προσθέτοντας και άλλες που τόν έρχονταν έν τώ μεταξύ στην μνήμη του.

—Τώρα είσαι πράγματι για μερικούς μήνες ο γιός της κυρίας ντε Σεβερνύ. Δεν σου λείπει τίποτα. Θά είδοποιήσω την μητέρα σου.

Σώπασε ένα λεπτό και ύστερα συνέχισε μ' ένα άγριο βλέμμα:

—Θά είδοποιήσω την μητέρα σου για την εύτυχία που την περιμένει. Θά κανονίσω την πρώτη σου συνάντηση μαζί της...

Ο Ζιρόντ έκανε μία χειρονομία άποθαρρύνσεως.

—Μη φοβάσαι καθόλου. Δεν θά σ' έγκαταλείψω. Θά σου παράσχω την ύποστήριξη της παρουςίας μου στην δύσκολη αυτή περίσταση.

Κι' έφυγε μόλις είπε τη φράση αυτή. Μόλις βρέθηκε στην όδo Ντενυρ-σέλ έτριψε τά χέρια του χαρούμενα. Είχε έπιτύχει περίφημα.

Είχε φοβηθής μήπως προσκρούση στην άκλόνητη θέληση του Μοριάνι. Τώρα ήταν βέβαιος για τόν θρίαμβό του.

Δεν ήθελε να χάση καιρό και άπό την όδo Ντενυρσέλ, χωρίς καν να μπη στο σπίτι του, διευθύνθηκε στην όδo "Αμπέρ, στο μέγαρο Σεβερνύ.

Ο θυρωρός βλέποντάς τον τόσο κοντινέ, δυσκολεύτηκε να του πη να περάση.

—"Η κυρία κόμησα λείπει, του είπε.

—Γιά τούς άλλους, είπε άναίδως ο "Ερβέ, αλλά για μένα, είμαι βέβαιος ότι η κυρία ντε Σεβερνύ βρίσκεται σπίτι της.

Τράβηξε μία κάρτα με τ' όνομά του, έγραψε με μολύβι: «Πρώην έπιστάτης στο Μαρπαλού» και την έδωσε στο θυρωρό.

—Πηγαίνετέ το επάνω. Περιμένω.

Λίγα λεπτά άργότερα, ο θυρωρός τόν άδηγόσε στο σαλόνι.

Η Μαργαρίτα μπηκε σχεδόν άμέσως. Τό άρπακτικό πουλί έκανε ύπομονη τόν καιρό. Παραμόνευε τό θυμά του.

Τώρα τό κρατούσε "Η Μαργαρίτα ήταν στη διάθεσή του.

Και χωρίς άλλο, η σκέψη αυτή θά ήλθε και στον "Ερβέ γιατί μουρμούρισε άνάμεσα στα δόντια του:

—Δεν θά την άφήσω να μου ξεφύγη.. (Η συνέχεια στο προσεχές)

Για λίγη στοργή....

Άριστουργηματικό διήγημα του Άντουάν Χολλιέ

ή ώρα θάτανε όχτώ, όταν η δεσποινίς Μαρία Ρουμπισού άνοιξε τά μάτια της και ξεροτανύθηκε στο κρεβάτι της. Ποιος θά μπορούσε να ύποστηρίξη ότι η δεσποινίς Μαρία είχε περάσει πρό χρόνων τά σαράντα;

Όταν ο "Ανατόλ Ρουμπισού, σύμβουλος στο Σαιντ-Άλμπάν, πέθανε πρό είκοσιδύο χρόνων, άφησε στις δύο κόρες του έκτος από τό σπίτι όπου κατοικούσαν, κι' ένα μικρό εισόδημα. Στην μεγαλύτερη κόρη του, την "Αγλαία, έκληροδότησε και τόν στρινό χαρακτήρα του, την ταιγκουνιά του και την άυταρχικότητά του. "Όταν έξεπλήρωσαν όλα αυτά τά καθήκοντά του, τότε έφυγε ήσυχος ν' άναπαυθής στο μνήμα που είχε την πρόνοια να προετοιμάση στο κέντρο του νεκροταφείου.

Η Μαρία, μόλις έχασε την κηδεμονία του πατρός της, έπεσε στην κηδεμονία της άδελφής της. Η ζωή έξ άλλου τών δύο άδελφών δεν άλλαξε καθόλου. Η Μαρία έμεινε ίδια όπως ήταν κι' η "Αγλαία επρόσθεσε στις άσυχολίες της την έγνοια της άδελφής της, την όποια τυραννούσε με την καλύτερη πρόθεση του κόσμου με τό δεσποτικό της πνεύμα.

Η Μαρία, ύπέφερε χωρίς διάμαρτυρίες αυτήν την τυραννία που άρμοζε στον χαρακτήρα της, γιατί άν η "Αγλαία ήταν άντρας με φουστάνια, η Μαρία είχε μένει γυναικα.

Όταν πέθανε ο συμβολαιογράφος, πολλοί την ζήτησαν εις γάμου. Η "Αγλαία όμως δεν εύρισκε κανένα άξιο για τήν άδελφή της όπου πέρασαν τά χρόνια με την γνωστή ταχύτητά τους κι' έπαψαν πια να παρουσιάζονται εύκαιρίες γάμου.

Η Μαρία, άφοι τέντωσε λίγο τά μουδιασμένα της μέλη, κατέβηκε από τό κρεβάτι της και πλησίασε μισόγυμνη τά τζάμια. "Ενας νέος που καθόταν στο άπέναντι καφενείο της κίνησε την προσοχή. Θάταν ξένος βέβαια γιατί δεν τόν έγνώριζε κι' έξ άλλου, μία βαλίτσα στα πόδια του μαρτυρούσε ότι μόλις θά είχε θάσει. Την προσοχή της όμως δεν της την κίνησε ούτε τό άρώμα του παρουσιαστικό, ούτε και τό γεγονός ότι ήταν ξένος. Τόν επρόσθεσε γιατρί ακριβώς κι' εκείνος είχε καρφύσει τά μάτια του στο παράθυρό της.

Σε λίγο, ο νέος, χωρίς να πάση να κυττάξη στο παράθυρό της, πλήρωσε τόν καφέ του, παρέδωσε την βαλίτσα του στο γκαρσόν, πράγμα τό όποιο σήμαινε ότι θά επέστρεφε στο καφενείο κι' άπομακρύνθηκε ναυαγικά στρεόμενος κάθε τόσο για να ρίξη μία ματιά στο παράθυρό της.

Η Μαρία ένιωσε την καρδιά της να γτυπά κι' άκούσε την έξωπόρτα να βροντά δυνατά. Ήταν η "Αγλαία που επέστρεφε από την έκκλησία και της φώναζε μόλις μπηκε στο σπίτι:

—Μαρία! "Ελα! Σούφερα ζεστές τυρόπιτες!

Η Μαρία, άφησε να της ξεφύγη ένας βαθύς στεναγμός, άποτραβήχθηκε από τά τζάμια κι' άπήντησε ότι δεν πεινούσε και ότι είχε πονοκέφαλο. Η

"Αγλαία παραξενεύθηκε γιατί την ήξερε λαίμαργη κι' άνέβηκε στο δωμάτιό της όπου την βρήκε έαπλωμένη στο κρεβάτι. Η Μαρία όμως της είπε να την άφήση να ήσυχάση, πράγμα τό όποιο την εξηνάγκασε να βγή και να άφή τις δύο τυρόπιτες για να μην πάν χαμένες.

Όταν έμεινε μόνη η Μαρία, κατέβηκε από τό κρεβάτι της κι' άρχισε να ντύνεται. Όταν βγήκε από την κάμαρά της λουσαρισμένη, έτοιμη για να βγή και πέρασε από την κουζίνα, η ώρα θά ήταν δέκα.

—Τι όμορφη που είσαι σήμερα, της λέει η "Αγλαία. Σου πέρασε ο πονοκέφαλος;

—Ναί, και πηγαίω στην λειτουργία. Πού είναι οι τυρόπιτες;

Σαφνικά της φάνηκε ότι έτριβε ή πόρτα της κουζίνας...

—Τις έφαγα.

—Και θά σε βλάψουν! Και τό άπόγευμα θά πās στο κτήμα! Να πάρης λίγο γλυκάνισο. "Εγώ φεύγω. Μην ξεχάσης τό γλυκάνισο!

Μόλις βρέθηκε στο δρόμο, κυττάξε στο καφενείο, βεβαιώθηκε ότι ο νέος δεν ήταν εκεί και διευθύνθηκε στην έκκλησία.

Ξαφνικά, η καρδιά της χτύπησε δυνατά κι' από την συγκίνηση ένιωσε μία τρεμούλα. Ο άγνωστος νέος την άκολουθούσε! "Ωστε γι' αυτήν βρισκόταν στο Σαιντ-Άλμπάν, γι' αυτήν πρόσθεσε στα παράθυρα του σπιτιού! "Όλα τά όνειρα πούκανε χρόνια διαβάζοντας άισθηματικά μυθιστορήματα, ζωντανέψαν μονομιάς στην ψυχή της.

Αισθάνθηκε καφτό τό αίμα στις φλέβες της και πουπουλένια φτερά στα ποδάρια κι' ενώ άνέβαινε τις μαρμαρένες σκάλες της έκκλησίας, ψιθύριζε εάν ύπονωσμένη: «Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ». Όταν γύρισε σπίτι της βρήκε την άδελφή της χλωμή από τόν στομαχόπονο.

—Στό είπα ότι οι τυρόπιτες θά σε πειράζουν.

—Με πείραξαν. Δεν θά μπορέσω να φύγω για τό κτήμα τό άπόγευμα.

Η Μαρία άνασκήρτησε γιατί ήθελε να μείνη μόνη.

—Δεν θά φύγης! Κι' όμως πρέπει! Αυτοί οι άνθρωποι μας κλέβουν!

—Τό ξέρω αλλά ύποφέρω τόσο πολύ. Πήγαυνη να έαπλωθής και θά σε περιποιηθώ. Σε μία ώρα θάσαι περδίκι, γιατί πρέπει να πās όπωσδήποτε.

Στις τρεις τό άπόγευμα, συνοδεύοντας την "Αγλαία ως τό αυτοκίνητο που περίμενε μπροστά στην πόρτα της, της σάνηκε ότι ο κόσμος άναποδογυρίζεται. Λίγα μέτρα παρέκει, ο άγνωστος έχάζευσ στην βιτρίνα ενός βιβλιοπωλείου. Γρήγορα όμως συνήλθε και φώναξε δυνατά στην "Αγλαία όταν άπομακρυνόταν τό αυτοκίνητο:

—Όταν γυρίσης στις όχτώ να μπης από τόν κήπο. Θάχω την πόρτα άνοιχτή!

Κατόπιν, μπηκε σπίτι της κι' έκλεισε την πόρτα. Για ποιο λόγο φώναζε εκείνη την φράση; Θά την άκουσε σίγουρα ο άγνωστος. Μήπως την φώναζε έπίτηδες; "Α! Μά! Τι ήθελε λον πόν;

Ανέβηκε στο δωμάτιό της. Έβγαλε τό φόρεμά της, φόρεσε ένα πενιούαρ και μη τολμώντας να κυττάξη από τό παράθυρο, πήρε ένα βιβλίο και κάθησε στο ντιβάνι. Δεν μπορούσε όμως να καταλάβη τί διάβαζε. Ο νους της ήταν στο καφενείο και κάθε λίγο ψιθύριζε. «"Αγάπη μου! "Αγάπη μου!»

Ξαφνικά, ένιωσε κάποιο ρίγος. Της φάνηκε ότι έτριβε ή πόρτα της κουζίνας και ότι κάποιος άνέβαινε. Δεν μπορούσε παρά να ταν αυτός... "Ανασηκώθηκε τρελλή από την χαρά της και σφίγγοντας την καρδιά της με τά δύο της τά χέρια, Η πόρτα του δωματίου της άνοιξε σιγά-σιγά, ο άγνωστος φάνηκε κι' όμοιάς όπως όπως ο ήρωας του άισθηματικού μυθιστορήματος που κρατούσε στο χέρι της, την άγκάλιασε και την έσφιξε σφιχτά. Αυτό έγινε τόσο άπότομα, τόσο άναπάντεχα ώστε εκείνη παράλυσε και θέλοντας και μή, έγειρε τό κορμί της προς τά πίσω άνίκαη ν' άντισταθής. Χωρίς να βλέπη, ζαλισμένη, με κλειστά τά μάτια, πρόσφερε τά γέλια της ψιθυρίζοντας:

—"Αγάπη μου! "Αγάπη μου!

—Αλλά ο άγνωστος, έαπλωμένος άπάνω της, της είχε περάσει τά χέρια στο λαιμό κι' έσφιγγε σιγά ένώ εκείνη έπαναλάμβανε:

—"Αγάπη μου, άγ...

Η λέξη πνίχτηκε μέσα σ' ένα παράξενο ροχαλιτό. Ο άγνωστος σηκώθηκε τότε κι' ενώ εκείνη έμεινε άκίνητη, προχώρησε στο έρμαρι, άνοιξε τό συρτάρι και πήρε τόν κτήνιο φάκελλο με τά εισοδήματα της εξαμηνίας τών δύο γεροντοκορών. Κατόπιν ξαναγύρισε στο κρεβάτι. Από τό άνοιχτό βιβλίο είχε πέσει μία παπαρούνα μισοεφυλισμένη. Και τότε, σαν κάτι να τόν συγκινούσε, ο άγνωστος ψιθύρισε:

—Καθμένη γρηούλα!...

ANTOYAN XOLMIE

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ-
ΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙ-
ΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΟΡΘ

Περίληψις
Προηγούμενων

Ἡ Ἑβελυ. Προτέρω είχε παντρευτῇ τὸν Τζίμ Λαίηντον πὺν εἶχε νύ' ἕναν ἐξάδελφο τὸν Ζάκ. Στὸν Μεγάλο Πόλεμο, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ὑπηρετοῦν στὸν ἀγγλικὸ στρατὸ πὺν πολέμῳ στὸ γαλλικὸ μέτωπο. Μία μέρα ἐξαφάνιζονται καὶ οἱ δυὸ, καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν ἀκούει γι' αὐτοὺς. Πέρασαν δέκα χρόνια. Ἡ Ἑβελυ σκέπτεται ὅτι εἶναι ἴσως καιρὸς νὰ ξαναπαντρευτῇ, ὅποτε ὁ σύζυγος τῆς ἐξαδέλφης τῆς Λούση, ταγματάρχης Μάννινγκ, τὸν ὁποῖο ἀποκαλοῦν χαϊδευτικά «Πίθηκος» βρίσκει μὴ μέρη ἕναν μισογλίθιο χωρικό. Αὐτὸς μάλιστα τὸν βλέπει τοῦ μιλᾷ μὲ τὸ παρατσούκλι του καὶ τοῦ λέγει γιὰ τὴν πολέμους μέρες πὺν πέρασαν μαζί. Ὁ Μάννινγκ φέρνει τὸν χωρικό σπίτι του καὶ ἐκεῖ καταπλήττει τὸν βλέπει νὰ συνέχευται ἀπὸ τὴν ἡλιθιότητά του καὶ νὰ λέει πὺς εἶναι ὁ Λαίηντον. Ὁ Μάννινγκ φέρνει τὸν συγγενὴ του στὸν πύργο τῶν Λαίηντον, ὅπου γίνεται οἰκογενειακὴ συγκέντρωση καὶ ὅλοι, ἐκτὸς τῶν Ἀμποτ, πὺν θὰ κληρονομοῦσαν μὴ μέρη τὸν γέρω-Κόττυ, λένε πὺς εἶναι ὁ Τζίμ Λαίηντον. Ἡ Ἑβελυ ὅμως δὲν τὸ πιστεύει. Ἀκόμη. Ἡ ἐξαδέλφη τῆς Λούση ἐξ ἄλλου προσπαθεῖ τώρα νὰ τὴν πείσει εἶναι ὁ Τζίμ ἢ ὁ Τζάκ. Ρωτᾷ τί ἔγινε ἡ Ἑβελυ, ἦταν πρῶτα ἀρραβωνιασμένη ἢ ἀλλή, ἀλλὰ χροῖσε πείπει, γιὰτὶ ἀνεκάλυψε κατὰ τὴν σχέσιν του μὲ μὴ γυναῖκα. Τὴν ἐπομένη ἡ Ἑβελυ πηγαίνει νὰ δεῇ τὴν Ἄννα Μπλουμ, στὴ ὁποία λέγει ὅτι εἶναι σύζυγος τοῦ Τζίμ Λαίηντον, καὶ τῆς ζητεῖ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ μάθῃ ἂν αὐτὸς πὺν παρουσιάζεται σήμερα ὡς Λαίηντον, εἶναι ὁ Τζίμ ἢ ὁ Τζάκ. Ρωτᾷ τί ἔγινε ἡ πλάκα τῆς ταυτότητος τοῦ ἀνθρώπου πὺν εἶχε χάσει τὴν μνήμη του. Ἡ Ἄννα ὁμῶς δὲν εἶχε τὴν πλάκα, οὔτε καὶ εἶχε διαβάσει τί ἔγραφε.

12. (Ἡ συνέχεια)

Ὁ λα συνέθεσαν ὅπως τὰ διηγήθηκα στὸν κύριο ταγματάρχη. Πῆρα τὸ μετάλλιο ἀπὸ τὸν λαϊμό του καὶ τὸ ἐβάλον στὰ ροῦχα. Δὲν ἔχω τίποτα νὰ προσθέσω. Ἡ Ἑβελυ ἔσκυβε μπροστὰ μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα. —Κυρία Μπλουμ, πρέπει νὰ ἔχετε δεῇ τὸ ὄνομα. Σκεφθῆτε τί ἀντιπροσωπεύει αὐτὸ γιὰ μένα. —Ἐτοί λέτε ὅλοι σας : Πρέπει νὰ εἶδα, πρέπει νὰ διαβάσω τὸ ὄνομα... Ἡ Ἑβελυ, εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι τῆς μιλοῦσαν σὰν νὰ ἦταν ἕνα παιδί. Ὁ τόνος τῆς Ἄννας ἦταν ἐγκάρδιος

καὶ ἥρεμος.

—Νά, θὰ σὰς ἐπαναλάβω τί συνέβη καὶ θὰ κρίνετε μόνη σας. Σκεφθῆτε ὅτι ἦταν μὴ μέρη μεγάλη θύελλα, ὅτι ἦμουν μόνη μαζί του σ' ἕνα σκοτεινὸ σπίτι ὅπου δὲν εἶχα παρὰ ἕνα μόνο καὶ χαμηλὸ φῶς. Εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ ληστανεῖς «Πρέπει νὰ εἶδα τε» μὴ ἦμουν μ' ἕναν πληγωμένο καὶ τὸ μόνο πὺν μποροῦσα νὰ κάνω ἦταν νὰ τοῦ βγάλω τὰ ροῦχα του καὶ νὰ τὸν πλαγιάσω στὸ κρεβάτι. Ὅταν τελείωσα, θυμήθηκα τὴν πλάκα τῆς ταυτότητός του καὶ τὴν ἐβγάλα ἀπὸ τὸν λαϊμό του. Τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος ἔκανε νὰ τρεμοσβύνη ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ. Πῆρα τὸ μετάλλιο καὶ τὸ κύτταξα. Στὸ μέρος ὅπου θρισκόταν τὸ ὄνομα τὸ αἶμα τῆς πληγῆς του εἶχε κυλίσει καὶ εἶχε κἀ μὴ μέρη κηλίδας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Δὲν τὴν ἀγγίζει, οὔτε τὴν ἔπλυναν, καὶ δὲν τὸ εἶπα στὸν κύριο ταγματάρχη γιὰτὶ θὰ ἀπαντοῦσε ὠρισμένως : «Γιατί δὲν καθαρίσατε τὴν πλάκα ;». Ναι, θὰ τὸ ἔλεγε ἀσφαλῶς αὐτό, γιὰτὶ οἱ ἄνδρες δὲν καταλαβαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ σεις, θὰ καταλάβετε ἴσως. Εἶχα τὸ συναίσθημα ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσω ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ὅτι ἂν θέλετε θὰ βάλω τὸ χέρι μου στὴ Βίβλο καὶ θὰ τὸ ὀρκισθῶ.

—Ὅστε δὲν εἶδατε ἀπολύτως τίποτα, εἶπε ἡ Ἑβελυ λίγην λαχανιασμένη. Πίστευε ὅσα τῆς ἔλεγε ἡ Ἄννα. Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ κάθεται ἐκεῖ νὰ τὴν παρατηρῇ καὶ νὰ τὴν ἀκούῃ χωρὶς νὰ εἶναι πεπεισμένη, ὅτι κάθε λέξη τῆς ἦταν ἀκριβής.

Δὲν εἶδατε ἀπολύτως τίποτα ; ἐπέμεινε.

Μεσολάβησε μὴ σιωπὴ. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἥρεμο, ἐξαιρετικὰ ἥρεμο. Ἡ Ἄννα εἶχε ἀφήσει τὸ πλῆξιμό της νὰ πέσῃ ἐπάνω στὰ γόνατά της.

—Ναι, ὑπάρχει καὶ πὺν εἶδα, ἀπήντησε μὲ ἀπλόητα.

Ἡ Ἄννα παρατήρησε τὴν νέα γυναῖκα. Πίσω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴ ἥρεμία της, οἱ σκέψεις τῆς ἐπάλαιον μέσα στὸ μυαλὸ τῆς σὰν ζῶα μέσα στὸ κλουβὶ τους. Μὰ εὐτυχῶς τὸ κλουβὶ αὐτό : «Εἶσθε ὁμορφὴ, εἶσθε ὁμορφὴ», αὐτό : «Εἶσθε ὁμορφὴ, εἶσθε ὁμορφὴ», σκεπτόταν, «νομίζετε ὅτι τὸν ἀγαπάτε, ὅτι ξέρετε τὸν ἀγαπήσατε... Θεέ μου, πὺς μπορεῖτε νὰ τὸ ξέρετε ; Σὲ λίγο θὰ σὰς προσφέρῃ τὴν εὐτυχία, τὸν ἔρωτα καὶ ἐπειδὴ θὰ εἶσθε εὐτυχισμένη, θὰ πιστέψετε ὅτι ξέρετε νὰ τὸν

ἀγαπᾶτε. Σ' ἐμένα δὲν ἔδωσε τίποτα, δὲν εἶμαι νέα, δὲν εἶμαι ὁμορφὴ. Θὰ δεχθῆτε πολλὰ ἀπ' αὐτόν, μὰ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τοῦ δώσετε ἐκεῖνο πὺν τοῦ ἔδωσα ἐγώ. Γιατὶ ἐγὼ θυσιάσα τὸ πᾶν σ' αὐτόν : τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδος μου, τὸν δικὸν μου, τὴν φιλία τῶν γειτόνων μου. Δὲν ἔχω πιά τίποτα καὶ τίποτα δὲν θὰ ξανάρθῃ πιά. Κι' ἐκεῖνος ἐπίσης δὲν θὰ ξανάρθῃ ποτέ... Δὲν μοῦ μένει πιά τίποτα».

Οἱ σκέψεις αὐτὲς δὲν ἐκφράζονταν καθαρὰ στὸ πνεῦμα τῆς Ἄννας. Ἀποτελοῦσαν ἕνα σύνολο συγκεχυμένο. Τὸ αἶσθημα αὐτὸ πὺν ἐνοιωθεῖ εἶχε κατὰ τὸ ἀνώτερο καὶ τὸ ὑπερήφανο πὺν ἀνακατεῖται μὲ τὸν πόνο πὺν αἰσθανόταν καὶ τὸν ἔκανε ὑποφερτό.

—Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω, κυρία Μπλουμ, μιλήστε εἰς τὴν Ἑβελυ τρέμοντας ὁλόκληρη.

Αἰσθανόταν ὅτι θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀντικρύσῃ γιὰ ἕνα λεπτὸ ἀκόμη τὸ βλέμμα τῆς Ἄννας, τὸ ἥρεμο καὶ σοβαρὸ αὐτὸ βλέμμα. Ἡ χωρική εἶχε ξαναπαρεῖ τὸ πλῆξιμό της.

—Εἶδα ἕνα γράμμα : ἦταν ἕνα «Τ». Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σὰς βοηθήσῃ καθόλου ;

Ἡ Ἑβελυ σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ σιωπῆς, εἶπε :

—Ὁχι, καθόλου.

Δάκρυα, δάκρυα καυτὰ κυλοῦσαν ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της. Ἡ Ἑβελυ δὲν ἔκλειε εὐκόλο καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ γιὰτὶ ἔκλειε τὴν στιγμή αὐτή. Πίστευε αὐτὰ πὺν τῆς ἔλεγε ἡ Ἄννα, μὰ δὲν καταλάβαινε τὴν ἡλικιωμένη γυναῖκα. Εἶχε τὸ συναίσθημα ὅτι ἐδῶ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, θρισκόταν κατὰ τὸ οὐσιώδες γιὰ τὴν εὐτυχία της, μὰ τὸ ὁποῖο καμμιὰ δύναμις ἐκ μέρους τῆς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο σφόγγιζε τὰ μάτια της.

—Λυποῦμαι πάρα πολὺ, εἶπε. Ἥλπιζα τόσο πολὺ ὅτι θὰ ξέρατε...

Ὑστερα ἔσφιξε σπασμωδικὰ τὸ θρεμμένο μαντηλάκι της καὶ σιωπήσε. Ὅταν ξαναβῆκε τὴ δύναμη νὰ μιλήσῃ, ἔσκυψε ἐλαφρὰ καὶ συνέχισε :

—Θέλω νὰ σὰς ὑποβάλω ἀκόμη μὴ ἐρώτηση : Ὁ ταγματάρχης Μάννινγκ ἀνέφερε πὺς τοῦ εἶπατε ὅτι μὴ ἡ δυὸ φορές κατὰ τὰ χρόνια πὺν ὁ Ἄντον ἔμεινε μαζί σας μίλησε ἐνῶ ἦταν ἀρρωστος. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω σχετικὰ μ' αὐτό.

—Ἄ μάλιστα, ἀπήντησε ἡ Ἄννα. Εἶναι ἀκριβές.

—Θέλετε, λοιπόν, σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε λεπτομέρειες ; Ἄν μιλήσῃ καὶ τὸν ἀκούσατε, αὐτὸ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήσῃ ! Τὸ καταλαβαίνετε κι' ἐσεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι ;

—Φυσικὰ. Μὰ αὐτὸ πὺν εἶπε δὲν θὰ σὰς διαφωτίσῃ καθόλου.

—Σὰς παρακαλῶ, ἐπαναλάβετε μου, τί εἶπε !

—Εὐχαρίστως, εἶπε ἡ Ἄννα μὲ τὴν

ΖΩΝΤΟΓΕΥΟΥΝ ἈΠ' Τὸ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Ἰδια πάντα ἥρεμια. Μιλήσε τρεῖς φορές ὅπως ἀνέφερα καὶ στὸν κύριο ταγματάρχη : μὴ φορά στὴν ἀρχὴ τῆς ἐδῶ διαμονῆς του, μὴ φορά προτοῦ ἐλθούμε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ καὶ μὴ φορά ὕστερα. Τὶς δυὸ τελευταῖες φορές... δὲν ἦταν τίποτα... Ἄν ἔχετε ἀκούσῃ ἀνθρώπους νὰ μιλοῦν στὸν ὕπνο τους. Ξέρετε ὅτι προφέρουν λέξεις συντομῆς καὶ δυσδιάκριτες πὺν δὲν μπορεῖ νὰ τις καταλάβῃ κανεὶς... Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καὶ στὸν Ἄντον καὶ δὲν θὰ μπορούσαν καν νὰ σὰς διαβεβαιώσω ἂν εἶχε μιλήσει γερμανικὰ ἢ γαλλικὰ.

—Καὶ τὴν πρώτη φορά ; ρώτησε ζωηρὰ ἡ Ἑβελυ.

Ἡ Ἄννα ἔμεινε σιωπηλὴ ἕνα λεπτό. Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ ἢ νὰ σιωπήσῃ καὶ ἐπλεξε ὅλη τὴν γραμμὴ πὺν εἶχε ἀρχίσει γιὰ νὰ ὁρῇ καιρὸ νὰ σκεφθῇ. Ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μὴ δυὸ λέξεις πὺν μπορούσε νὰ ἐπαναλάβῃ. Ἰσως ἂν ἀποφάσιζε νὰ τις πῇ, ἢ νὰ αὐτὴ γυναῖκα καὶ ἔφευγε ἱκανοποιημένη. Καὶ ἡ Ἄννα ἐπιθυμοῦσε νὰ φύγῃ ἢ ξενὴν προτοῦ ἐπιστρέψῃ ὁ Ζοζέφ :

—Ναι, εἶπε τέλος. Τὴν πρώτη φορά εἶπε κατὰ, μὰ δὲν πιστεύω νὰ σὰς διαφωτίσῃ αὐτό.

—Σὰς παρακαλῶ, ἐπαναλάβετε μου τὰ λόγια του.

—Ἦταν κατὰ τὰ ξημερώματα, μετὰ τὴν πρώτη νύχτα τῆς καταιγίδος. Ἦταν ἀκόμη σκοτεινὰ. Γύριζε, στριφογύριζε στὸ κρεβάτι, ἦταν πολὺ ἀνῆσυχος καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸν ἀφήσω ἀπὸ φόβο μήπως σηκωθῇ καὶ πάει νὰ περιπλανηθῇ στὸ δάσος. Ἀρχισε νὰ μουρμουρίζῃ, ὕστερα εἶπε λίγες λέξεις καὶ τὶς ἐπανέλαβε χωρὶς διακοπὴ ἐπὶ μισὴ ὥρα τοῦλάχιστον. Ὑστερα ἀποκοιμήθηκε καὶ ἀπὸ τότε δὲν εἶπε πιά τίποτα καταληπτό.

—Μὰ τί εἶχε πῇ ;

Ἡ Ἄννα κάρφωσε τὸ βλέμμα της στὸ φλογισμένο καὶ γεμάτο ἀγωνία πρόσωπο τῆς Ἑβελυ καὶ ἀπήντησε :

—Εἶπε, σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα, αὐτὲς τὶς λέξεις : «Πέρλα... Πρέπει νὰ φύγω... Πέρλα... πρέπει νὰ φύγω...».

—Εἶσθε θέβαιη ; ρώτησε ἡ Ἑβελυ μὲ μὴ φωνὴ πὺν σβύστηκε στὸν λάρυγγά της.

Ἡ Ἄννα εἶδε τὸ πρόσωπό της νὰ γίνεται κατὰχλωμο καὶ ἀπήντησε :

—Εἶμαι θέβαιη, μὰ σὰς εἶχα πῇ ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ σὰς βοηθοῦσε σὲ τίποτα. Ἐπανέλαβε αὐτὴ τὴ φράση μόνο : «Πέρλα... πρέπει νὰ φύγω».

Ἡ Ἑβελυ ἔσφιξε τὸ μαντήλι της ἐπάνω στὸ στόμα της καὶ σηκώθηκε ἀργὰ-ἀργὰ. Τῆς φαινόταν ὅτι τὸ δωμάτιο εἶχε γεμίσει δριμύλη καὶ ἐνοιωθε τὴν ἐντύπωση ὅτι θὰ ἦταν φρικτὸ νὰ λιποθυμήσῃ ἐκεῖ. Οἱ λέξεις πὺν εἶχε ἀκούσει χτυποῦσαν σ' αὐτιά της

σὰν καμπάνες : «Πρέπει νὰ φύγω... πρέπει νὰ φύγω...». Τὶς ἐπανέλαβε μηχανικὰ.

Ἡ Ἄννα τῆς ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἡ Ἑβελυ διέσχισε τὸ κατῶφλι καὶ ἔγχε στὸν ψυχρὸν ἀέρα. Δὲν θυμόταν καν ἂν εἶχε ξαναμιλήσει στὴν Ἄννα. Τράβηξε τὸ μονοπάτι, μὲ τὸ μυαλὸ τῆς γεμάτο ἀπὸ ἕνα ὄνομα : «Πέρλα... Πέρλα... Πέρλα...».

Οἱ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΖΕΥΓΟΥΣ ἈΜΠΟΤ

Ὅταν ἡ νέα γυναῖκα ἐπέστρεψε στὸ Λονδίνο, ὅρθε τὴν Ζέσσικα Σάννινγκ στὸ διαμέρισμά της καὶ χάρηκε πολὺ ὅταν τὴν εἶδε. Ἡ Ζέσσικα ἀρχισε νὰ τὴν περιποιεῖται μὲ τὸν συνειθισμένο ἀπότομο τρόπο τῆς, τῆς ἔκανε ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις χωρὶς σημασία καὶ οὔτε πρόφερε καν τὸ ὄνομα τοῦ Λαίηντον.

Ἡ Ἑβελυ ὅρθε πολὺ ἀναπαυτικὸ νὰ ἀκούῃ τὶς γκρίνιες τῆς φίλης της γιὰτὶ ὑπῆρχε ἕνας ἱστὸς ἀράχνης σὲ μὴ γωνία τοῦ δωματίου, νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἕνα φυτράκι ζεστό, νὰ τὴν βλέπῃ νὰ ἀδειάζῃ τὴ βαλίτσα της

καὶ νὰ φωνάζῃ μὴ μέρη τῆς ἐπειδὴ εἶχε τσαλακωθῇ ἕνα φόρεμα.

Ἡ Ζέσσικα ἔκανε πάντα πολλὴ φασαρία. Ἦταν μὴ γυναῖκα λεπτὴ καὶ ψηλὴ, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικά, μὲ μαλλιά τραβηγμένα πρὸς τὰ πίσω καὶ πρόωρα ἄσπρα. Μάλλον χωρὶς διακοπὴ τὴν Ἑβελυ πέντε χρόνια τώρα τῆς ἦταν ὁμοῦς θαυμάσια ἀφωσιωμένη.

Ἡ κυρία Λαίηντον πῆγε νὰ κοιμηθῇ καὶ τὸ ἐπόμενο πρωτὶ μετὰ τὸ πρῶγευμα, ἡ Ζέσσικα τῆς εἶπε :

—Ξέρετε ὅτι ὁ ἀνυπόφορος ἐξάδελφός σας, ὁ Κόττυ Ἀμποτ, ἐρχόταν χθὲς καθε ὥρα καὶ στιγμὴ γιὰ νὰ μάθῃ τί ὥρα θὰ ἐπιστρέψατε ;

—Δὲν εἶναι δικός μου ἐξάδελφος, δὴλωσε ἡ Ἑβελυ ἡ ὁποία πρόσθεσε χαμογελώντας : Ἀπορᾷ πὺς τοῦ τὸ ἐπέστρεψε ἡ Σοφία.

—Ἦλθε κι' ἐκεῖνη. Ὅταν δὲν ἐρχόταν ὁ ἕνας, ἐρχόταν ἡ ἄλλη... καὶ πότε-πότε καὶ οἱ δυὸ συγχρόνως. Ὅταν ἀκούω νὰ χτυπᾷ τὸ κουδούνι, παίρνω δρόμο, γιὰτὶ εἶμαι βεβαία ὅτι εἶναι κάποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ !

Ἡ Ἑβελυ πῆρε ἕνα στενοχωρημένο ὄψος.

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ δῶ τὸν Κόττυ...

—Ὁχι, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἔχει τὴν ἱδια γνῶμη : θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ καὶ εἶναι πολὺ ἐπίμονος. Ὅριστε, στοιχηματίζω ὅτι εἶναι ἐκεῖνος.

Τὸ κουδούνι χτυποῦσε καὶ ἡ Ζέσσικα ὅρθε ἐξῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Ὁ, μείνετε ! στέναξε ἡ Ἑβελυ.

—Ἀδύνατο ! ἀπήντησε ἡ μὴ Σάννινγκ πὺν ἐξηφανίσθη τὴν στιγμή πὺν ἡ καμαριέρα πῆγαινε ν' ἀνοίξῃ.

Ἡ Ἑβελυ ἐλευθέρωσε τὰ χέρια της καὶ κάθησε. Ὁ Κόττυ κάθησε ἐπίσης, ἐντελῶς εὐθυτενὴς στὴν ἄκρη ἄκρη τῆς καρέκλας. Ἦταν ντυμένος ἀμειψα καὶ ἡ στάσις του ἦταν τυπικώτατη.

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πὺν σὰς εὗρω ἐδῶ, δὴλωσε. Ἡ μὴ Σάννινγκ θὰ σὰς εἶπε ἀσφαλῶς ὅτι ἦρθε πολλὲς φορές κατὰ τὴν ἀπουσία σας. Δὲν ἦταν πολὺ... βεβαία ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς σας.

—Δὲν ἤξερε πράγματι πότε θὰ ἐπέστρεφα. Θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε ;

—Ναι, ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς μιλήσω ἐ διαιτέρως. Χμ ! ἐντελῶς ἰδιαίτερως !

Ὁ Κόττυ Ἀμποτ κύτταξε τὴν Ἑβελυ μὲ ὄψος ἐπίσημο, ξερόδωξε καὶ συνέχισε :

—Ἡ θέσις σας, ἀγαπητὴ μου Ἑβελυ εἶναι, ἐάν μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς τὸ πᾶ, ἐξαιρετικὰ λεπτὴ... Ὅπως ἔλεγα ἀκριβῶς σήμερα τὸ πρωτὶ στὴ Σο-

Βοήθη τὴν Ζέσσικα Σάννινγκ στὸ διαμέρισμά της.

καὶ νὰ φωνάζῃ μὴ μέρη τῆς ἐπειδὴ εἶχε τσαλακωθῇ ἕνα φόρεμα.

Ἡ Ζέσσικα ἔκανε πάντα πολλὴ φασαρία. Ἦταν μὴ γυναῖκα λεπτὴ καὶ ψηλὴ, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικά, μὲ μαλλιά τραβηγμένα πρὸς τὰ πίσω καὶ πρόωρα ἄσπρα. Μάλλον χωρὶς διακοπὴ τὴν Ἑβελυ πέντε χρόνια τώρα τῆς ἦταν ὁμοῦς θαυμάσια ἀφωσιωμένη.

Ἡ κυρία Λαίηντον πῆγε νὰ κοιμηθῇ καὶ τὸ ἐπόμενο πρωτὶ μετὰ τὸ πρῶγευμα, ἡ Ζέσσικα τῆς εἶπε :

—Ξέρετε ὅτι ὁ ἀνυπόφορος ἐξάδελφός σας, ὁ Κόττυ Ἀμποτ, ἐρχόταν χθὲς καθε ὥρα καὶ στιγμὴ γιὰ νὰ μάθῃ τί ὥρα θὰ ἐπιστρέψατε ;

—Δὲν εἶναι δικός μου ἐξάδελφος, δὴλωσε ἡ Ἑβελυ ἡ ὁποία πρόσθεσε χαμογελώντας : Ἀπορᾷ πὺς τοῦ τὸ ἐπέστρεψε ἡ Σοφία.

—Ἦλθε κι' ἐκεῖνη. Ὅταν δὲν ἐρχόταν ὁ ἕνας, ἐρχόταν ἡ ἄλλη... καὶ πότε-πότε καὶ οἱ δυὸ συγχρόνως. Ὅταν ἀκούω νὰ χτυπᾷ τὸ κουδούνι, παίρνω δρόμο, γιὰτὶ εἶμαι βεβαία ὅτι εἶναι κάποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ !

Ἡ Ἑβελυ πῆρε ἕνα στενοχωρημένο ὄψος.

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ δῶ τὸν Κόττυ...

—Ὁχι, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἔχει τὴν ἱδια γνῶμη : θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ καὶ εἶναι πολὺ ἐπίμονος. Ὅριστε, στοιχηματίζω ὅτι εἶναι ἐκεῖνος.

Τὸ κουδούνι χτυποῦσε καὶ ἡ Ζέσσικα ὅρθε ἐξῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Ὁ, μείνετε ! στέναξε ἡ Ἑβελυ.

—Ἀδύνατο ! ἀπήντησε ἡ μὴ Σάννινγκ πὺν ἐξηφανίσθη τὴν στιγμή πὺν ἡ καμαριέρα πῆγαινε ν' ἀνοίξῃ.

Ἡ Ἑβελυ ἐλευθέρωσε τὰ χέρια της καὶ κάθησε. Ὁ Κόττυ κάθησε ἐπίσης, ἐντελῶς εὐθυτενὴς στὴν ἄκρη ἄκρη τῆς καρέκλας. Ἦταν ντυμένος ἀμειψα καὶ ἡ στάσις του ἦταν τυπικώτατη.

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πὺν σὰς εὗρω ἐδῶ, δὴλωσε. Ἡ μὴ Σάννινγκ θὰ σὰς εἶπε ἀσφαλῶς ὅτι ἦρθε πολλὲς φορές κατὰ τὴν ἀπουσία σας. Δὲν ἦταν πολὺ... βεβαία ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς σας.

—Δὲν ἤξερε πράγματι πότε θὰ ἐπέστρεφα. Θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε ;

—Ναι, ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς μιλήσω ἐ διαιτέρως. Χμ ! ἐντελῶς ἰδιαίτερως !

Ὁ Κόττυ Ἀμποτ κύτταξε τὴν Ἑβελυ μὲ ὄψος ἐπίσημο, ξερόδωξε καὶ συνέχισε :

—Ἡ θέσις σας, ἀγαπητὴ μου Ἑβελυ εἶναι, ἐάν μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς τὸ πᾶ, ἐξαιρετικὰ λεπτὴ... Ὅπως ἔλεγα ἀκριβῶς σήμερα τὸ πρωτὶ στὴ Σο-

φία, ή θέσις της "Εβελυν είναι πράγματι, πολύ λεπτή!

—Και τί απήντησε ή Σοφία; ρώτησε ή "Εβελυν, χαμηλώνοντας τά μάτια της γιά νά κρύψη την άπελπισία της.

—Συμφώνησε με την γνώμη μου... συμφώνησε άπολύτως. Είπε ότι δεν θυμάται νά γνώρισε μιά θέση τόσο «λεπτή» σ' όλη την κοσμική ζωή της έως τώρα.

—Ω! είπε ή "Εβελυν πού θά ήθελε νά μπορεί νά φωνάξη.

—Η Σοφία μου είπε εύθους από την άρχή: «Τό καθήκον σου είναι νά μιλήσης στην "Εβελυν».

—Είναι ένα λυπηρόν καθήκον, της απήντησα, αλλά μου απήντησε ότι δεν συνήθισα νά αποεύγω μιά υποχρέωση έπειδή είναι λυπηρά. "Όλοι οι Μέντιπ Φόλιντον έχουν άρχας πολύ σταθεράς... ναι, πολύ σταθεράς!

—Μά τί θέλατε νά μου πητε;

—Ο Κόττυ κορδώθηκε άκόμη περισσότερο.

—Αγαπητή μου "Εβελυν, δεν πρόκειται τώρα γιά τό τί θά σάς πώ, αλλά τί έχω καθήκον νά σάς πώ. "Όπως έλεγα και προχθές στά παιδιά του σχολείου, στή γιορτή όπου... χμ! με είχα προσκαλέσει νά τούς πώ λίγα λόγια: «Τό καθήκον είναι... χμ! συγχρόνως ό Ιστός... χμ! και ή "Αγκυρα του βρετανικού χαρακτήρος, ΑΙ... χμ! αϊ έθνικά μας παραδόσεις... εδρίσκουν εις τό καθήκον, τας ρίζας των, τόν χυμό των, τό... χμ! τό φύλλωμα των και τούς καρπούς των». Η Σοφία βρήκε πολύ έπιτυχημένη την μεταφορική αυτή φράση.

—Η "Εβελυν αισθανόταν κάποια στενοχώρια. Ο Κόττυ προκαλούσε πάντα τό συναίσθημα αυτό σέ όσους τόν άκουσαν. Έκανε τόσες παρεμβολές στους λόγους του πού δεν ήξερε ποτέ κανείς άν άνέφερε τά λόγια της γυναίκας, τίς φράσεις μιάς διαλέξεως ή άν έλεγε πραγματικά εκείνο πού ήθελε νά πη. Συνέχισε:

—Όπως λέγει και ή Σοφία δεν όπισθοχωρώ ποτέ πρό του καθήκοντός μου και της είπα: είναι άνάγκη νά μιλήση κάποιος στην "Εβελυν. Ο Τόμ Μέντιπ Φόλιντον σύμμεριζόταν άπολύτως την γνώμη αυτή.

—Αγαπητέ μου Κόττυ, άν μου λέγατε τούλάχιστον περί τίνας πρόκειται...

—Ο Τόμ Μέντιπ Φόλιντον ήταν έντελώς πεπεισμένος ότι έπρεπε έπειγόντως νά τά μάθετε όλα. Οι Μέντιπ Φόλιντον έχουν πάντα πολύ σταθερή γνώμη. Πρόσθεσε ότι ή θέσις σας ήταν ι-διαιτέρως λεπτή και εξέφρασε όλη την συμπάθειά του γιά σάς.

—Η "Εβελυν αισθάνθηκε ένα συναίσθημα ζωηρής άγανακτήσεως κατά της συμπαθείας του κ. Τόμ Μέντιπ Φόλιντον. Κοκκίνισε και ή φωνή της ύψώθηκε λίγο καθώς έλεγε:

—Σας παρακαλώ, εξηγήστε μου τέλος πάντων τί θέλετε νά μου πητε. "Αν είναι και δυσάρεστο, καλύτερα νά τελειώσω με από τώρα!

—Ο "Αμποτ την κύτταξε λίγο έπιτυμητικά. Σέ τί ώφελοῦσε νά έχη κανείς τάκτ και νά χειρίζεται ένα θέμα δύσκολο με τόση λεπτότητα; Τό τάκτ και ή λεπτότης ήταν άνώφελα με τίς μοντέρνες γυναίκες. Η Σοφία του τό είχε πη... και ή Σοφία είχε πάντα δική. Πολύ καλά! Θά έβάζε κι αυτός τό τάκτ κατά μέρος και θά φερνόταν με άπότομη ειλικρίνεια.

—Νομίζω, είπε με φωνή ξερή ότι ο «αϊτών» σάς έκανε μιά έπίσκεψη προ-φύγετε προχθές!

Μορφές

πού ζωντανεύουν

από τό παρελθόν

—Ποιός; ρώτησε ή νέα γυναίκα της οποίας τά μάτια άστράψαν.

—Ο... αϊτών.

—Θέλετε νά πητε γιά τόν "Αντον Λαίηντον;

—Λέγω γιά τό... χμ! γιά τό πρόσωπον πού ισχυρίζεται ότι είναι ο Τζάκ ή ο Τζίμ Λαίηντον. Αγαπητή μου "Εβελυν, ό θυμός σας δεν με προσβάλλει, αλλά ήθελα νά δεχθήτε νά με άκούσετε προ-τού παραφερθήτε. Αυτό... χμ! αυτό τό άτομο...

—Οχι, Κόττυ! είπε ή "Εβελυν πού άνωρθώθηκε με μάτια τόσο άστραφτερά, πού ο Κόττυ "Αμποτ έκρινε ότι δεν φερόταν καθόλου άξιοπρεπώς. "Οχι, Κόττυ! έπανέλαθε εκείνη. Είναι άνώφελο! "Αν συνεχίσετε νά μιλάτε γι αυτόν κατά τόσο γελοίο τρόπο, δεν θά δεχθώ νά σάς άφήσω νά συνεχίσετε. Μπορείτε νά τόν όνομάζετε Λαίηντον ή "Αντον ή Τόνυ, όπως θέλετε, και τότε θ' άκούσω όσα πράγματα λογικά μου πητε. Μά δεν θέλω ν' άκούω νά μου λέτε ο «αϊτών» και τό «άτομον!».

—Άρχισε νά γελά και πρόσθεσε:

—Αυτά είχα νά σοῦ πώ Κόττυ!

—Ο "Αμποτ τάχασε. Νά του φέρονται έτσι ύστερα από τόση ευγένεια και τάκτ πού έδειξε εκείνος! Αυτοί ήταν οί μοντέρνοι τρόποι κι' οί μοντέρνες γυναίκες... Η Σοφία δεν τούς είχε καμμία έκτίμηση. Έθξε δυνατά και σήκωσε τό χέρι του εις ένδειξιν διαμαρτυρίας.

—Αλήθεια, "Εβελυν, αλήθεια; είπε μόνο.

—Ναι, αλήθεια, Κόττυ!

—Ο θυμός της νέας γυναίκας είχε καταπραυνή και τό χαμόγελό της τόν άφώπλιζε. Εκείνη συνέχισε:

—Με ρωτήσατε άν ο "Αντον Λαίηντον είχε έλθον νά με έπισκεφθ. Τι σημασία μπορεί νάχη αυτό;

—Δεν θά κρίνω αυτήν καθ' έαυτήν την έπίσκεψή του... άν και όπωξ λέγει ή Σοφία στήν θέση σας...

—Η "Εβελυν άρχισε νά γελά.

—Ναι, ξέρω... Μου φαίνεται όμως ότι έξαντλήσαμε τό θέμα τό σχετικό με την θέση μου. Δεν μπορούμε νά συνεχίσω με κανένα άλλο θέμα;

—Θέλω νά πώ ότι άσχολούμαι λιγώτερο με την... χμ! με την έπίσκεψη πού σάς έκανε ο κύριος... χμ! Λαίηντον, παρά με τίς έπισκέψεις πού έκανε άργότερα.

—Τί έννοείτε μ' αυτό;

—Πρέπει νά ξέρετε, "Εβελυν, ότι δεν θεωρώ τόν κύριο... χμ! Λαίηντον ως μέλος της οικογενείας μας. Πιστεύω ότι άνήκει σέ μιά οικογένεια έντελώς διαφορετική και άφου ή πεποιθήσις μου είναι αυτή, θεωρώ ότι έχω τό δικαίωμα νά πάρω κάθε πληροφορία σχετική με τίς πράξεις του και τίς κινήσεις του.

—Τί θέλετε νά πητε;

—Θέλω νά πώ ότι άνέθεσα την ύπόθεση αυτή σ' έναν έξαιρετο, ιδιωτικό ντέτεκτιβ και τά άποτελέσματα πού έπέτυχα μου έδωσαν ήδη την βεβαίω-

τητα ότι είχα δικήν νά πάρω τά μέτρα αυτά.

Καθώς ο Κόττυ μιλούσε, ή "Εβελυν πέρασε από τόν θυμό στον τρόπο. Τί άπό της μάθαινε άραγε;

—Ο "Αμποτ συνέχισε, ένθουσιασμένος από την διορατικότητά του.

—Είχα άπόλυτο δικήν! Μαντέψτε πού πήγε ο άνθρωπος αυτός άφου έγκατέλειψε τό διαμέρισμά σας;

—Πώς μπορώ νά ξέρω;

—Αφου έφυγε από τό σπίτι σας, πήγε στο Ληξιαρχείο όπου έξήτασε τούς γάμους πού συνήφθησαν τό 1913 και 1914. Από εκεί, πήγε στην όδo Μορνταϊνλ άρ. 391 και ρώτησε άν ή μίς Πέρλα Πάλιζερ καθόταν άκόμη εκεί, προσθέτοντας ότι ίσως νά άνομα-ζόταν τώρα κυρία Φίλντ.

—Η "Εβελυν δεν μπόρεσε νά κρύψη μιά μικρή κραυγή έκπλήξεως.

—Ναι, κυρία Φίλντ, συνέχισε ο Κόττυ! Η κυρία αυτή είχε μετακομίσει μερικά χρόνια προητέρω, μά οί ένοικοι του σπιτιού είχαν διατηρήσει σχέσεις μαζί της και ήξεραν πού κατοικούσε.

—Έδωσαν λοιπόν την διεύθυνσή της στον κύριο... χμ! Λαίηντον και εκείνος πήγε κατ' ευθείαν εκεί. "Όταν έφθασε, επανέλαθε τίς έρωτήσεις του. Τόν έπληροφόρησαν ότι ή μίς Πάλιζερ ήταν σπίτι της και άνέθηκε στο δωμάτιό της όπου έμεινε μισή ώρα περίπου. Μετά την άναχώρησή του, ο ντέτεκτιβ άνέθηκε με τη σειρά του και χτύπησε στην πόρτα. Είχε προετοιμάσει κάποια πρόταση γιά νά δικαιολογήση την έπίσκεψή του, μά δεν χρειάστηκε νά πη τίποτα, γιατί όταν ή μίς Πάλιζερ του άνοιξε είχε χύσει, προφανώς, άφθονα δάκρυα και ήταν άκόμη πολύ άναστατωμένη. Είπε τότε μερικώς άξιοιμνημόνευτες λέξεις. "Όπως είπα και στην Σοφία, τά λόγια της ήταν άξιοσημείωτα και πολύ ένδεικτικά.

—Ο Κόττυ στάθηκε γιά ν' άπολαύση τόν θρίαμβό του.

—Τί είπε; ρώτησε ή "Εβελυν με μιά φωνή πού άδικα προσπαθούσε νά φωνή ήρεμη.

—Φώναξε: «Γιά τ' όνομα του Θεού, φύγετε από δω! Είδα ένα φάντασμα!» και ξανάκλεισε την πόρτα με δύναμη. Βρίσκω ότι τά λόγια της είναι ένδεικτικά και συγκρίνοντάς τα με ό,τι έπακολούθησε έξάγω ένα συμπέρασμα. Ο ντέτεκτιβ ξαναγύρισε στο Ληξιαρχείο όπου άνεκάλυψε τό έξήξ: στις 7 Δεκεμβρίου 1914 ένας γάμος συνήφθη μεταξύ της Πέρλας Χάρριετ Μαίη Πάλιζερ και του Τζίμ Κάλθροπ Φίλντ.

—Όπως λέγει και ή Σοφία, αυτό είναι μιά θαυμασία άπόδειξις.

—Η "Εβελυν είχε τό συναίσθημα ότι θρικόμουν άνάμεσα σέ μιά πυκνή όμίχλη. Πού ήθελε νά καταλήξη ο "Αμποτ; Τί ήθελε ν' άποδείξη με την ιστορία αυτή τό ντέτεκτιβ, του ληξιαρχείου και του γάμου του άτυχου Τζίμ Φίλντ με την Πέρλα Πάλιζερ;

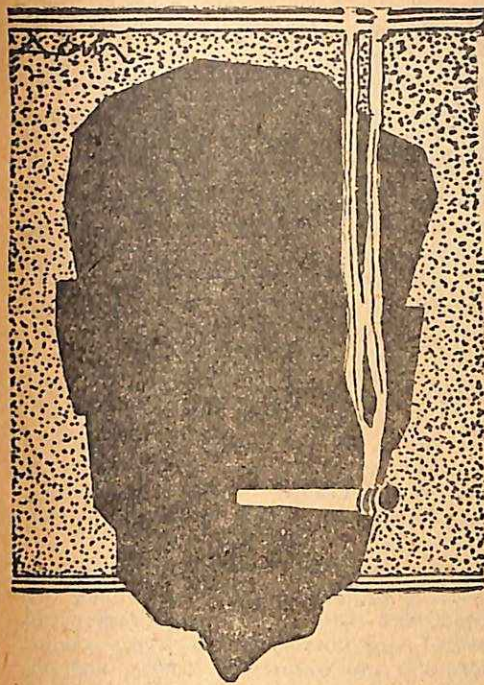
—Ο Κόττυ έμπιστεύθηκε άργότερα στην Σοφία ότι δεν θεωρούσε καθόλου έξυπνη την "Εβελυν Λαίηντον: «Με παρατηρούσε μ' ένα ύφος άπλάνες, της είχα πη, και δεν φαίνονταν καθόλου εις θέσιν νά παρακολουθήση τόν συλλογισμό μου πού ήταν, μολαταύτα πολύ άπλός».

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,

Ένα χέρι από καουτσούκ!

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ Η ΕΓΚΛΗΜΑ;

Ο κλητήρας της Τραπεζής «Δη Λέβαντ "Εξτεντζ» άγόρασε ένα σωληνάριο άσπιρίνης και έπέστρεψε στην Τράπεζα μουμουρίζοντας:

—Νά τί θά πη νά είναι κανείς ύποδιευθυντής Τραπεζής! "Όταν έμένα με πονάει τό κεφάλι μου, πρέπει νά μουρλαθώ από τούς πόνους γιά νά αποφασίσω νά άγοράσω ένα δικήν! Ο κύριος ύποδιευθυντής, γιά μιά μικρή ζαλάδα ίσως, με έστειλε νά του άγοράσω ένα σωληνάριο! Ποιός ξέρει πόσα σωληνάρια θά άγόρασα εάν πονούσε τό δόντι του κυρίου διευθυντού!

—Αφου παρέδωσε τό σωληνάριο στον ύποδιευθυντή της Τραπεζής, σέρ Τζώρτζ "Εβανς άρχισε νά σουλατσάρη στο διάδρομο των γραφείων περιμένοντας νά τόν φωνάξουν από τη μιά στιγμή στην άλλη, όταν, ξαφνικά, ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας άντήχησε μιά πιστολιά από τό γραφείο του Γενικού Διευθυντού, σέρ Τζίμ "Ανταμς.

Τό προσωπικό της Τραπεζής άναστατώθηκε και έγκαταλείποντας ο καθένας τη θέση του έτρεξε στο Ιδιαίτερο γραφείο του διευθυντού του.

—Ένα τραγικό θέμα τους περίμενε.

—Ο Τζίμ "Ανταμς, καθισμένος στο τραπέζι του γραφείου του, ήταν βουτηγμένος στο αίμα από μιά πληγή του δεξιού του κροτάφου. Μπροστά του, πάνω στο τραπέζι του, βρισκόταν άνοιχτό ο «Καθολικό» της Τραπεζής και τό δεξί του χέρι κρεμόταν κάτω από τό τραπέζι.

—Νά τί θά πη νά είναι κανείς διευθυντής μιάς Τραπεζής! Διατρέχει κάθε μέρα τόν κίνδυνο νά αυτοκτονήσ!

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

—Αμέσως έκλεισαν οί πόρτες του τραπεζιτικού καταστήματος και μαζί με τό προσωπικό μπήκαν στο Ιδιαίτερο γραφείο του διευθυντού και άρκετοί πελάτες

πού κατά τύχην είχαν βρεθί μέσα στο ίδρυμα την στιγμή του πυροβολισμού.

—Ο ύποδιευθυντής Τζώρτζ "Εβανς ύστερα από όλιγοστιγμιο διαταγμό έβάδισε άποφασιστικά προς τό πτώμα. Την ίδια ώ τόσο στιγμή προχώρησε και ένας από τούς πελάτας και στάθηκε άνάμεσα σ' αυτόν και στο πτώμα λέγοντας:

—Μην άγγίσετε τίποτα!

—Όύτε τό πτώμα!

—Όύτε αυτό!

—Μά... πιθανόν νά ζή άκόμη!

—'Αστειεύσθε ή δεν καταλαβαίνετε αυτό πού βλέπετε; Είναι δυνατόν νά ζή ένας άνθρωπος με τέτοιο τραύμα στον κροτάφο; Ο θάνατός του έπληθε άκαριαίως! Δεν μάς μένει άλλο παρά νά τηλεφωνήσουμε στην «Σκότλαντ - Γουάρδ»!

—Και χωρίς νά περιμένη την έγκριση του Τζώρτζ "Εβανς, έπληρε τό ακουστικό του τηλεφώνου και γύρισε τό καντράν:

—'Αλλο-άλλο! Σοῦμερ; Έδω Μάρτεν Ντάλ. Σοῦ τηλεφωνώ από την Τράπεζα «Δη Λέβαντ "Εξτεντζ». Αυτή τη στιγμή ηυτοκτόνησεν ο διευθυντής της Τζίμ "Ανταμς!... Καλά... Δεν φεύγω... Σε περιμένω...

—Και ξανακρεμώντας τό ακουστικό στράφηκε προς τόν σέρ Τζώρτζ "Εβανς: —Σέ δέκα λεπτά τό πολύ, θά είναι έδω ο άνακριτής, ο Ιατροδικαστής και οί άστυνομικές άρχές. Καλό θά είναι νά κλείσετε τό γραφείο άπομακρύνοντας τούς περιέργους. Ξέρω τί λέω! 'Ακούσατε ότι και από την «Σκότλαντ-Γουάρδ» με παρακάλεσαν νά μείνω έδω.

—Όταν άπομακρύνθηκαν υπάλληλοι και περίεργοι, ο Τζώρτζ "Εβανς στράφηκε προς τόν άγνωστο, ο όποιος πραγματικά δεν ήταν άλλος από τόν Μάρτεν Ντάλ:

—'Αν θέλετε, μπορείτε νά περάσετε στο Ιδιαίτερο γραφείο μου όπου νά φθάσουν οί δικαστικές και άστυνομικές άρχές.

—Ευχαρίστος.

—Σέ λίγο, ο Μάρτεν Ντάλ καθόταν άπέναντι από τόν Τζώρτζ "Εβανς, ο όποιος παρατήρησε:

—Δεν έχω την τιμή νά σάς γνωρίζω τζέντλεμαν.

—Μάρτεν Ντάλ.

—Ω! χαίρω πολύ. Είθε ένας από τούς πολλούς πελάτες του Ιδρύματος.

—'Ημουν και από τούς καλούς φίλους του Τζίμ "Ανταμς. Φαντασθήτε ότι δέκα λεπτά πριν από την αυτοκτονία του, συνομιλούσαμε μαζί του μέσα στο γραφείο του. Ποιός νά τό περίμενε ότι ο άνθρωπος αυτός θά αυτοκτονούσε! Γιατί πρόκειται περί αυτοκτονίας. Δεν είναι έτσι;

—'Οσο γι' αυτό, κανείς δεν μπορεί

νά έχη άντίθετη γνώμη. Έχθρους δεν είχε και κανένας άλλος έκτός από σάς δεν μπήκε στο γραφείο του. Έσείς, όμως, την στιγμή πού άκούσθηκε ο πυροβολισμός, βρισκόσαστε στην θυρίδα του Ταμείου. Κανείς, λοιπόν, δεν θά μπορούσε νά σάς ύποψιασθή. Έχθρους επανασε νά λαμβάνω δεν είχε. Δεν πρόκειται ούτε περί έπιχειρήσεως σπείρας γκαγκστερς. Βρισκόταν μόνος στο γραφείο του όταν άκούσθηκε ο πυροβολισμός και τό περιστροφή βρέθηκε στα πόδια του. Η αυτοκτονία είναι, λοιπόν, άναμφισβήτητη.

—Φυσικά. Έσείς πού βρισκόσασταν όταν άντήχησε ο πυροβολισμός; —Μά... Στο γραφείο μου φυσικά. —'Ετρέξατε, άνοιξατε την πόρτα και άντικρύσατε τό τραγικό θέαμα. Δεν είναι έτσι;

—Σας βεβαιώ ότι γιά μιά στιγμή τά έχασα!

—Σας πιστεύω και εύτυχώς σάς έπρόλαβα. Διαφορετικά θά κάνατε καμιά γκάφα και θά φέρνατε σέ πολύ δύσκολη θέση τίς άρχές. Σέ τέτοιες περιστάσεις δεν πρέπει νά άγγίξη κανείς τό παραμικρό. 'Αλλά γιά ποιά λόγο κατά τη γνώμη σας ηυτοκτόνησεν ο άνθρωπος αυτός; Δεν φαίνονταν άπερίσκεπτος. Έξ άλλου ήταν ώριμου ηλικίας και δεν έκανε τρέλλες. Δεν άνακατευόταν σέ παράτολμες έπιχειρήσεις και σέ δέκα μέρες έπρόκειτο νά παντρεύη την κόρη του με ένα γνωστό μου άξιωματικό. Με άλλους λόγους, ήταν εύτυχισμένος άνθρωπος. Γιατί ηυτοκτόνησε;

—Αυτό είναι ένα μυστήριο πού θά τό λύση ίσως ο έλεγχος των βιβλίων.

—'Α! Λέτε νά....

—'Όλα μπορεί νά τά περιμένη κανείς. Έξ άλλου, μη ξεχνάτε, ότι μπροστά του, πάνω στο τραπέζι του, βρισκόταν άκόμη άνοιχτό τό «Καθολικό» της Τραπεζής. Εκείνη άκριβώς τη στιγμή, άνοιξε ή πόρτα και φάνηκε μιά γυναίκα έξαιρετικής όμορφιάς. Ο Μάρτεν Ντάλ την άναγνώρισε. Ήταν ή στήν τοῦ κινηματογράφου "Ιρεν Φλόουερ.

—Είναι αλήθεια αυτό πού ήκουσα; ρώτησε συγκινημένη από τό κατόφλι.

—Δυστυχώς, άποκρίθηκε ο Τζώρτζ "Εβανς, ο όποιος σηκώθηκε και πρόσφερε κάθισμα συστήνοντας:

—'Η μίς "Ιρεν Φλόουερ, ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ.

—Λυπούμαι πολύ μίς, λέει ο Μάρτεν Ντάλ, πού κάνω τη γνωριμία σας σέ μιά τόσο τραγική στιγμή.

—Σας βεβαιώ, μίστερ, ότι όταν έμαθα την αυτοκτονία, έμεινα σάν άποβλήκωμένη! Ένας τόσο ευγενικός τζέντλεμαν!

—Είθετε πελάτης του Ιδρύματος; —Πελάτης. "Οχι. Γνωρίζω τόν Τζώρτζ ο όποιος με είχε συστήσει στον μακαρίτη. Τί τρομερό! Φαντασθήτε ότι χθές βράδυ άκόμη, με έβεβαίωνα ότι θά έρχόταν με την κόρη του νά με χειροκροτήση στην νέα μου εμφάνιση!

—Και λέγοντας αυτά, άνοιξε τό τσαντάκι της και πήρε τό μαντηλάκι της γιά

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN - ΝΤΑΛ

να σκουπίση ένα δάκρυ.

Τὰ μάτια του Μάρτεν Ντάλ πεσανε μέσα στο άνοιχτό τσαντάκι, μέσα στο όποιο άστραφτε κάτω. Βραχιόλι; Δαχτυλίδι; Σκουλαρίκια; Κολιέ; Από την άπορία τόν έβγαλε ή "Ιρεν Φλόουερ βγάδοντας τόν κόσμημα και δείχνοντάς το στον Τζώρτζ "Εβανς:

— Νά τó κολιέ! Μοϋ τó έκόλλησε άριστοτεχνικά ό φίλος σου χρυσοχόος. Δέν πιστεύω νά μοϋ άλλαξε την πέτρα. Ρίξε του μιά ματιά. "Εσύ ποϋ μοϋ τó χάρισε θά τó γνωρίζης καλλίτερα από έμένα και δέν θά γελαστής.

Ο Τζώρτζ "Εβανς έπηρε τó κολλιέ ένφ ή ώραία γυναίκα έλεγε στον Μάρτεν Ντάλ:

— Είναι τρέλλα νά έμπιστευεται κανείς μιά άνεκτίμητη σάν αυτή πέτρα σέ μιά τόσο λεπτή άλυσιδίτσα. Φαντασθήτε ότι μόλις πρό πέντε ήμερών μοϋ τó χάρισε ό Τζώρτζ και χθές βράδυ μοϋ έσπασε μέσα στο καμαρίνι μου.

— Δέν ήταν δυνατό νά αλλάξη την πέτρα, λέει ό Τζώρτζ "Εβανς έπιστρέφοντάς τó σ' αυτήν. "Αλλά ή "Ιρεν Φλόουερ δέν έπρόφθασε νά τó ξαναβάλει στο τσαντάκι της. Ο Μάρτεν Ντάλ, άδιόρθωτος περιεργός, άπλωσε τó χέρι του και τής τó πήρε ζητώντας της την άδεια... γιά τά μάτια!

— "Επιτρέπετε μίς; Είναι θαυμάσιο! Τί ώραία πέτρα! "Αλλά αυτό τó μονόπετρο είναι μιά όλόκληρη περιουσία!

Η πόρτα χτύπησε διακριτικά εκείνη τη στιγμή και ό κλητήρας άνήγγειλε την άφιξη τών δικαστικών. Σηκώθηκαν και οί τρεις. Ο Μάρτεν Ντάλ, όμως, όπως σηκώθηκε, έβριξε άδελά του, ίσως, μιά ματιά στο πανεράκι τών άχρήστων χαρτιών και είδεν έπάνω στους πεταγμένους φακέλλους και στα σχισμένα χαρτιά μερικές σταγόνες νερό. Από τó καλαθάκι τά μάτια του πέσανε σέ ένα ποτήρι μέ νερό ποϋ βρισκόταν στο δεξιό μέρος τού τραπέζιού.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

Και ή δικαιοσύνη έπελήφθη τού έργου της. Κανένας από τούς υπαλλήλους δέν άνακρίθηκε περισσότερο από τρία λεπτά, γιάτί κανένας δέν ήταν σέ θέση νά καταθέσει τίποτα τó διαφωτιστικό.

Ο κλητήρας κατέθεσεν ότι ό Τζώρτζ "Εβανς τόν είχε στείλει νά άγοράση ένα σωληνάριο άσπρίνης Μπάγιερ και ότι λίγα λεπτά μετά την έπιστροφή του άκούσε τόν πυροβολισμό στο γραφείο τού Τζίμ "Ανταμς. "Ετρεξε, άνοιξε την πόρτα μέ την όποία συγκοινωνούσαν τά δυό γραφεία και έμεινε άπολιθωμένος στο κατώφλι κρατώντας τó πόμολο.

Η κατάθεση, όμως, τού Τζώρτζ "Εβανς ήταν καταπέλτης κατά τής μνήμης τού Τζίμ "Ανταμς. Σύμφωνα μέ την κατάθεσί του, υπήρχεν έλλειμμα 400.000 λιρών στο ταμείο, γιά τó όποιο υπεύθυνος ήσαν ό μακαρίτης. Ο Τζώρτζ "Εβανς ανακάλυψε τó έλλειμμα, τού πήγε τó «Καθολικό» και κατόπιν έπέστρεψε στο γραφείο τού όπου έπηρε μιά άσπρίνη γιάτί είχε πονοκέφαλο και σέ λίγο άκουσε την πιστολιά.

Μετά την προανάκρισιν άρχισε ή έργασία τών αστυνομικών οί όποιοι άρχισαν ζητώντας νά ξεσηκώσουν τά δακτυλικά άποτυπώματα. Παραδόξως, όμως, δέν βρήκαν δακτυλικά άποτυπώματα ούτε στο περίστροφο ούτε και στο πόμολο τής πόρτας από την όποία συγκοινωνούσαν τά δυό γραφεία. Δακτυλικά άποτυπώματα βρέθηκαν μόνο στο πόμολο τής πόρτας τού διαδρόμου. "Ησαν τά άπο-

τυπώματα τού κλητήρος ό όποιος μούρμούρισε φιλοσοφικά όταν τόν άπομόνωσαν:

— Νά τί θά πη νά είναι κανείς κλητήρας μιάς Τραπεζής. Τόν βουτούν στα καλά καθούμενα από τó γιακά και τόν χώνουν στη φυλακή.

Ο Μάρτεν Ντάλ, όστόσο έπηρε τόν Σοϋμερ κατά μέρος και τού είπε:

— Σοϋμερ, θά παραδεχθώ πώς είσαι ό μεγαλύτερος αστυνομικός τού ήνωμένου βασιλείου άν κατορθώσης νά πάρης τά δακτυλικά άποτυπώματα τού Τζώρτζ "Εβανς.

— Τό μόνο εύκολο.

— "Υστερα από δέκα λεπτά έγύριζε άπογοητευμένος στον Μάρτεν Ντάλ και τού ψιθύριζε:

— Είναι καταπληκτικό! Τού έδωσα νά πιάνει ένα κουτί μέ τσιγάρα πάνω στο όποιο είχα βάσει μιά ύλη ποϋ ξεσηκώνει τά δακτυλικά άποτυπώματα, παρέδωσα κατόπιν τó κουτί στον ειδικό ποϋ εργάζεται σέ ένα δωμάτιο... και δέν βρέθηκαν δακτυλικά άποτυπώματα!

— Ναί; Κρίμα! "Εγώ φεύγω Σοϋμερ. Πρίν φύγω, όμως, σέ συμβουλεύω νά πάρης τó καλαθάκι τού γραφείου τού Τζώρτζ "Εβανς και νά τó πᾶς στην «Σκότλαντ—Γουάρδ»!

— Γιά νά τó κάνω τί;

— Γιά νά βρής εκεί μέσα τόν δολοφόνο.....

ΤΟ ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

Η ώραία "Ιρεν Φλόουερ άνοιξε τά μάτια της, είδεν έναν άνθρωπο νά άνοίγει τά συρτάκια τής σιφονιέρας της και σκουντώντας τόν Τζώρτζ "Εβανς γιά νά ζυγνήση τράβηξε κάτω από τó προσκέφαλό της ένα πιστόλι, σκόπευσε, έπίεσε την σκανδάλη και... τó πιστόλι έκανε τσάφ!

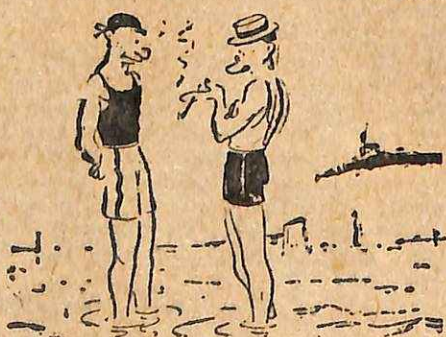
Ενα ήχηρό γέλιο άκούσθηκε ένφ ξυπνούσε ό Τζώρτζ "Εβανς και τó δωμάτιο πλημμύρισε στο φως.

Είδαν τότε και οί δυό κατάπληκτοι έναν άνθρωπο μέ γκριζό κοστούμι, γκριζά μαλλιά και χοντρά γυαλιά σέ σκελετό ταρταρούγας ποϋ τούς κύτταζε γελώντας και κρατώντας στο χέρι του τó περίφημο κολλιέ.

— Ποιός είσαι σύ;

— Ο «Λαποδότης—Φάντασμα». "Ηλθα νά πάρω αυτό τó όμορφο κολιέ και γιά καλό και γιά κακό, άδειασα προηγουμένως τó πιστόλι σας.

Ο Τζώρτζ "Εβανς έπήδησε από τó κρεβάτι του, κλείδωσε την πόρτα και ένφ ή "Ιρεν Φλόουερ έτρεχε στο τηλέφωνο.

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

— Έμένα ποϋ μέ θλέπετε κύριε, έχω κάνει ένα μεγάλο κατόρθωμα.

—;;;

—Νά, έχω περάσει κολυμβώντας ένα μεγάλο ποταμό...

—Ποιόν;

—Τό ποταμό "Ιμαλάια!...

νο και καλούσε την «Σκότλαντ—Γουάρδ» έπαιρνε άλλο πιστόλι και διάταζε τόν άνεπιθύμητο έπισκόπητ του νά καθήση σ' άπόσταση. "Ο «Λαποδότης—Φάντασμα» έκάθησε σέ ένα κάθισμα χαμογελώντας και παίζοντας στα δακτυλά του τó κολλιέ όσπου έφθασε ό Ινσπέκτορ Σοϋμερ. — "Ω! Τί ευχάριστη έκπληξη! Λέει ό αστυνομικός βγάζοντας ένα ζευγάρι χειροπέδες.

— Η ευχαρίστηση είναι άμοιβαία Ινσπέκτορ. Νά! Περάστε μου τή χειροπέδα στο δεξιό χέρι και τó ταίρι της στο δικό σας γιά νά μη σᾶς φύγω.

Ο Ινσπέκτορ τού πέρασε τή μιά χειροπέδα, πέρασε την άλλη στο δικό του χέρι και διάταξε:

— Δώσε μου τó κολιέ.

— "Α! Αυτό δέν τó δίνω άν δέν πληρώση ό τζέντλεμαν 10.000 λίρες υπέρ τής «Εταιρείας πρὸς προστασίαν τών ζώων».

—Καλά. Θά τó παραδώσης στο τμήμα.

—Ποιό τμήμα; Δέν θά πᾶς έμένα στο τμήμα. Θά πᾶς τόν μίστερ Τζώρτζ "Εβανς. Τί μέ κυττάς σάν χάχας Ινσπέκτορ; Θά «τὸ σκάσω κι' άπόψε και μάλιστα μέ τó κολιέ και θά πᾶς αντί γιά μένα τόν τζέντλεμαν στο τμήμα, όπου θά τόν ρωτήσης.... Πῆρε σημείωση... Ποϋ έχει κρύψει δσα μένουν από τίς 400.000 λίρες ποϋ καταχράσθηκε από την Τράπεζα πρίν δολοφονήση τόν Τζίμ "Ανταμς!

— "Ναί, νά! "Επειδή θά όμολογήσῃ, μέ δυσκολία, θά διευκολύνω τó έργο σας. "Εμαθα ότι έχετε στην «Σκότλαντ—Γουάρδ» τó καλαθάκι μέ τά άχρηστα χαρτιά τού τζέντλεμαν. Νά έρωτηθῇ ό τζέντλεμαν άν κάθε φορά ποϋ τόν πιάνει πονοκέφαλος καταπίνει δόλοκληρο σωληνάριο άσπρίνης. Μέσα στο καλαθάκι θά βρῆτε τó σωληνάριο ποϋ τού έφέρει ό κλητήρας λίγα λεπτά πρίν από την όθθεν αυτοκτονία τού Τζίμ "Ανταμς. Νά έξετασθῇν έπιστημονικά τά χαρτιά και θά βρῆτε σ' αυτά ίχνη άσπρίνης. Νά έρωτηθῇ ό τζέντλεμαν πὸς γέννηκε και δέν βρέθηκαν τά δακτυλικά του άποτυπώματα στο πόμολο τής πόρτας άφού ό κλητήρας τόν είδε νά τó κρατάει. Νά άπαντήση και στο έρώτημα πὸς δέν βρέθηκαν στο περίστροφο τά άποτυπώματα τού θύματος... άφού ητύκτόνησε!

— "Επειδή δέν θά άπαντήση θά σᾶς μάθω έγὼ τή γλώσσα τών άψύχων. Νά βάλετε τó πόμολο τής πόρτας και τó περίστροφο κοντά σέ μιά λάμπα υπεριωδών ακτίνων και θά φανθῇν άμέσως τά δακτυλικά άποτυπώματα τού τζέντλεμαν!

"Εκείνο τó βράδυ Ινσπέκτορ δέν κατόρθωσε νά πάρης, όπως έμαθα, τά δακτυλικά άποτυπώματά του μολονότι τού έδωσε νά πιάνει τó κουτί μέ τά τσιγάρα σου. Εέρεις γιάτί; Γιάτί προηγουμένως, πρίν κάνη τó έγκλημά του είχε λυώσει δόλοκληρο τó σωληνάριο τής άσπρίνης μέσα σ' ένα ποτήρι νερό και μέ τó νερό αυτό έβρεξε τά χέρια του. Γιά νά κρύψη κανείς τά δακτυλικά του άποτυπώματα δέν έχει παρά νά βουτήξῃ τά χέρια του μέσα σέ άρσενικό ή σέ λυωμένη άσπρίνη! "Η λάμπα, όμως, τών υπεριωδών ακτίνων άποκαλύπτει τó κόλπο. Και τώρα Ινσπέκτορ θά μέ ξαναδῆς σέ άλλη περίπτωση σάν αυτή. Τους χαιρετισμούς μου στο φίλο σου Μάρτεν Ντάλ.

Και λέγοντας αυτά, διασκέλισε τó παράθυρο και πήδησε στο δρόμο.

Κατάπληκτος τότε ό Σοϋμερ, είδεν ότι είχε περάσει την χειροπέδα σέ ένα χέρι από καουτσούκ!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ένα τραγικό κυνήγι

στο βάθος τής Βραζιλιανής Ζούγκλας

Ερσικόμαστε σέ εκατοντάδες χιλιόμετραν άπόσταση από κάθε πολιτισμένο μέρος, μακριά από την πατρίδα μας, μακριά από τόν κόσμο...

Είχαμε κάμποσες μέρες ποϋ πετούσαμε είχαμε ξεκινήσει από την "Αγγλία—γιά σκεφθήτε!—και είχαμε φτάσει πάνω από τó Κάμπος-Παρέξη την άνεξερεύνητη αυτή ζούγκλα τής Βραζιλίας.

...Και είχαμε ύπολογίσει χωρίς τόν ξενοδόχο. Και «ξενοδόχος» στην περίπτωση αυτή ήταν ένας... κυκλών ένας τρομερός κυκλών ποϋ, μόλις ένύχτωσε ξεσπασε έναντίον μας. "Αναγκαστήκαμε ν' άνυψωθούμε και μέ πολλόν κόπο, κατορθώσαμε νά ξαναεμφανιστούμε τόν ξάστερο ουρανό... Είχαμε σωθῇ... Ο κυκλών, κάτω πλέον από μᾶς, ξεσπούσε μανιασμένος...

Ναί, μά και ή μπενζίνα μας όλοένα και έξοθενόταν... Γιάτί δέν τολμούσαμε νά κατεβούμε σέ χαμηλότερα άτμοσφαιρικά στρώματα κι' άναγκαζόμαστε νά κάνουμε αδιάκοπα βόλτες όλο και στο ίδιο μέρος...

Κι' έτσι... ότι ήταν μοιραίο νά συμβῇ συνέβη. Ο "Οτζιβυ, γιά μιά στιγμή έσκυψε πρὸς τó μέρος μου και μοϋ φώναξε:

—Γιά πόση ώρα έχουμε ακόμα μπενζίνα;

—Γιά καμιά ώρα τó πολύ..., τού άπάντησα άνατριχιάζοντας.

Ναί, θυμάμαι καλά: είχα άνατριχιάσει καθώς τάλεγα αυτά τά λόγια, σάν νά προμάντευα τίς τρομερές δοκιμασίες ποϋ έμέλλανε νά περάσουμε...

—"Ω! ράϊτ! μοϋ είπε τότε φλεγματικότερα ό Τζών. Καλά θά κάνουμε νά κυττάσουμε νά προσγειωθούμε πουθενά... όσο είναι ακόμη καιρός!...

Πράγματι άλλη λύση δέν υπήρχε... Μ' ένα άπότομο τρένταγμα τó αεροπλάνο μας άρχισε νά κατεβαίνει. Σέ λίγο, έκάναμε μιάν άπελπισμένη «βουτιά» μέσα στον κυκλώνα... "Ενοίωσα τó αεροπλάνο μας νά παρασέρνεται από τή θύελλα, από τόν τρομερόν άνεμο... Κι' έπειτα... θυμάμαι... έναν γδούπο φοβερό... τó αίσθημα τής πτώσεως... έναν πόνο τρομερό στο δεξιό πλευρό... και τίποτ' άλλο... Τίποτ' άλλο δέ θυμάμαι...

Ξεσηκωμένοι, πληγωμένοι, σωστό άνθρωπινα κουρέλια, γλυστερώντας από κλαρί σέ κλαρί πέσαμε στη γῆ, ένφ τó αεροπλάνο μας ή μάλλον τά συντρίμια του—είχε μείνει κορφοβυθισμένο στην κορφή τού δέντρου...

...Όταν συνήλθαμε, είδαμε ότι ήμαστε τριγυρισμένοι από "Ινδούς μέ άγριες φυσιογνωμίες και παράξενο ντύσιμο.

Βρισκόμαστε στην καρδιά τής άνεξερεύνητης Βραζιλιανής Ζούγκλας, όπου πολιτισμένος άνθρωπος δέν είχε ακόμη πατήσει.

Και ήμαστε αλχημάλωτοι τών άγρίων κατοίκων της... Αλχημάλωτοι πραγματικοί... Γιάτί, ζωόμενοι όπως ήμαστε, από τά πικνά δέντρα τής άπέραντης ζούγκλας, ήτον άδύνατο νά ξεφύγουμε πιά άπ' αυτήν... Κι' έτσι γιά νά μη γαθούμε, ήμαστε ύποχρεωμένοι ν' ακολουθούμε πιστά την νομαδική φυλή τών "Ινδών ποϋ μᾶς είχε περιμαζέψει...

Ρ Ρ

Ένα βράδυ, καθώς ό Τζών και έγὼ κα-

θώμαστε παράμερα από τούς "Ινδούς, παρατηρήσαμε ότι οί φύλακές μας κουδεντιάζαν ζωηρά και μέ ταραχή.

—"Ας πλησιάσουμε, μοϋ είπε ό Τζών. "Ελπίζω νά κατορθώσω νά καταλάβω τί συμβαίνει...

Ο Τζών είχε μάθει ήδη κάμποσες λέξεις από την παράξενη γλώσσα τους... "Αφού, λοιπόν, τένωσε τ' αυτί του, κατάλαβε—και μοϋ έξήγησε τί συνέβαινε. Οί "Ινδοί έτοιμαζόντουσαν, άπλούστατα, νά κυνηγήσουν ταπειρους. Συνεννοούντο μαζί μέ μιάν άλλη φυλή ποϋ είχαν ένοθῇ μέ τή δική μας, γιά νά διοργανώσουν μαζί μιάν έκστρατεία ε-

"Αρχισαν νά άκούγονται τά ούρλιασματά τών πιθήκων «μπαρμπάντος».

ναντίον τού παχυδέρου αυτού ποϋ, άν και δέν είναι άγριο, είναι έν τούτοις προικισμένο μέ τρομερή δύναμη.

Οί "Ινδοί ήσαν εφοδιασμένοι μέ ισχυρότατα τόξα ποϋ τούς έπαιρταν νά ρίχνουν τά βέλη τους μέ τή σιδερένια τους μύτη σέ άπόσταση πάνω από εκατό μέτρων. Δέν σπριζόντουσαν όστόσο μονάχα στα όπλα τους αυτά γιά νά καταβάλουν τόν ισχυρότατο άντίπαλό τους. Γιάτί ό τάπειρος, άν και λαβωμένος, κατορθώνει και ξεφεύγει...

—"Ορμάει μέ αφάνταστη δύναμη πρὸς τήν πιό γειτονική λίμνη, συντρίβοντας τó κάθε τί στο πέρασμά του βουτάει μέσα στο νερό, και διασχίζει ύποβρυχίως κάμποσην άπόσταση. Κολυμπάει, σημειώστε θαυμάσια. Κι' όταν κορυφώσῃ, βγάζει από τó νερό την άκρη τής προβοσκίδος του μονάχα, γιά ν' άναπνεύσῃ.

Γι' αυτό, μόνο μέ την πονηρία μπορεί νά τόν καταβάλῃ ό κυνηγός. Και στην πονηρία τους άκριβώς, βασίζονταν οί "Ινδοί...

Ηξεραν πὸς μόλις θάχτιζε νά βραδυάξῃ, ό τάπειρος θά κατέβαινε πρὸς τó ποτάμι γιά νά πιῇ νερό, νά λουστῇ, και νά παίξῃ μέ τούς όμοίους του. Δέν άγνοούσαν έπίσης ότι τó παχύδεμο αυτό έχει τή συνήθεια ν' ακολουθῇ πάντα τόν ίδιο δρόμο γιά νά πάῃ στο ποτάμι. Και... στη συνήθειά του άκρι-

βώς αυτή θά χρωστούσαμε την πιθανή επιτυχία τής έκστρατείας μας.

Δέω «τῆς έκστρατείας μας» γιάτί, από τή στιγμή ποϋ έμάθαμε τούς σκοπούς τών "Ινδών, ό Τζών κι' έγὼ δέ βλέπαμε τή στιγμή πότε ν' άρχίσουμε, μαζί μέ τούς "Ινδούς συντρόφους μας, τó κυνήγι, χωρίς νά φανταζόμαστε σέ τί τραγική περιπέτεια θά παρασυρόμαστε...

Επὶ κάμποσες μέρες, καμιά τριανταριά "Ινδοί—οί πιό πονηροί τής φυλής—προσπαθούσαν νά θροῦν την «πίστα» τόν δρόμο, δηλαδή, ποϋ ακολουθούσε ό τάπειρος πηγαίνοντας στο ποτάμι.

Η «πίστα» τέλος, άνεκαλύφθη. Και τότε τοποθετήθηκε ή «παγίδα».

Όταν όλα έτοιμαστήκαν «κατ' εύχην», οί κυνηγοί σκαρφάλωσαν σ' ένα χοντρό δέντρο, και έαπλωθήκαν στα κλαριά του.

Μέ τó σούρουπο άρχισαν ν' άκούγονται τά ούρλιασματά τών «μπαρμπάντος» τών παρᾶξενων αυτών πιθήκων τής Βραζιλίας ποϋ άποχαιρετοῦν τόν ήλιο ούρλιαζοντας λυπητερά. "Αφού έτελείωσε τó πρωτότυπο αυτό μοιρολόι, ένα χαρούμενο τιτίβισμα άκούστηκε άπ' όλα τά γύρω δέντρα... "Ηταν τά «ούρούς», ένα είδος περδικών, ποϋ άφθονούν στη Βραζιλιανή ζούγκλα.

Και τά τιτιβίσματα όμως αυτά έσβυσαν σέ λίγο...

Και νά... ξαφνικά, ένας τρομερός βρυχηθμός ξεσχίσε τόν άέρα... Κι' άμέσως, ένα ξεφρενο τρέξιμο άντήχησε κάτω από τά πόδια μας... Και πρίν προφτάσουμε νά αντιληφθούμε καλά-καλά τί συνέβαινε, είδαμε μιά μαύρη σκιά νά πετάξῃ, μέσα στο σκοτάδι, νά δρομή έναντίον τού δέντρου όπου ήσαν σκαρφωμένοι οί "Ινδοί κυνηγοί, και... ν' άρχίζῃ νά σκαρφαλώνῃ πάνω σ' αυτό... Κι' ή σκιά αυτή είχε τὸ σχῆμα τ' ί γ ρ ε σ !...

Ενα τρομερό ούρλιασμα ξαναπήδησε... Τό ούρλιασμα όμως αυτό ήταν άνθρῶπινο αυτή τή φορά...

Παγωμένοι από τόν τρόμο άκούγαμε τά βογγιγὰ τού λαλωμένου και τή βαρειάν άνάσα τού θηρίου, στη ράχη τού όποίου είχαν κορφοβῇ ήδη δυό τρία βέλη.

—Δέ μπορεί νά τó άποφέρει είπες ό φίλος μου, θά πάω νά βοηθήσω τούς δυστυχισμένους αττούς!... Και μ' ένα άπότομο πήδημα βρέθηκε στη γῆ.

Η τίγρις μόλις άντίκρουσε τόν Τζών, μαζεύτηκε, και, μ' ένα ύπόκοφο ούρλιασμα άρμησης κατά πάνω του... Ο Τζών βρισκόταν κοντά στην «παγίδα» τού ταπειρού. Μέ μιάν υπεράνθρωπη τότε δύναμη ξερίζωσε τó ματερό τῆς παγίδας σίδερο... Και τή στιγμή ποϋ τó μανιασμένο θηρίο έπεφτε μ' όλο τó βάρος του έπάνω του, ό Τζών, τού έμπεσε μέσα στο άνοιχτό του στόμα τó σίδερο. Τό θηρίο κυλίστηκε καταγῆς.

Οί "Ινδοί την άλλη μέρα γιά νά μᾶς δείξουν την εύγνωμοσύνη τους, μᾶς ώδήγησαν στα σύνορα τῆς «περιοχῆς τους»—στα σύνορα τῆς ζούγκλας. Σέ λίγον καιρό ταξίδεψα, μαζί μέ τόν Τζών γιά την Εδωάπη.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΡΟΝΣΑΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΕΡΙΝΑ

Βρήκα χθές την Λιλίκα να κλαίει. Τά εμορφα παιδιάστικα μάτια της με τό έκστατικό βλέμμα είχαν κοκκινίσει από τὰ δάκρυα. Χαίδεμα τὰ μαλλιά της:

— Τί τρέχει, Λιλίκα; Τί έπαθες; Σε μάλωσε ή μαμά;

— Όχι, απήντησε ανάμεσα στους λυγμούς της. Ή Ζουζού πέθανε! Την βρήκα τό πρωί στο κλουβί της ψόφια!

Ή καύμένη ή Ζουζού. Ήταν μιά..... καρδερίνα που πέρασε δυό μήνες μέσια σε μιά χρυσή σκλαβιά. Την είχε φέρει στην Λιλίκα ο θεός Πέτρος την ημέρα της γιορτής της και ή Λιλίκα την άγχι-πούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής της. Την είχε βαφτίσει Ζουζού, με τό όνομα μιάς φτωχής κούκλας που είχε σπάσει μιά μέρα.

Και ή Ζουζού είχε όλα τὰ άγαθά που μπορούσαν να εύχαριστήσουν μιά καρδερίνα: "Ένα χρυσό κλουβί πολυτελέστατο με κρύσταλλα γύρω-γύρω, με μιά χαριτωμένη κούνια για να λικνίζεται επάνω, με κομψούς κρίκους, μ' ένα υπέροχο μικροσκοπικό μπάνιο για να παίρνει τό λουτρό της. Είχε κι έναν καθρέφτη όπου μπορούσε να καμαρώνει τη λυγρή τουσαλέττα της.

Όλα τὰ είχε ή δύστυχη ή Ζουζού. Ό-λα... έκτός από κάτι. Και τό «κάτι» αυτό ήταν πολυτιμότερο από όλα τὰ χρυσά κλουβιά και τὰ κρύσταλλα και τούς καθρέφτες.... Ή έλευθερία! Και ή Ζουζού δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτό. Κότταζε λυπημένα τούς κρυστάλλινους τοίχους της φυλάκνης της και της έρχόταν να κλάψει από νοσταλγία βλέποντας τόν γαλάζιο ούρανό, γεμάτο ήλιο, φώς, άπεραντώσυνη....

Βέβαια οί καρδερίνες δεν κλαίνε σάν κι' έμείς.... Θάναί φαίνεται πιο ύπερφανες. Μέρα με την ήμέρα, όμως, έσβυ-νε. Δεν ήθελε να φάη πια τίποτα παρ' όλες τις άπελπισμένες περιποιήσεις της Λιλίκας. Και χθές βρήκαν ένα άψυχο σωματάκι στο χρυσό κλουβί.

Πήραμε την καύμένη την Ζουζού, την βάλαμε σ' ένα μικρό κουτί και την θάψαμε μέσα στον κήπο. Και φυτέψαμε άπό πάνω μιά μικρή τριανταφυλλιά για να σκιάζει τόν αιώνιο ύπνο της.

Ή Λιλίκα θά παρηγορηθί γρήγορα. Γιατί, εύτυχώς, δεν έφέρει άκόμα, πόσες φορές ή ανθρώπινη ψυχή είναι κι' εκείνη κλεισμένη στο χρυσό κλουβί του πλούτου και της πολυτέλειας και όλοι νομίζουν ότι είναι εύτυχισμένη χωρίς να μαντεύη κανείς ότι θάδινε όλα τὰ πλού-τη και όλες τις πολυτέλειες για να βρή-κατί άσυγκρίτως πολυτιμότερο: λίγη

ΛΟΡΑ

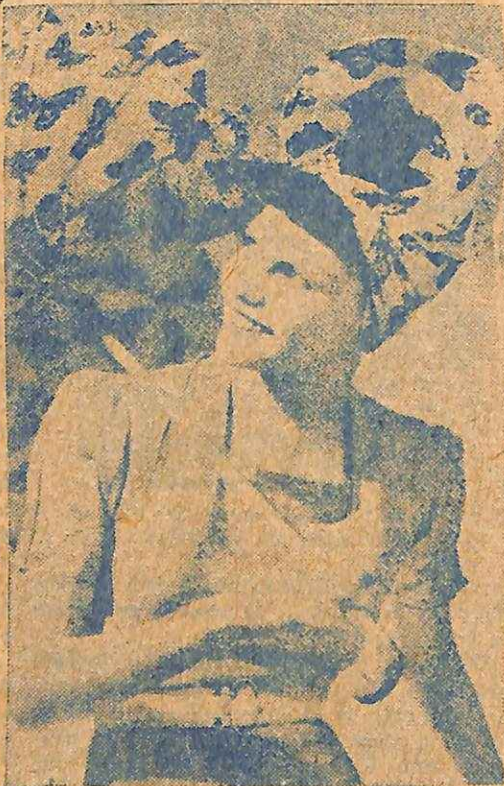
ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

ΜΟΔΑ

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ
ΕΝΟΣ
ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

Όλες σας, βέβαια, σα έχετε ένα σκούρο φορεματάκι της περασμένης έ-ποχής, στο οποίο θά επιθυμήτε να δώσε-τε μιά έμφάνιση τελευταίας μόδας. Δεν είναι έτσι; Τό πράγμα δεν είναι καθό-λου δύσκολο.

Ασφαλώς, τό φόρεμα αυτό θά ήταν πολύ άπλό, κλειστό στο λαιμό. "Αν είχε πράγματι, έτσι, πρέπει να είσθε πολύ εύ-χαριστημένες. Γιατί μπορείτε ναλλάξετε τόν γιακά και όταν αλλάξετε τόν για-κά ενός φορέματος είναι σάν να μετα-

Ένα παρθένο καπέλλο, που έκανε αυτές τις μέρες την εμφάνισή του στην πλά της Ντω-βίλ. Δεν σας θυμίζει λίγο τούς άεραγωγούς τών δαποριών; Ή όμπρέλλα είναι άσορτί.

βάλλατε ολόκληρο τό φόρεμα. Για να φτάσετε στο άποτέλεσμα αυ-τό χωρίς πολλή δουλειά έχετε στη διά-θεσί σας όλη την κλίμακα τών μικρών στρογγυλών γιακάδων λενζερι: από λι-νό, πικέ κλπ. Μπορείτε άκόμη να χρησι-μοποιήσετε τούς στρογγυλούς κολλαρι-στους γιακάδες που υπάρχουν και έτοι-μοι (πολύ «Κλωντι») είτε μονόχρωμους είτε σκατσέζικους ή με βοϋλες, οί ό-ποιες δίνουν στην γυναίκα που τούς φο-ρεί ένα ύφος περιποιημένο και κομψό.

□ □

Υπάρχουν άκόμη οί πολύ φανταζί

γιακάδες που καταλήγουν έμπρός σ' έ-ναν μεγάλο φιόγκο και σχηματίζουν ζαμπό ή άκόμη και ζιλέ έως την ζώνη. Οί γιακάδες αυτοί προσαρμόζονται σε κάθε είδους άνοιγμα του λαιμού.

Μπορείτε άκόμη να κόψετε έμπρός τό κορσάζ του φορέματός σας, να τό ανοί-ξετε σε ρεβέρ και να φορήτε άπό κάτω ένα ζιλέ. Είτε ζιλέ κλασσικό άπό λινό, ζωρζέτ, πικέ ή τουάλ είτε ζιλέ φανταζι άπό ύφασμα έμπριμέ ή κεντητό. Παρου-σιάζουν έτσι ωραιότατα έφφέ. Μερικά ύ-φασματα διακοσμημένα με λουλούδια, τοπία, πρόσωπα, άκόμη και γυναικά ταιριάζουν περίφημα σ' αυτές τις γαρνι-τούρες.

Θά επιτύχετε επίσης μιά μοντέρνα και άρκετά άμυγιέ έμφάνιση, ντραπά-ροντας — πάντοτε μέσα άπό τό κορσάζ σας — μιά φορδεμιά έσάρπα άπό μουσε-λίνα σε ζωηρό χρωματισμό.

Για ποικιλία, κλείνετε τό ίδιο αυτό κορσάζ έμπρός με μιά σειρά μικρά κουμπάκια (υπάρχουν έφέτος τόσο δια-σκεδαστικά και πρωτότυπα κουμπιά!), ή με μιά χρωματιστή κορτελιέρ.

Αν σας πηγαίνει τό τετράγωνο ντε-κολτέ, τότε κάνετε τετράγωνο τό ντε-κολτέ του φορέματός σας και γαρνιρε-τέ το στην βάση του, έμπρός, μ' ένα με-γάλο φιόγκο πλατύ ή και με λουλούδια πλατιά.

Ένα χρωματιστό «μπαί» τοποθετημέ-νο γύρω από τό ίδιο αυτό ντεκολτέ (έκτός του έμπροσθίου μέρους) και συγ-κρατημένο σε κάθε γωνία μ' ένα κλίπς θά κάνη επίσης χαριτωμένη έντύπωση.

□ □

Υπάρχει και κάτι άλλο: "Αφού τὰ κεντήματα είναι τόσο πολύ στη μόδα, χρησιμοποιήστε τα για να άνανεώσετε τό περυσινό σας φόρεμα: θά γαρνίσουν τόν γιακά, τὰ μανίκια, τις τσεπούλες και την ζώνη άκόμη. Ένας έξυπνος συνδυασμός συνίσταται στο να φορήτε μιά ζώνη με δυό τσέπες κρεμαστές άπό αυτήν. Τις μέρες που επιθυμείτε ένα φό-ρεμα σοβαρό θά φορέσετε μιά ζώνη μονόχρωμη και τις μέρες που έχετε εύθυμη διάθεση θά φορέσετε την κεντημένη σας ζώνη με τις τσέπες της.

Βλέπετε ότι υπάρχουν άπειροι συνδυ-ασμοί και όχι δύσκολοι να πραγματοποιη-θούν. Με λίγη έπιδεξιότητα και λίγο ύφασμα θά άνανεώσετε ωραιότατα τό φόρεμά σας και θά μείνετε άπολύτως ίκανοποιημένες άπό τό άποτέλεσμα.

□ □

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΝΤΑΣ

Οί ζέστες έξακολουθούν κι' έτσι δεν θάταν άσκοπο να συμπληρώσωμε δσα έχομε γράψει για την μόδα της έξο-χής.

Στη βαλίτσα τών διακοπών πρέπει πρώτα-πρώτα να έχετε ένα φορεματάκι χωρίς μανίκια άπό τουάλ με λουλούδια ή με όριζόντια μοτίφ κατά προτίμηση.

□ □

σεήιδες

Τό φόρεμα αυτό με τετράγωνο ντεκολτέ θά είναι πολύ σουρωτό στους γοφούς, πολύ φαρδύ κάτω, με μιά λέξη έντελώς εχωριάτικο. Θά τό φορήτε με καμιά πελώρια ψάθα άν κάνη πραγματικά πολλή ζέστη ή με κανένα ζωηρόχρωμο μανδηλι που θά δέσετε στο κεφάλι σας, όπως οί Ρωσίδες ή σύμφωνα με τόν τύ-πο σας.

Υστερα ένα κοστούμι βαμβακερό λευκό ή κρέμ που θά συμπληρώνεται με δυό ή τρεις μπλούζες: μιά μπλουζίτσα ζωηρόχρωμη έμπριμέ, μιά άπό όργκαν-τίνα σκούρα για πιδ άμυγιέ και μιά πλεχτή μπλούζα μαρίν, θαλασσιά, κί-τρινη ή βιέ-ρουζ για τις ψυχρότερες μέρες.

Επίσης ένα φόρεμα έμπριμέ για τό άπόγευμα με την μικρούλα του βέστα ή και χωρίς αυτήν. Αν έχετε βέστα, ντυ-μπλάρετέ την με μονόχρωμο και θά επι-τύχετε έντελώς διαφορετικό έφφέ φορών-τας την είτε άπό την καλή είτε άπό την άναποδή.

Ένα κοστούμι, άπό λαϊνάξ είναι άπα-ράιτητο συμπληρώνόμενο με δυό πλεχτές μπλούζες, άπό τις όποιες ή μία είναι αυτή που άναφέραμε παραπάνω για τό βαμβακερό κοστούμι.

Ας έλθωμε στα καπέλλα. Δεν έχομε να πούμε πολλά. Οί γυναίκες φορούν ό-λοένα και λιγώτερο τὰ καπέλλα τους. Είναι λυπηρό για τις καπελλοδίδες, άλ-λά είναι γεγονός. Μιά μεγάλη ψάθα για τόν ήλιο, ένα μικρό φέτρ για να συνοδεύη τό ταγιέρ άπό λαϊνάξ και με-ρικά φουλάκια ή μαντήλια, έκτός άν προτιμάτε ένα άπλούστατο χαριτωμένο κορδελλάκι όπως φορεί ή Σιμόν Σιμόν.

□ □

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΕΝΑ ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΓΙΑ ΤΑ
ΚΑΨΙΜΑΤΑ

Είναι ή μέθοδος Ντάβιτσον, που είναι τόρα πολύ διαδεδομένη στην Άγγλία και την Άμερική.

Πρόκειται περί διαλύσεως τανινού οξέος σε άναλογία 5%. Με την διάλυση αυτή αλεί-φετε τό καμμένο μέρος και έτσι, άφ' ενός μεν τό άνακουφίζετε, και άφ' έτέρου τό διευκολύνετε να έπουλωθί κάτω άπό τό προστατευτικό στρώμα της διαλύσεως.

ΓΙΑ ΤΑ ΤΣΙΜΠΗΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Ένας θαυμάσιος τρόπος για να έξουδε-τερώσετε εύκολα και με γρήγορα άποτελέ-σματα τό δηλητηριώδες τσίμπημα τών μελισ-σών, είναι να πλησιάζετε στο τσιμπημένο μέρος ένα άναμμένο τσιγάρο, τόσο όσο να αισθανθίτε πολύ καλά την ζέστη του.

Τό δηλητήριο τών μελισσών, χάνει την δύναμή του σε θερμοκρασία 50 βαθμών.

ΧΑΛΚΟΣ ΚΑΙ ΓΥΑΛΙ

Μπορείτε ασφαλώς να κολλήσετε χαλκό και γυαλί με τό εξής μίγμα: μέσα σε 5 μέ-ρη νερού, βράζετε 1 μέρος καυστικής σόδας

και 3 κολοφωνίου. Με τό μίγμα αυτό και με λίγο άσβέστι σβυσμένο, κατασκευάζετε ένα είδος ζύμης, με την οποία κολλάτε τὰ σπα-σμένα άντικείμενα που άποτελούνται άπό χαλκό και γυαλί.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΔΙΠΛΟΣΑΓΩΝΟ

Είναι κι' αυτό ένα άπό τὰ πιο όληγρη κι' άντιαισθητικά έλαττώματα που συχνά βλέπομε σε ώριμένα πρόσωπα. Πραγματι-κός εφιάλης της γυναικείας όμορφιάς. Και δυστυχώς σε πολλές κυρίες παρατηρείται τό έλάττωμα αυτό (κορέσμα του δέρματος) ά-κριβώς κάτω άπ' τό σαγόνι ή δεξιά κι' άρι-στερά του, τό κοινώς λεγόμενο διπλοσάγω-νο. Ή πάθισις αυτή—άν μπορούμε να την πούμε έτσι—δίνει μιά δυσάρεστη κι' άσύμ-μετρη όψη σ' όλο τό πρόσωπο. Με λίγα λό-για, άλλοίωνει γενικώς τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου ζημιώνοντας άρκετά την έν γένει εμφάνιση. Κι' όλα αυτά γιατί οί περισσότερες άπό νεαρές ηλικίας φροντίζετε

για την περιποίηση και τόν καλλωπισμό μό-νο του προσώπου των κι' έλάχιστα ενδιαφέ-ρονται για την περιποίηση του λαιμού των. Κι' όμως ο λαιμός στον όποιο τόσο λίγη σημασία δίνετε κυρίες μου, μένοντας άπε-ριποίητος, χαλασμένος, και ρυτιδωμένος σας προσθέτει άρκετά χρονία. Γι' αυτό κι' έγώ θά σας γράψω λεπτομερώς πώς θά μπορούσε ν' απαλλαγίτε όσο είναι δυνατόν, άπό την άσχήμια αυτή ή να την προλάβετε όσες την έχετε και πώς να περιποιηθίτε γε-νικά τόν λαιμό σας για να τόν διατηρήτε άνθηρό κι' άρτυδωτο.

Τό διπλοσάγωνο λοιπόν άν δεν προέρχε-ται άπό παθολογική αίτία (δήτηση ύπογνα-θίων αδένων, γκουάτρ κ.τ.λ.) δεν όφείλε-ται παρ' σε ραπάνιασμα και πλαδαρότητα του δέρματος και σε τοπική συσσώρευση λί-πους. Αυτή ή τοπική πλησμονή του λίπους είναι μιά ιδιοπάθεια ώρισμένων άτόμων. Δηλ. σ' άλλους κατά προτίμηση συσσωρεύ-εται τό λίπος στον λαιμό σ' άλλους στο άδέρ-κο ή στους γλουτούς κ.τ.λ. Πολλές φορές τὰ διάφορα άτεχνα και χωρίς λόγο μασάζ του προσώπου έχουν ως άποτέλεσμα την έμ-φάνιση διπλοσάγωνου. Άφήστε που δεν ύ-πάρχει λόγος τώρα πια με την πρόοδο της αισθητικής χημείας και με την παρασκευήν τροφονομικών του δέρματος καλλυντικών να γίνεται μασάζ. Τό κύριο προσόν τών σημερινών καλλυντικών είναι ή τελεία ά-πορρόφισις των άπό τό δέρμα, ούτως ώστε να περιτεύη τό μασάζ προς ύποδοθήσιν της άπορροφήσεως των. Και τούτο γιατί πολλές φορές ένα κακότεχνο μασάζ μη έ-φαρμοζόμενο στα διάφορα τμήματα του προ-σώπου άναλόγως της φοράς τών μυών και της άντοχής των όπως π.χ. στο σαγόνι, στο λαιμό, στα μάτια, στα μανούλα, στο μέτωπο

Γέστερις τρόποι για να δώσετε έντελώς μοντέρνα εμφάνιση στο περυσινό σας φόρεμα. (Σχετικό άρθρόνι παραπλεύρως).

και στο στόμα έχει ως αποτέλεσμα το ραπάνιασμα το νεογνίσιασμα και το κρέμασμα του δέρματος εξ ου και το διπλοσάγωνο. "Αν λάβετε τα κατάλληλα μέτρα όχι μόνο άσφαλώς μπορείτε να το προλάβετε αλλά και ν' απαλλαγείτε από την ασχημία αυτή, αν την έχετε ήδη. Πώς; Με την ίδια καλλυντική πομάδα που μεταχειρίζεσθε ειδικώς για την ποιότητα του δέρματός σας, κάντε ένα δυνατό κάπως μασάζ του πηγουνιού με όλη την παλάμη του χεριού, πιέζοντας τους μύς με διεύθυνση απ' το σαγόνη προς τ' αυτιά δηλ. πάντοτε από τα κάτω προς τα άνω. Μετά 3-4 εφαρμογές από το ένα και τ' άλλο μέρος, αρχίστε ένα κυκλικό μασάζ σαν να τυμπάτε ελαφρώς το δέρμα σας, αρχίζοντας από το σαγόνη και γενικώς από την κάτω μασέλα και φθάνοντας έως στα μηνίγια. Πρέπει επίσης ν' αναπαύεσθε μία ώρα τουλάχιστον στο διάστημα της ημέρας με τα μάτια κλειστά, ξεπλωμένη σε απόλυτη σιωπή, κρατώντας το πρόσωπο σε πλήρη ακινησία κι' ιδίως πάντα ανάσκελα. "Όσοι δε έχουν διπλοσάγωνο ει δυνατόν πάντοτε να κοιμούνται ανάσκελα, και ν' αποφεύγουν στο πλευρό γιατί μεγαλώνουν έτσι την πάθησή των. Τους επιδέσμους του πηγουνιού φτιασμένους από λεπτό λινό ύφασμα (όχι από καουτσούκ), μπορείτε να τους χρησιμοποιείτε μία ώρα την ημέρα, είτε πρωί είτε βράδυ.

"Αν το διπλοσάγωνο είναι αρκετά ανεπτυγμένο τότε κάτω απ' τον επίδεσμο μπορείτε να χρησιμοποιήτε ειδική πομάδα για την τοπική καταστροφή του λίπους.

Αλλά γι' αυτά στο επόμενο.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

Παράκληση

"Ω τίποτε μεγάλο δεν σου εχίτησα παρά λίγη στοργή, λίγη ευτυχία... και μία ζωή δίχως την εγκατάλειψη... "Ω τίποτε άλλο, Θεέ μου, από ήσυχια!

□ □

Και να μην είναι πληχτικά τ' απόβραδα που ακούω τον ήχο εντός μου των βημάτων κάποιων νεκρών, άλλοιμονον, που πέθαναν, κάποιων τερπνών χαμένων περιπάτων..

□ □

"Αχ νάνοιωσα από πάνω από το κεφάλι μου κι' εγώ σκυμμένη μια γλυκεία φροντίδα... Μ' αν δεν μπορείς στείλει. Θέ μου, το θάνατο να πάρω αυτόν γιά μόνη μου πατρίδα!

□ □

Στις όχθες της Ζωής παίζω την άρπα μου και την Σιών κυττώ με νοσταλγία. "Ω τίποτε, άλλο, Θεέ μου, δεν σου εχίτησα παρά λίγη στοργή, λίγη ήσυχια...

ΧΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

Θά κοιμηθίτε στο Βερολίνο

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

πίστωση μιας αλήθειας; "Αλλως τε πως θα μπορούσαν οι γυναίκες να εμφανισθούν ως γόησσες αν δεν υπήρχαν οι κατακτητές που θα εγοήτευαν....

— Αυτή λοιπόν είναι η ζωή. Κι' αφού είν' έτσι αξίζει να τη ζούμε έντατικά και ελκρινά. Ποτέ δε θα ξεχάσω τη συμβολική έντυπωση που μου έκανε ένα φυτό της γλάστρας, ο βίσκος, που είδα σ' ένα ησάκι του Αιγαίου, στην Πάρο. Αυτό, λοιπόν, το φυτό κάθε πρωί βγάζει λουλούδια που το βράδυ μαράνιονται και πεθαίνουν γιά να βγούν την άλλη μέρα άλλα. Μά με τό να είναι τόσο μικρή η ζωή τους, τη ζούμε έντονα. Είναι μεγάλα με κόκκινο χρώμα σαν φλόγα και τα πέταλά τους είναι ανοιχτά σαν πρόκληση στην απόλαυση της ζωής και στο βάθος του κάλυκα τους έχουν μέλι που λαίμαργα έρχονται τα έντομα να το τρυγήσουν, τραβηγμένα από το φλογατό χρώμα των λουλουδιών κι' από την ανοιχτή πρόκληση των πετάλων τους. Και μέσα σ' αυτό το όργιο της έντατικής ζωής γέρνουν προς το βράδυ το κεφάλι τους ευτυχισμένα και πέφτουν στο χρώμα της γλάστρας που τους έδωσε τη ζωή. Μήπως νομίζετε πως κι' η ζωή του ανθρώπου, τηρουμένων των αναλογιών, είναι μεγαλύτερη από τη ζωή των λουλουδιών του βίσκου;

— Απ' έναντίας, μικρότερη. Γιατί ο άνθρωπος δεν έχει τη δυνατότητα να χαρή τη ζωή του κατά τον ίδιο τρόπο από τη στιγμή που θα γεννηθί μέχρι που να πεθάνη, μά μόνο σε μία ωρισμένη περίοδο κι' ύστερα από πόσα βάσανα και πίκρες.

— Λοιπόν, να που είστε σύμφωνοι μαζί μου.

— Απολύτως.

— Γιατί, όμως, να με κάνετε να χάσω απόψε τον ύπνο μου;

— Καθώς αποδεικνύεται εκ των υστέρων, από πλεονεξία μου. Θέλησα, δηλαδή, ν' απολαύσω πρώτα την άμνησιν σας κι' ύστερα την επιμύα σας. "Αν είσατε τολμηρότερος θα ήσαν και τα δυο μαζί. Μά βλέπετε δεν ήξερα τις αρχές σας και περιωρίστηκα στην πρώτη απόλαυση.

— Και τώρα που τις ξέρετε;

— Θά περιοριστώ στη δεύτερη.

— Πότε; ρώτησε με λαχτάρα ο Βαρναβίας.

— Αποψε. Την ίδια ώρα πάλι. Μόλις το τραίνο ξεκινήσει από το Βελιγράδι.

□ □

Σε πενήντα δύο χιλιόμετρα υπελόγισε ο μικρός την ταχύτητα του τραίνου ύστερα από το μήθημα που του έκανε ο Βαρναβίας και όμως την ημέρα εκείνη, του Βαρναβία του φαινόταν πως η ταχύτης του τραίνου δεν ξεπερνούσε τα δύο χιλιόμετρα την ώρα. Τόσο η λαχτάρα του του έκανε να φαίνονται ακίνητοι οι δείκτες του ρολογιού κι' ατέλειωτα τα χιλιόμετρα που υπελέποντο μέχρι το Βελιγράδι. "Εν τούτοις ο Ικανοποιημένος του εγωισμός συντρίβει ευχάριστα την ανυπομονησία του και τις προκλητικές ματιές και τα ύπουλα χαμόγελα της χοντράς σατανάρας, της αδελφής της Μαίης, όχι μόνον τ' ανεχόταν χωρίς ενόχληση μά τα εναθάρρυνε με βουβές υποσχέσεις, πράγμα που τον δι-

ασκέδαζε υπερβολικά. Την άθυπνία του την είχε ξεχάσει ολότελα και μάλιστα, το μεσημέρι, μετά το φαγητό, που πήγε να ξεπλωθί, εστάθηκε αδύνατο ν' αποκοιμηθί. Τέλος έδωσε ο Θεός κι' ενώ χτωσε και κάποτε φάνηκε από μακριά το Βελιγράδι πικραρισμένο με τα νυχτερινά του φώτα που ο Βαρναβίας το αντίκρισε σαν τη γή της επαγγελίας.

Μιλούσε ακόμα με την αδελφή της η Μαίη, στο διάδρομο του βαγονιού, όταν το τραίνο ξεκίνησε από το Βελιγράδι. Και μόλις κατά τα μεσάνυχτα οι δυο αδελφές καληνυχτίστηκαν και καθεμιά πέρασε στο διαμέρισμά της. Τότε πέρασε κι' ο Λεωνίδας στο δικό του, έκλεισε την πόρτα κι' εκάρφωσε το βλέμμα του με αγωνία στην έσωτερική πόρτα του λαβαμπό καρτερώνας πότε θ' ανοίξη. Μά η ώρα περνούσε και τίποτε δεν έρχόταν να ταράξη την ήσυχία του. Σιγά σιγά η προσδοκία του μεταβλήθη σε άνησυχία, η άνησυχία σε αγανάκτηση κι' αγανάκτηση σε απογοήτευση. Του κάκου χτύπησε την πόρτα του λαβαμπό κι' ύστερα βγήκε στο διάδρομο και χτύπησε την πόρτα της Βιεννέζας. Καμιά απάντηση. "Όταν γύρισε στο διαμέρισμά του ένοιωσε τον εαυτό του τρομερά κουρασμένο. Μά ως τόσο κάποια έλπιδα του έμενε που με χίλια δυο ανυπόστατες δικαιολογίες προσπαθούσε να τη συντηρήσει. Κάποτε θα βλέφαρά του σφάλιζαν από την κόρσση.

Ξύπνησε απότομα σ' ένα τράνταγμα του τραίνου, σηκώθηκε και κύτταξε έξω από το παράθυρο κι' από τη στιγμή εκείνη παραδόθηκε σε σκέψεις και συλλογισμούς που τον κράτησαν άθυπο μέχρι το πρωί που το τραίνο έφθασε στη Βουδαπέστη. Τώρα ως μόνη παρηγοριά σκεφτόταν πως την άλλη μέρα το μεσημέρι η Μαίη θα κατέβαινε στη Βιέννη και θα συνέχιζε το ταξίδι του στο Βερολίνο, ελευθερωμένος από τον πειρασμό της.

□ □

— Την άλλη μέρα άνοιξε την πόρτα του διαμερισμάτος του, το τραίνο πλησίαζε στη Βιέννη. Απόψε στεκόταν γυμνή στο παράθυρο του διαδρόμου η Μαίη. Είχε κι' όλος αλλάξει τουαλέτα, έτοιμη να κατέβη στον προσηχ σταθμό. Μόλις τον αντίληφθηκε γύρισε προς το μέρος του και τουδωσε το χέρι μ' ένα χαμόγελο ανάμικτο από συντριβή, από τρυφερότητα κι' από ειρωνεία.

— "Ω, τι θα λέγατε γιά μένα αγαπητέ φίλε;

— Πώς είστε προικισμένη μ' όλες τις ιδιότητες της γυναίκας. Με τις χάρες και με τα ελαττώματά της. Μιά δυνατή γυναίκα που δεν κάμπτεται με κανένα τρόπο.

— Λάθος. Μιά αδύνατη γυναίκα που η αδυναμία της την κάνει να μην κρατήσει την υπόσχεσή της κι' αντί να δοκιμάση τη δεύτερη απόλαυση που είπαμε, να παραδοθί σε μία τρίτη.

— Σε μία τρίτη;

— Ναι, ναι, σε μία τρίτη. Στον ύπνο. Αποκοιμήθηκα χωρίς να το καταλάβω. Και πάλι η αίτια είσθε σεις.

— Τότε σάς ζητώ συγγνώμην.

— "Αν θέλετε να ζητήσετε από κάποιον συγγνώμην αυτή δεν θάμαι εγώ, αλλά η αδελφή μου.

— "Η αδελφή σας;

— Χθές το βράδυ που μιλούσα μαζί της μου όμολόγησε η καυμένη πόση της είχατε άρεσει. Και πόσο προσπαθούσε να σας δώση να το καταλάβετε. Και

πόσο της δώσατε και σεις να καταλάβη ότι ανταποκρίνεσθε. Κι' έπειτα εκεί που περίμενε κάποια πιο συγκεκριμένη έκδηλωση εκ μέρους σας, δεν γυρίσατε πιά να την κυττάτε και τη βυθίσατε σε απογοήτευση.

— Παράξενο κι' αυτό.

— Γιατί παράξενο; Σεις ο ίδιος δεν λέγατε χθές πως καθεμιά έχει δικαίωμα να ζήσει έντατικά τη ζωή του;

— Ναι, αλλά με τη συγκατάθεση του άλλου.

— Μά, ακριβώς, αυτό συνέβη. "Ότι η καυμένη η αδελφή μου αντελήφθη καλά πως χθές τ' απόγευμα της είχατε δώσει αυτή τη συγκατάθεση. "Ενθ, αντιθέτως, έσεις δεν είχατε αντίληφθί τίποτε εκ μέρους μου όταν αρχίζατε να καταστρώνετε τα σχέδιά σας γιά να με κατακτήσετε.

— "Ακριβώς γι' αυτό. "Εκεί που μόλις ξεκίνησε το τραίνο από το Βελιγράδι δεν κύτταγα παρά την ώρα πώς να ξεκολλήσω από την αδελφή μου γιά να έρθω να σας βρω, έπεσε στη μέση αυτή η έξομολόγησις. Στην αρχή θύμωσα μαζί σας γιά την άσπασία σας. Μά έπειτα, όταν επέστρεψα στο διαμέρισμά μου άρχισα να σκέφτομαι με ποιανού μέρος είναι το δίκιο. Και βιαζόμουν να βγάλω το συμπέρασμά μου γιά να κανονίσω και τη στάση μου στην υπόσχεση που σας είχα δώσει. Μά δεν μπορούσα να καταλήξω σε τίποτα. "Ισως γι' αυτό ημουν κι' έπηρεασμένη από σας και ένδομύχως εύχόμουν να πραγματοποιήσω όσα είχαμε οι δυο μας συμφωνήσει από νωρίς. Μά εκείνη τη στιγμή μου ήρθαν στη μνήμη μου δυο στίχοι, του Γκαίτε νομίζω:

Die jungen erhalten
Verjungen die Alten...

που θέλει να πη γιά τον έρωτικό πόθο πως αν τρέφει τους νέους, τους ηλικιωμένους τους ξαναγεννιέται. Κι' αυτό με συγκίνησε βαθειά γιά την άποψη της αδελφής μου κι' ως μίν είναι και τόσο ηλικιωμένη όσο ύπονοιε ο στίχος. Και τότε άρχισα να σκέπτομαι αν είχε δίκιο ο ποιητής με την ένδομύχη διάθεση πάλι να του βοώ άδικο και να τρέω κοντά σας. Κι' έπάνω σ' αυτές τις σκέψεις αποκοιμήθηκα χωρίς να το καταλάβω. Βλέπετε, λοιπόν, πως έσεις είσατε ο αίτιος του ύπνου μου;

— Έχετε δίκιο.

Τόν διάλογό τους διέκοψε η αδελφή της που εκείνην τη στιγμή έβγαλε από το διαμέρισμά της με τον μικρό της γυ και με τις βαλίτσες. Το τραίνο έφτα στην Βιέννη. Κάτι είπαν μεταξύ τους κι' ύστερα η Μαίη γύρισε στο Λεωνίδα:

— Με συγχωρείτε, του είπα, πάω να πάρω κι' εγώ τις βαλίτσες μου....

"Όταν βγήκε από το διαμέρισμά της δεν της έμενε πιά καιρός παρά να τον αποχαιρετήσθ. Του έδωσε με έγκαρδιότητα το χέρι και φεύγοντας έπρόσθεσε:

— "Ως τόσο μη νομίζετε πως δεν έχω τύψεις επειδή έξ αίτίας μου χάσατε τον ύπνο σας και χτές και προχτές. Μά μένω ήσυχ με την ιδέα πως απόψε τουλάχιστον θά κοιμηθίτε άσκανδαλιστα στο Βερολίνο....

Κι' ο Βαρναβίας που δεν ήταν συνειθισμένος παρά μόνο σε κατακτήσεις, παρηγορήθηκε εκείνη τη στιγμή με τη σκέψη πως κι' ο Ναπολέων είχε το Βατερλώ του.

4 Ιουλίου 1937

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΧΟΤΕΠ, Ο ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

Πριν λίγα ακόμη χρόνια που λίγα γνωρίζαμε γιά την χειρουργική των αρχαίων Αιγυπτίων. Μερικά τεράστια που μαρτυρούσαν χειρουργικές επεμβάσεις, ανακαλυπτόμενα πότε-πότε στις μούμιες, μάς έπειθαν ότι ο προηγμένος εκείνος λαός είχε σημειώσει προόδους και σ' αυτό το κεφάλαιο, αλλά δεν είχαμε κανένα θετικό ντοκουμέντο.

Τελευταία, ο διάσημος "Αμερικανός Αιγυπτιολόγος Ζάμ Μπράστεντ, διευθυντής του "Ανατολικού "Ινστιτούτου του Σικάγου, δημοσίευσε πιστή μετάφραση του παπύρου του "Εντουίν Σμιθ.

Το ανεκτίμητο αυτό Ιστορικό ντοκουμέντο, αγοράσθηκε από τον "Εντουίν Σμιθ κατά το 1862 και προσεφέρθη στο "Ινστιτούτο.

"Ο Μπράνστεντ, κατόρθωσε ν' αποδείξη ότι το ντοκουμέντο αυτό, είχε γραφή κατά την πρώτη εισοσπενταετία του δεκάτου έβδομου αιώνας πρδ Χριστού και ότι ήταν το αντίγραφο ενός παπύρου ο οποίος είχε γραφή 2.500 χρόνια πρδ Χριστού! "Ατυχώς, η αρχή του παπύρου, είναι κατεστραμμένη και ο αντιγραφείς δεν πρόφθασε ν' αποπερατώση την αντιγραφήν.

Οι διακοπές του κ. και της κ. "Ασυμφωνίδου

(ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ)

"Η μετάφραση όμως είναι κατηγορηματική! Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι είχαν τέλεια χειρουργικά εργαλεία και γνώριζαν την αντισηψία.

Κατά τον διάσημον Αιγυπτιολόγον, ο πάπυρος "Εντουίν Σμιθ, δεν είναι παρά μία προσπάθεια αντιγραφής ενός επιστημονικού συγγράμματος του Μχοτέπ διασήμου Ιατρού, αρχιτέκτονος και μυστικοσυμβούλου του βασιλέως Ζοζέρ. "Ο Ιατρός αυτός έθεοποιήθη αργότερον και ιδρύθησαν τρεις ναοί πρδς διαιώνισιν του ονόματός του. "Ο ώραιότερος των ναών αυτόν, ιδρύθη εις την Μέμφιδα, παρά την Ιατρικήν σχολήν την οποίαν αναφέρουν οι "Έλληνες συγγραφείς. "Ο δεύτερος ναός, ιδρύθη από τους Πτολεμαίους εις την Φυλήν σώζεται ακόμη σε καλή κατάσταση. "Ο τρίτος, δρισκόταν στη Θήβα.

Μετά την κατάντησιν της Αιγύπτου από τους "Έλληνες, ο Μχοτέπ και ο "Ασκληπιός λατρεύθηκαν ως προστάτες των ασθενών.

Κατά τις τελευταίες άσκαφές παρά την πυραμίδα του Χέοπος, ήλθαν στο φώς τάφοι χειρουργών που έζησαν μεταξύ της τέταρτης και έκτης δυ-

ναστείας. Τα όνόματά των είναι θαύματα χειρουργικών σιδήρων γρανίτη και σχετικά χειρόγραφα αποθανάτιζον τα θαύματά των.

Παρά την πυραμίδα της Γκίζας, δρέθηκε τάφος χειρουργου πλάι σε τάφο βασιλέως, πράγμα που δικαιώνει τους ισχυρισμούς του "Ηρόδοτου, κατά τους όποιους, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι τιμούσαν τους γιατρούς των όσο και τους βασιλείς των.

Τέλος μία απόδειξη του κύρους του Μχοτέπ, δίνουν και τα άπειρα αριθμά του που σώζονται στα μούσια της Αιγύπτου. "Ολα, μικρά και μεγάλα, από γρανίτη, από χαλκό ή και από χρυσό, τον παρουσάζουν ή καθισμένον μ' ένα πάπυρο στα γόνατά του, ή όρθον μ' ένα πάπυρο στο χέρι.

"Ετσι, οι πολιτισμένοι Αιγύπτιοι της αρχαιότητος, αποθανάτισαν την εργατικότητα και την προσπάθεια του "Ασκληπιού των πρδς καταπολέμησης της ανθρώπινης δυστυχίας.

Δωρ EZEN

ΧΟΛΛΑΝΤΕΙ

Στή θάλασσα τών μελωδιών

Αισθηματικός διάλογος του Ζώρζ Ποτιέ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Νένα, 18 χρονών
Έλλην 20 χρονών εξαδέλφη της.
Μωρίς 35 χρονών δικηγόρος.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΝΕΝΑ-ΕΛΛΕΝ

Νένα.—Μη φύγεις ακόμα.
Έλλην.—(χαμογελώντας).—Μηπως φοβάσαι να μείνεις μόνη σου;
Νένα.—(ταραγμένη).—Γιατί να φοβηθώ;

Έλλην.—(με πονηρό ύφος).—Μα δεν είναι η ώρα του; Δεν πρόκειται να έρθει;

Νένα.—(με προσποιητή αδιαφορία).—Κι' έπειτα;
Έλλην.—Ε, κάτι υπάρχει «έπειτα».

Νένα.—Τι θέλεις να πής;
Έλλην.—Απλούστατα: 'Η μαμά σου έφυγε έκτάκτως, θ' άργήσει καμιά ώρα να έπιστρέψει, κι' εκείνος, που δεν τ' ξαίρει, θάρρη τη συνειθισμένη του ώρα για να κουβεντιάσει μαζί της για τις υποθέσεις της.

Νένα.—Λοιπόν;
Έλλην.—(με το ίδιο ύφος).—Λοιπόν, θα είναι η πρώτη φορά που θα μείνετε ολομόναχοι οι δυο σας. Και γι' αυτό το φοβάσαι. Δεν είν' έτσι;
Νένα.—Δεν φοβούμαι καθόλου. Πώς τ' όπεθεσες;

Έλλην.—(άγκαλιάζοντάς την).—Ε-λα τώρα, Νένα. Μη μου κρύβεσαι. Δεν είμαι πιά η πιό άγαπημένη εξαδέλφη σου; Γιατί λοιπόν θέλεις να κρύψεις από μένα το μυστικό της καρδιάς σου;

Νένα.—(με ύφος που διαψεύδει τα λόγια της).—Γιατί δεν έχω κανένα μυστικό. Τι θες να σου πω;

Έλλην.—Εκείνο που συμβαίνει.

Νένα.—Εκείνο που φαντάζεσαι, δηλαδή, πως συμβαίνει...

Έλλην.—Σούπα: Εί-ναι περιττό να μου κρύβε-σαι, γιατί σε ξαίρω τόσο καλά, ώστε να μην μου είναι καθόλου δύσκολο να καταλάβω αυτό που σου συμβαίνει. 'Αγαπάς τον Μωρίς!

Νένα.—(ταραγμένη).—Σωπα!

Έλλην.—Μα γιατί επιμένεις να μου τ' κρύ-βεις;

Νένα.—(κρύβοντας το πρόσωπό της στην άγκα-λιά της εξαδέλφης της. Σιγά...).—Γιατί δεν μ' ά-γαπά!

Έλλην.—Που το ξαί-ρεις;

Νένα.—(τινάζεται).—Μα δεν θα μου τ'όλεγε; Δεν θα το καταλάβαινα;

Έλλην.—Σε περιποι-είται τόσο πολύ...

Νένα.—Ναί, είναι πο-λύ ευγενικός μαζί μου.

Μα τίποτε περισσότερο. "Ερχονται στιγμές, που καθώς τον βλέπω να με κυττάζει στα μάτια, νομίζω πως θα μου μιλήσει για την αγάπη του. 'Η καρδιά μου σπαρταράει απ' την αγω-νία. Μά σωμαίνει πάντα... ('Ακούγε-ται κουδούνισμα απ' έξω. Πόρτα που άνοίγει). "Ερχεται! (κοκκινίζει, τ'ά χάνει).

Έλλην.—Εγώ φεύγω.
Νένα.—"Ελλην, μείνε! Σε παρα-καλώ! Μην μ' αφήνεις μόνη!
Έλλην.—Παιδί! (άκούγονται θή-ματα).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Νένα.—Έλλην—Μωρίς

Μωρίς.—(Μπαίνει από την πόρτα του θάους. Μαλλιά ψαφρά στους κρο-τάφους, πρόσωπο νεανικό, ντύσιμο επι-μελημένο).—Ωστε η μαμά σας δεν είναι εδώ, δεσποινίς.

Νένα.—(προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της).—Ναί. Την είδοποι-σαν από της θείας και πήγε βιαστικά. Θα γυρίσει σε λίγο. Σας παρακαλεί να την περιμένετε...

Έλλην.—Εμένα να μου επιτρέ-ψετε.

Μωρίς.—(χαμογελώντας).—Δεν πι-στεύω να σας διώχνει η παρουσία μου, δεσποινίς.

Έλλην.—(γελώντας).—Οχι δά. "Η-μουν έτοιμη από πριν να φύγω. "Ωρε-θουάρ!

Μωρίς.—"Ωρεθουάρ, δεσποινίς. ('Η Νένα την συνοδεύει ως την πόρτα και έπιστρέφει).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Νένα—Μωρίς

Νένα.—(κάθεται κοντά στον Μω-ρίς).—Δεν θ' άργήσει η μαμά...

Μωρίς.—(πρόσχα).—Το λέτε μ' έ-να ύφος σαν να θέλετε να με διαβε-βαιώσετε πως... δεν θα πηξώ.

Νένα.—Οχι. Μά ξαίρω κι' εγώ... 'Η συντροφιά μου θα σας είναι άραγε, ευχάριστη;

Μωρίς.—(σοβαρά, κυττάζοντάς την στα μάτια).—"Ισως περισσότερο απ' ό,τι φαντάζεσθε.

Νένα.—(κοκκινίζει, ταρασσεται, ση-κώνεται από τη θέση της για να κρύ-ψει την ταραχή της και πλησιάζει στο ραδιόφωνο).—Σας άρέσει ή μουσική;

Μωρίς.—(την πλησιάζει).—Πολύ.
Νένα.—Να θάλουμε το ράδιο; 'Α-πόψε ο καιρός είναι τόσο καθαρός!

Δεν θάχη άσφαλως παράσιτα.

Μωρίς.—"Ασφαλως.
Νένα.—(άνοιγει το ράδιο. Του δίνει ένα περιοδικό).—Πέστε μου τί σταθμό θέλετε να πάρω;

Μωρίς.—(ξεφυλλίζοντας το περιοδι-κό).—Θα προτιμούσα να τον διαλέγαμε μαζί. (Σκύβουν κ' οι δυο πάνω από το περιοδικό. Τα μαλλιά της του χαί-δεύουν το μάγουλο).

Νένα.—Μωρίς.—(συγχρόνως).—"Αν παίρναμε Βουδαπέστη;

Νένα.—(γελώντας).—Μαζί τ' είπα-με!

Μωρίς.—Θα πη ότι συμφωνούν τα γούστα μας.

Νένα.—(ένω γυρίζει το κουμπι για να πάρη Βουδαπέστη).—Δεν τολμούσα να τ'όπιστώ...

Μωρίς.—Γιατί; Σας φαίνομαι μή-πως τόσο γέρος;

Νένα.—(θορυβημένη).—Δεν θέλω να πω αυτό. Μά σας είπα πολύ σοβαρός, κι' εγώ είμαι ένα τρελλό κορίτσι. Πώς να πιστέψω πως τ'ά γούστα μας θ'ά-μοιαζαν; (άλλάζοντας ύφος).—Σας ά-ρέσει αυτό το βιολί.

Μωρίς.—Ναί.

Νένα.—Ξέρετε μι'ά παράξενη αίσθηση που έχω; Σαν να ταξιδεύω!

Μωρίς.—(κοιτάζοντάς την στα μάτια).—Ναί, ένα ταξίδι στη θάλασσα τών μελωδιών...

Νένα.—(ψιθυριστά).—Τι όνειρεμένο ταξίδι... 'Αλήθεια κ. Μωρίς, άγα-πήσατε ποτέ;

Μωρίς.—Ναί.

Νένα.—(τά χάνει).—'Α-λήθεια; Κι' άγαπήσατε;

Μωρίς.—Δεν ξέρω.

Έσεις τί λέτε;

Νένα.—(θορυβημένη).—"Εγώ; Δεν ξέρω...

Μωρίς.—(επιμένοντας και κυττάζοντάς την στα μάτια).—Θα τ'ό θέλατε;

Νένα.—(στρέφοντας άλλοι το πρόσωπο).—Δεν μπορώ τί να πω...

Μωρίς.—Νένα!

Νένα.—(στρέφει και τόν κυττάει).—Μωρίς!

Μωρίς.—(σιγά).—Φο-βόμουν τόσο πολύ να σου τ'ό πω...

Νένα.—(τ'ό ίδιο).—Κι' εγώ δεν ήθελα να τ'ό καταλάβεις πως σ' άγα-πούσα... (φιλιούνται).

ΟΙ ΧΑΡΕΣ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ

Τ'ά γιόρλε του Χόλλυγουντ, χαίρονται με την καρδιά τους τις άμ-μουδιές τώρα τ'ό καλοκαίρι. Στην εικόνα μας ένας όμιλος από νεράι-δες της Μέτρο-Γκόλτουν-Μάρε διασκεδάζοντας σε μι'ά αυτή.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Πρωθυπουργός ευρωπαϊκού κρά-τους.
2. Δεν είναι ένοχη.— 'Ιστορικός βα-σιλεύς των Περσών.
3. Νότα.— Πρόσωπον τών παραμυ-θίων.
4. 'Η πόλις που όμνήθηκε από τόν μεγαλειότερον ποιητήν του κόσμου.
5. 'Ιστορικών έπιφώνημα στους χο-ρούς.— 'Ηθοποιός του άμερικανικού κινηματογράφου, σύζυγος της Κράου-φορντ.— Νότα.
6. Πόλις της 'Ιταλίας, στον κόλπο της Νεαπόλεως.
7. Δικά σου.— Νέος.
8. Αύγη.
9. Τραπουλόχαρτα.— Συναγωνίζεται τόν 'Όλυμπο.
10. Κάτοικος μεγάλου κράτους.—Ε-σά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Γνωστότατος ήρωας έργου του Βί-κτορος Ουγκώ.— 'Εποχή.
2. Ένα από τα άριστουργήματα του Σαίξπηρ.—'Ο συγγραφέας της «'Ιωάν-νας ντ' 'Αρκ».
3. ΥΩ.— 'Αγία.— 'Αναφορική άντω-νυμία.
- 4.— Τ'ό τρών τ' όλογα.— Σιωπή.
5. "Αγγλος πολιτευτής.
6. Χρώμα πουδρας.— Γάλλος μυθι-στοριογράφος.— 'Αναφορική άντωνυ-μία.
7. "Ονομα διασήμου ήθοποιού του βωβού κινηματογράφου, ή όποια αύ-τοκτόνησε.— Παλληκαράς.
9. Νοδ.— 'Αντωνυμία (αίτ. πληθ.).
10. Της αυτής άξίας.

Τ'ό ταξίδι μέσα στην "Ερημο

"Εξη εξερευνητές έχουν να μεταφέ-ρουν ένα δέμα στον άρχηγό τους, και πρέπει γι' αυτό, να διασχίσουν μι'ά έρη-μο μήκους 480 χιλμ. 'Η έρημος αυτή έ-χει μοναδική της διάβαση ένα άτελη όρμος που τόν έχουν φτιάσει οι ρόδες τών μοτοσυκλετών που περνούν απ' εκεί.

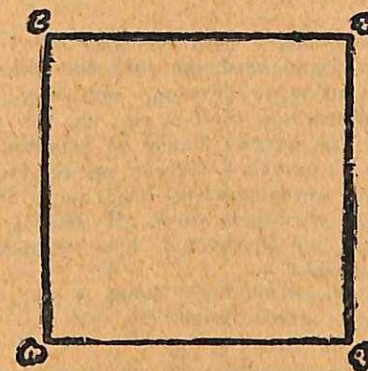
Οι έξη φίλοι, φεύγουν, επιβαίνοντας ό καθένας των και μι'ας μοτοσυκλέτας

και φέροντες μαζί τους ένα δοχείο βεν-ζίνα στο ρεζερβουάρ και ένα δοχείο στο πίσω μέρος της μοτοσυκλέτας. Τ'ό φορ-τίο αυτό είναι τ'ό άνώτατο όριο βάρους που μπορούν να πάρουν μαζί τών. Οι μοτοσυκλέτες χρειάζονται ένα δοχείο βενζίνα κάθε 40 χιλμ. ή καθεμιά τους. Τρόπος άλλος άνεφοδιασμού δεν ύπάρ-χει. Τί θα κάνουν οι έξη φίλοι για να φέρουν τ'ό δέμα στον άρχηγό τους, δε-δομένου ότι κανείς από αυτούς δεν πρέ-πει να έγκαταλειφθή χωρίς βενζίνη μέσα στην έρημο;

('Η άπάντησις εις τ'ό προσεχές)

Γεωμετρικό πρόβλημα

Μπορείτε να διπλασιάσετε την επιφά-νεια αυτού του άγρου, χωρίς να περι-

λάβετε μέσα τ'ά τέσσερα δέντρα που είν-αι στις γωνίες του;

Τ'ό κυνήγι της πέρδικας

"Ο υπάρμπα Μαθιός, και ό γιός του πήγαιναν ένα ώραίο πρωί να κυ-νηγήσουν πέρδικες. Τ'ό βράδυ έπιστρέ-φουν με τόν σάκκο γεμάτο. "Ε-νας γείτονας τούς ρωτά:

—Πόσες πέρδικες σκότώσατε;
Και ό υπάρμπα - Μαθιός:
—"Ακουσε να σου π'ω και λο-γάριασε:

—"Όταν έγώ τραβούσα πέντε ντουφεκιές, ό γιός μου τραβού-σε τρεις. "Αλλ' όταν έγώ έχανα δυό συμπάρα στα τρία, ό γιός μου πετύχαινε ένα στα δύο. "Ο γιός μου έχει τ'ό όλον 36 φορ-σέκια χαμένα. Τώρα ξέρετε πό-σες πέρδικες σκότώσα.

Πόσες σκότώσε; Τ'ό βρήκατε;

('Η άπάντησις εις τ'ό προσεχές)

Μι'ά αλλόκοτη εικών

"Επίτηδες για να σας διασκε-δάσει, αυτός που σχεδίασε την παρακάτω εικόνα έκανε πολλά λάθη.

Ποιά είναι τ'ά λάθη αυτά; Πρέ-

πει να βρήτε τουλάχιστον 9 άν και υπάρχουν περισσότερα.

('Η άπάντησις εις τ'ό προσεχές)

Λύσεις προηγούμενων

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Δολοφόνος είναι ή νοσοκόμος, γιατί ένώ ούτε ή αστυνομία έγνώριζε τ'ό εί-δος του δηλητηρίου, αυτή τ'ό άνέφερε στην άνώνυμο έπιστολή της.

Την ώρα που ή χορεύτρια συνώδε-σε τόν χειροούργο ως την σκάλα της υπηρεσίας, από όπου έφευγε κρυφά, ή νοσοκόμος, που τούς παρακολουθού-σε συνεχώς, κατώρθωσε και άλλαξε την άσπιρίνη με τ'ό δηλητήριο.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ φύλ. 516

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

1	Τ	Σ	Α	Ρ	Ο	Σ		Τ	Ρ	Ο	Μ	Ο	Σ
2	Ρ	Ι	Ν	Α		Α	Δ	Ε		Χ	Α	Σ	Ε
3	Ι	Ν		Σ	Α	Ν		Λ	Ε	Ι		Λ	Ρ
4	Τ	Α	Σ		Ν	Ο	Σ	Ο	Σ		Ν	Ο	Ρ
5	Ο		Ι	Α		Σ	Α	Σ		Π	Ι		Α
6	Σ	Κ	Α	Λ	Α		Λ		Ρ	Α	Κ	Ο	Σ
7		Ε		Α	Ρ	Π	Α	Γ	Ε	Σ		Τ	
8	Σ	Α	Μ	Ο	Σ		Μ		Α	Σ	Π	Ι	Σ
9	Τ		Ι	Σ		Ρ	Ι	Σ		Ο	Α		Τ
10	Α	Ν	Α		Τ	Ο	Σ	Ο	Σ		Ω	Ρ	Α
11	Μ	Ε		Σ	Ο	Λ		Φ	Ο	Σ		Α	Σ
12	Ν	Ο	Θ	Ο		Ο	Λ	Α		Ι	Α	Β	Α
13	Α	Σ	Α	Λ	Ο	Σ		Σ	Τ	Α	Σ	Ι	Σ

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΠΕΚΟΝΤΜΑΝ... ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Ὁ Βέρνε Σαντούσκυ, ἀπὸ τὸ Ντένβερ τῆς Ἀμερικῆς, ἔχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ... δακρυροίας, κ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἐξ επαγγέλματος «κλαψάρας» μίς Γιαρντλεϋ, μὲ τὴν ὁποία ἀσχολοῦνται σήμερα οἱ κινηματογραφικὲς σελίδες τῆς «Ἑβδομάδος». Πραγματικά, ὁ Σαντούσκυ ἔχει κλάψει ὅσο κανεὶς στὴν ζωὴ του. Ἀγαποῦσε μιὰ χαριτωμένη ζωντοχίρα, τὴν μίστερ Ντόροθυ Ὁουενς, καὶ τὴν ζήτησε σὲ γάμο. Ἡ Ντόροθυ ὅμως τὸν βόηκε πολὺ νέο—ὁ Βέρνε μόλις εἶναι 21 ἐτῶν—καὶ ἀπέρριψε τὴν πρότασή του. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος κλείσθηκε στὸ δωμάτιό του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Ἐκλαίει ὡρες. Ἐπὶ τέλους ἡ μητέρα του ἀνῆλθῃ καὶ κάλεσε τὴν ἀστυνομία ἢ ὁποία διέταξε τὴν

στὴν ἀγορά. Ἐνας μονάχα καρχαρία δίνει 400—1200 λίτρες λάδι.

ΣΥΠΝΗΣΕ ὙΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ!

Μιὰ χανοῦμσα ἀπὸ τὴν Σμόρνη, ἡ Κα Μεθιμπέ, ξύπνησε ὅπως ἀφηγεῖται ἡ «Τζουμχουριέτ» τῆς Πόλης ὕστερ'

ἀπὸ ἕναν διαρκῆ ὕπνο τεσσάρων ἐτῶν! Ἐνα ὥραϊο πρὶν τοῦ 1933 δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ξυπνήσῃ, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν οἰκείων τῆς, καὶ τῶν γιαντρῶν. Τὴν ἄφρασαν λοιπὸν νὰ κοιμάται.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἐρεψακτικὰ, εὐχαριστημένος ἴσως, κατὰ βάθος ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτή. Ἡ γυναῖκα του εἶσι δὲν τοῦ ζήτησε πλὴ οὔτε τουαλέτες οὔτε καπέλλα!...

Δὲν ἔχει ἐξοικριωθῇ ἀκόμη ἡ αἰτία τοῦ πολυετοῦς αὐτοῦ ὕπνου.

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝ

Εἶναι ὁ Ἄγγλος μίστερ Ρίτσαρντ Σράμπτον, ἡλικίας 56 ἐτῶν, ποὺ ζῇ ἐδῶ καὶ 25 χρόνια μόνος καὶ ἔρημος. Μὲ τὴν διαφορά ὅμως ὅτι αὐτὸς δὲν βρίσκεται σὲ κανένα ἐρημονησί τοῦ Ὁκεανοῦ, ἀλλὰ στὴν ἐγκαταλειμμένη ἀκτὴ τοῦ Σέσιλ Μπήτς.

Κάποτε, ἡ ἀγγλικὴ ἀεροπορία πῆγε νὰ κἀν γυμνάσια βολῆς βομβῶν στὸ ἐρημικὸ αὐτὸ μέρος. Ὁ Σράμπτον ἀμέσως διεμαρτυρήθη γιὰ τὴν καταπάτησι τῶν ἐλευθεριῶν του καὶ τὴν διατάραξι τῆς μοναξιάς του. «Εἶμαι ἰδιοκτήτης, τοῦ μέρους αὐτοῦ, εἶπε ὁ Σράμπτον, καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ μ' ἐνοχλοῦν,

Ὁ Σράμπτον, ζῇ ὁλόμνος, ὅπως εἴπαμε, στὴν ἐρημικὴ του ἀκτὴ ποὺ ἀπέχει 30 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ πλησιέστερο κατοικημένο μέρος. Φροντίζει μόνος του γιὰ τὴν τροφή του, γιὰ εἶναι καλὸς κυνηγὸς καὶ ψαράς καὶ κατασκευάζει τὰ ἐπιπλα του ἀπὸ τὰ κασόνια ποὺ ρίχνει τὸ κύμα στὴν ἀμμουδιά.

«Ἄν ἡ κυβερνήσις ἐπιμένει νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ, ἐδήλωσε ὁ νεώτερος Ροβινσῶν, στοὺς δημοσιογράφους ποὺ πῆγαν καὶ τὸν βόηκαν τότε θὰ ζητήσω νὰ μοῦ παραχωρήσῃ κανένα βράχο ἐδῶ κοντὰ. Δὲν μπορῶ νὰ

ἐπιστρέψω στὶς πόλεις σας, δὲν μπορῶ νὰ πνίγεται!».

ΕΝΑΣ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ἀντὲς τὶς μέρες πῶσανε στὴν Ἀμερικὴ ὁ Ἰνδὸς Κρήμ, ἀφήνοντας στοὺς κληρονόμους του περιουσία 1.270.000 δολλαρίων σὲ μετρητὰ καὶ χρεώγραφα καὶ ἕνα κτήμα ἀξίας 80.000 δολλαρίων. Ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς, ἕνας ἐρυθρόδερμος 100% ἦταν μέλος μιᾶς φυλῆς ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχαν ἀπομείνει 35 μόνον ἀπόγονοι.

Μιὰ μέρα, σκάβοντας στὸ χωράφι του, εἶδε ὅτι τὸ χῶμα μύριζε πετρέλαιο. Ἐκανε ἀμέσως ἐρευνες καὶ διεπίστωσε ὅτι ὅλο

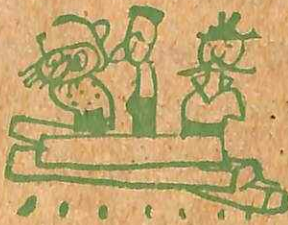

τὸ ἔδαφος ἐκρυβε πλουσιώτατα στρεβμάτ πετρελαίου. Τὰ παρακάτω τὰ καταλαβαίνετε...

Ο ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΣ

ῥεῖς χρυσοθήρες, ὁ Ἀμερικανὸς Θόρθ, ὁ Γάλλος Στέκ καὶ ὁ Γερμανὸς Χίλλ καταγίνονταν μιὰ μέρα στὸ νὰ ψάχνουν γιὰ χρυσάφι, σκιδόντας στὸ ἔδαφος κοντὰ στὸ Πιέντρα Καρντέλα, στὰ σύνορα τοῦ Παναμά καὶ τῆς Κостаρίκας, ὅταν ξαφνικὰ τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἔπεσαν μέσα σ' ἕνα ἐγκαταλειμμένο ὄρυγχο.

Ὅταν συνήλθαν, εἶδαν κατὰπληρτοι μισοστά τους 35 ράβδους χρυσοῦ, βάρους 50 λίθων τὴν καθὲ μιὰ. Ἦσαν χρυσοὶ τὸν ὅποιο εἶχαν ἀφήσει πρὸ ἐτῶν Ἰσπανοὶ κατακτητὰ. Ψάχνοντας οἱ τρεῖς φίλοι στὴν τύχη, βόηκαν σὲ λίγο ἄλλες 45, ράβδους μὲ τὰ ἰσπανικὰ ἐθνόσημα ἐπάνω. Ὅλος αὐτὸς ὁ χρυσοὶ εἶναι ἀξίας 30 ἑκατομ. γαλλικῶν φράγκων περίπου. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ἔγινε γνωστὴ στὶς ἀρχὲς τοῦ τόπου, οἱ ὁποῖες κατεῖχαν κατὰ τὸν νόμο τὸν μισὸ χρυσό.

Θὰ παραδεχθῆτε ὅμως ὅτι καὶ ὁ ἄλλος μισός, εἶναι ἀρκετὸς γιὰ νὰ κἀν τρεῖς ἀνθρώπους εὐτυχεμένους!

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚ ΠΕΚΙΝΟΥ ΚΤΑΚΤΟΥ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΥ ΑΠΟΣΤΑΛΜΕΝΟΥ ΜΑΣ κ. ΝΩΝΤΑ.

«Ἡγαπητοὶ ἀναγνώστοι καὶ ἡ τιμὴν εὐχαρίστησιν νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν πρώτην ἐκ Πεκίνου ἀναπόκρισιν τοῦ ἐκεῖ ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου μας κ. Νώντα Καρεκλόπουλου. Ἡ ἀναπόκρισις αὕτη ληφθεῖσα ἀεροπορικῶς, κατόπιν συνεχοῦς πτήσεως τριῶν ἐβδομάδων, ἀποτελεῖ ὄντως περιφανὴ ἐπιτυχίαν μας ὑπὸ ἔσποιν ἐνήμερότητος.

Ἡγαπητοὶ ἀναγνώστοι καὶ ἡγαπητοὶ ἀναγνώσται, χαίρω, χαίρετε! Πρέπει νὰ ἐμβεβαιωθῆτε ὅτι ἄπειρος ἦν ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ξαναγυρνώντας εἰς τοὺς κόλπους ἡμῶν. Δηλ. ὁ λόγος τὸ λέγει, ἀφοῦ ἐδῶ ποὺ εἶμαι μᾶς χωρίζουν χιλιάδες μέτρα, ὅπως ἀκούσα νὰ λέῃ ἕνας Κινέζος καθηγητῆς. Τέλος πάντων ὁ μῶς, ὅς ἀφήσουμε τώρα τὴν φιλολογία.

Ὅπως ξέρετε, ἀδερφάκια μου, σπουδαῖο πετσόκομα ἔχουμε ἐδῶ, ἦσαν πόλεμος μὲ τὰ οὐλα του. Προτοῦ ὅμως προχωρήσω στὸ προκείμενον, θὰ σὰς ὁμιλήσω δι' ἐν ὀλίγους περὶ Κίνας καὶ Κινέζου. Τὸ λοιπὸν, ἀδερφάκια, ἔχετε πάει ποτὲ στὴν Κίνα; Ὁχι; Ἀμ' πῶς νὰ πάτε! Ὁλοι σας Νώντας

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Λονδίνον 24. Ἀγγέλλεται ἐκ Τιέν-Πί-Τσί-Φου-Νάν, τῆς Βορείου Κίνας, ὅτι ὁ σοφὸς καθηγητῆς τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου δόκτωρ Κα-Γέ-Τί-Τί-Ρου-Φά ἀνεκάλυψε ἕνα νέον τρόπο διατηρήσεως τοῦ κρέατος κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας. Ἡ μέθοδος τοῦ διαισθημοῦ καθηγητοῦ, ἐγκτεῖται εἰς τὸ νὰ μὴ σφάζονται τὰ καλοκαίρι πρόβατα καὶ βόδια. Διὰ τοὺς χοίρους δὲν ἀναφέρει ὁ σοφὸς καθηγητῆς. Ἡ ἀνακοίνωσις του, ἔκαμε μεγάλην αἰσθησιν εἰς ὅλον τὸν πολιτικὸν κόσμον!...

θὰ γίνετε; Τὸ λοιπὸν φιλικῶς μου, δὲν ἔχω ἰδίᾳ πλὴν σπουδαῖο μέρος. Ὅχι δηλαδὴ πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ περπατᾶνε μὲ τὸ κεφάλι ἀπάνω καὶ τὰ πόδια κάτω, ἀλλὰ πῶς νὰ πάν οἱ χριστιανοὶ; Οὐλοὶ τοὺς ἔχουν κατὰ παράξενα μούτρα, σὰν νῆχουνε πάθῃ τὴν χροσθ. Οὐλοὶ τοὺς εἶναι κίτρινοι σὰν κολώνια.

Μιὰ μέρα, πῶς στὸν γενικὸ πρόξενον τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὲν μοῦ λές κύρ πρόξενε, τί γίνονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι σὰν θυμίσουν μιὰ καὶ εἶναι κίτρινοι στὸ φυσικό τους;». Ἀπρανίζουν μοῦ λέει. Γέλασα ποὺ λέτε.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΝΩΝΤΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΠΙ ΜΕΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

Μεχρὶ τοῦδε, ἐκράτει ἀντίληψις πεπλανημένη ἐπὶ μερικῶν ζητημάτων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, αἱ πλάναι δὲ αὐταὶ συνεχίζονται ἕως σήμερον, διότι οὐδεὶς εὐρέθη ὡστε νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ τὰς καταπολεμήσῃ. Ἡ «Καθημερινὴ» ἔδωκε μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς προλήψεις καὶ τὰς δοξασίας αἱ ὁποῖαι γενικῶς ἐπικρατοῦν, θὰ ἐπιχειρήσῃ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης νὰ ἀποκαταστήσῃ μερικὰς ἱστορικὰς ἀληθείας, πρὸς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος, δεβαίως. Καὶ πρῶτον, περὶ Ἀδάμ καὶ Εὔας.

Ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψις διὰ τοὺς δυὸ αὐτοὺς προπάτοράς μας ὅτι κατοικήσαν εἰς τὸν Παράδεισον. Οἱ ἱστορικοὶ ὅμως τοποθετοῦν τὸν Παράδεισον εἰς τὴν μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Μεσοποταμίας χώραν. Ὡς γνωστὸν ὅμως εἰς τὸν τόπον αὐτὸν μὴ λείπει δὲν φθύνει. Ὡστε, ἡ ὁ Παράδεισος δὲν ἦτο εἰς τὸ μέρος αὐτό, ἡ ὁ καρπὸς δι' οὗ ἠμάρτησαν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦτο ἀνθρώπου δὲν ἦτο μήλον. Ἦτο ἀσφαλὲς πορτοκάλιον!

Ἄλλη φοβερὴ πλάνη ἡ ὑποστηριζομένη ὑπὸ πολλῶν σοφῶν γνώμη ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Μογγολοί εἶσαν οἱ ἐφευρέται τοῦ ἀεροστάτου. Πλάνη! Πλάνη! Τὸ πρῶτον ἀερόστατον τὸ ἐκινήσῃ εἰς λογαφορὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ Φαραῶ Ἀμώσιδος 13ου, 6λέπων μίαν ἡμέραν νὰ στεγνώνουν τὰ ἀσπρό-

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Τελείωσαν καὶ οἱ γιορτὲς καὶ ὁ κάθε Παναγιώτης, ἡσύχασε πιά, καὶ ἡ Μαριώ ἐκάθισε στ' αὐγὸ τῆς. Μὲ δέος τώρα οἱ μικροὶ σχολεῖδι μυρίζονται καὶ λένε: «Ἀχ! πότε πέρασε ὁ καιρὸς!» Κι' ἀρχίζουν νὰ κλαίει!...

Ο ΑΝΑΠΑΗΡΩΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ Η ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Ὁ Κώστας εἶχε ὁλόκληρα πέντε μῆλα, τρεῖς ἀπίδια καὶ μισὸ πεπόνι.

Φωνάζει λοιπὸν τοὺς φίλους του Νίκον, Παῦλον καὶ Ἀγρίλλαν καὶ τοὺς λέει: Ἐσένα Παῦλο, θὰ σοῦ δώσω ἕνα μῆλο καὶ μισὸ ἀπὸ τὸ μερίδιον τοῦ πεπονίου ποὺ θὰ δώσω στὸν Ἀγρίλλαν. Ἐσένα Νίκο, θὰ σοῦ δώσω 2 μῆλα καὶ ἀπὸ τὰ ἀπὸ τὸ μερίδιον τοῦ πεπονίου καὶ τὰ ἄλλα φρούτα. Ἀπὸ πόσον πεπόνι ἔδωκε καὶ στοὺς τρεῖς;

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

—Πολλοὶ κρεῖται Ἀδριανὸς ποσο χρόνισ κρεῖται ὁ 30ετῆς πόλεμος: —:!:!:!

ρουχα τῆς μπουγάδας τῆς συζύγου του!

Εἰς τὸ προσεχές ἄλλαι πλάναι αἱ ὁποῖαι καταρρίπτονται.

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ο ΚΑΘΟΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ ΤΗΣ ΖΑΚΣΟΝΒΙΛΛΗΣ

Μέγα αστυνομικὸν μυθιστόρημα μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἐκ τοῦ φυσικοῦ

(Συνεχία ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Ἐνθυμείσθε δέθα, τί λέγαμε εἰς τὴν προηγούμενην μας συνέχειαν. Ὁ Μάρκελος ἐκεῖνος εἶχε συναντήσῃ μίαν ὥραιαν νέαν, ἡ ὁποία ἐσπευδε εἰς συνάντησίν του κραυγάζουσα γοερῶς «σῶσε με γενναίε μου ἱππότη!».

Τὴν ἰδίαν ὥραν ἐνεφανίσθησαν ἐν τοῦ παρακειμένου δάσους δυὸ ἄνδρες. Ἦσαν κεκοιμημένοι, σὰν νὰ εἶχαν κουρασθῇ, ὁδοιποροῦντες ἐπὶ ὥρας.

Καὶ τώρα συνεχίζομεν τὴν ἀφήγησιν μας:

Ὁ Μάρκελος, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν δυὸ ἀγνώστων, ἀφ' ἐνὸς μὲν περιέβαλε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ὀσφὺν τῆς νεανίδος ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐσήκωσε διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ξίφος του, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἔκαμε ἐπιβλητικὸν νεῖμα εἰς τοὺς δυὸ ἀγνώστους νὰ σταματήσουν. Ἐκεῖνοι τὸν προσέβλεψαν πρὸς στιγμὴν ἐμβρόντητοι, μεθ' ὃ οἱ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔξαγαγὼν λευκὸν μανδύλινον τὸ ἔκρυψε ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Προφανῶς διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἦταν χριστιανός.

—Ἐχει καλὸς, εἶπε ὁ νεαρὸς ἱππότης καταβιβάζων τὸ ξίφος καὶ σφίγγων τώρα περισσότερον τὴν ὀσφὺν τῆς νεαρᾶς κόρης. —Τί ἐπιθυμεῖτε; προσέθεσε. Οἱ δύο ἀγνώστοι, προσήλθον μετὰ σεβασμοῦ, ἐξήγαγον τοὺς

πύλους τὸν καὶ ὑποκλινόμενοι ἐδαφιαίως ἠρώτησαν:

—Μήπως ξέρετε ἱππότη μου ἀπὸ ποῦ πᾶνε στὸ Παρίσι; —Ὁ νεαρὸς ἱππότης ἀπεστρεψε μετὰ δδελυγμίας τὴν κεφαλὴν καὶ παραλαβὼν τὴν κοπέλλαν εἰσήλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δάσος.

.....

Ἐνῶ ταῦτα διεδραματίζοντο εἰς τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ δάσος, εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν περιεργὸς σιγῇ ἐλάμβανε χώραν εἰς τὸ πρεσβυτερίον τοῦ αἰδευσιμωτάτου πατρὸς Ἀμβροσίου. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ οἰκλήματος ἦτες ἐχρησίμευε ταυτοχρόνως ὡς αἰθούσα δεξιώσεων γραφείου, καπνιστήριον, κοζίνα, κοιτῶν καὶ ἐξομολογητήριον, ἦσαν συνηγμένοι ὅλοι οἱ ἐνορίται τοῦ αἰδευσιμωτάτου καὶ ἀνέμενον. Τί ἀνέμενον; Τὸν Μάρκελον! Τὸν ἱππότην!

τὴν μετὰ τὴν σιδηρὰν πανοπλίαν, τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὸν σάκον μετὰ τὸ ψωμοτύριον, περὶ τοῦ ὁποίου ἤδη ὁμιλήσαμεν. Ἀλλὰ ὁ Μάρκελος δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἀπὸ τὴν πόρτα, οὔτε ἀπὸ τὸ παράθυρον κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον. Ὅλοι ἦσαν ἀνήσυχτοι. Πολλὸ ἀνήσυχτοι. Διότι ὁ Μάρκελος ἀργοῦσε καὶ κανεὶς δὲν ἔξερε ποῦ νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀργοπορίαν του.

Αἰφνης, ὁ αἰδευσιμωτάτος ἐξήγαγε τὸ ὁρολόγιόν του, ἔβαλε τὰ ὁματωτάλια του καὶ ἰδὼν τὴν ὥραν ἐψιθύρισε:

—Περίεργον...

—Περίεργον... ἐπανελάβε καὶ ἡ πρεσβυτέρα.

—Περίεργον, προσέθεσε καὶ ὁ γραμματικομωτής.

—Περίεργον... ἐψιθύρισε καὶ ὁ παντοκράτης τῆς γωνίας.

(Ἔπεται συνέχεια)

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΜΟΝΗ...

Σφιχτά κλειστή στο είναι μου
διαβαίνω τη ζωή.
Ξέρω να κρύβω τη χαρά,
τα δάκρυα και τον πόνο.

Κανείς δεν βλέπει μέσα μου
βαθεία πολύ βαθεία,
κι' αν αγαπώ ή αν μισώ,
έγω το ξέρω μόνο.

ΤΑΣΙΑ ΛΟΥΔΑΡΟΥ

□ □

ΛΥΤΡΩΜΟΣ

Φέρτε μου άνθια απόψε πολλά
άνεμωνες, βιολέττες, τριαντάφυλλα, κρί-
νους,

να γελάσουν τα χείλη τα όχρα
και στο σπίτι ν' απλώσει η χαρά
μέσ' στο σπίτι π' ακόμα άνηχεί απ' τους
θρήνους!...

Μ' έχουν κάνει κουρέλι οι καύμοι
και άποκαμα ή δόλια να στενάζω όλη μέρα...
και με λούλουδα απόψε πολλά
θ' αναστήσω την έρημη καρδιά
κι' άπαλή θα την κάνω σαν το χάδι τ' ά-
γέρα!..

Άνθια φέρτε μου απόψε πολλά
παπαρούνες, τριαντάφυλλα, πασχαλιές άνε-
μωνες...

Μου κρατά συντροφιά, ή Χαρά
της Έλπίδας, μου δίνει φτερά!
Άς θηρούν οι καρδιές όπου λιώνουνε μό-
νες...

Σ. Γ.

□ □

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ

Μέσ' στο καράβι μοναχή φεύγεις όλο μα-
κριά μου
έσθ' που μου φώτισες την άχαρη ζωή
ούτε ή γιγάντια άγάπη μου, ούτε τα δάκρυά
μου
να σε κρατήσουν μπόρεσαν ακόμα μια σι-
γή.

Φεύγεις και ούτε από πίσω σου στεγνό έρ-
ο το χέριμα. Πιάς τώρα σ' έναν άλλον. Δεν
του ζητάς τίποτε στην αρχή. Μα άκουσε.
Η φτώχεια είναι κακός σύμβουλος. Σε πε-
ριμένω να ξαναρθής.....

Μέσα στους στοχασμούς του, μέσα στην
ρεμβή. Στην αναπόληση ευτυχισμένων ήμε-
ρών, ο χρόνος κυλά. Τις θερμές αστροβλου-
στες καλοκαιρινικές βραδιές, διαδέχτη-
καν οι κρύες νύχτες του χειμώνα. Του φαι-
νόταν πιά γλυκιά ή ζωή μέσα στην απόλυτη
μοναξιά του. Γύρευε μια απολύτρωση σε μια
διαρκή άσπύρεση. Τα έγκοιμα τον συγκι-
νούσαν πολύ λίγο. Δεν αγαπούσε. Δεν μι-
λούσε. Δεν ένοιωθε κανένα συναίσθημα, έ-
κτός από μια αποχαύνωση βαρειά και με-
θυσιτική, που την αγαπούσε και την απο-

ΕΥΑΓ. Ν. ΨΙΜΟΡΙΦΟΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Είχε όλες τις ιδιοτροπίες της μορφής
γυναίκας. Ίσως να είχε καλή καρδιά. Μα
είχε χαλάσει από τα χάρδια και τις κολακείες
των ταπεινών ανθρώπων, με τους ταπεινούς
σκοπούς. Κι' αυτός; Ο τύπος του μισαν-
θρώπου.

—Απόψε είσαι τόσο χαρούμενη. Μοιά-
ζεις σαν εύτυχημένη. Αν μπορεί να πιστέ-
ψη κανείς σε μια χίμαιρα.

—Μοιάζω έτσι; Τι άστείο, έ;

—Πολύ!

—Ξέρεις; μου συνέβη κάτι, μια περιπέ-
τεια. Ήτανε τόσο όμορφη. Βλέπεις είμαι ει-
λικρινής. Κι' όμως τον απέκρουσα. Σ' ά-
γαπώ ακόμα. Το νοιώθεις;

—Άκου μια ιστορία. Ένα έλικο ρόδο,
γεννήθηκε δίπλα σ' ένα γιγαντόσωμο άγκά-
θι. Και το άγκάθι τσίλιξε το ρόδο στην ά-
καθενία άγκαλιά του. Μα κείνο ένοιωσε βα-
ρεια την σκληριά. Κι' όταν μια μέρα κάποιος
χέρι το έκοψε, νόμισε πως βρήκε την λευ-
τεριά του, στην κρύα άγκαλιά ενός άνθο-
δοχείου, και το περιβάλλον που του ταίρια-
ζε στην άρρωστική του άμφοσφαιρα ενός σα-
λονιού. Την άλλη μέρα το ρόδο μαράθρηκε.

—Και το άγκάθι;

—Ό! Ζή περήφανο, κι' ακατάδεχτο, πρό-
σθεσε αδιάφορα.

—Δεν σε καταλαβαίνω.

—Καλλίτερα.

Πέρασε καιρός.

Πάντα στις ένοχες ψυχές βρίσκεται θρο-
νισμένη ή τύψη. Μια τύψη τόσο πιά βα-
ρειά, όσο πιότερο νοιώθουμε τον προδοτικό
ρόλο που παίζουμε εις βάρος ενός άγνώ-
στου.

Γράφανε κι' οι δυο. Έκείνη καθισμένη σ'
ένα ροδόχρομο γραφείο. Εκείνος μπρο-
στά στο παλιό βαρύ γραφείο του.

—Τί γράφεις;

—Θέλεις να μάθης;

—Όχι! Ρώτησα έτσι ασυναίσθητα.

—Καλά άκουσε!

Άφησε την πένα της και έκλεισε τα

μάτια. Το χέρι του χάριδε το δικό της.

—Αγαπημένε πάω στον άλλο.

—Της πήρε το χαρτί.

—Φτάνει. Τι άνθρωπος είναι;

—Είναι τόσο φτωχός.

Χάριδεψε στοργικά τα μαλλιά της.

—Σε μένα ήρθες για το χέριμα. Μ' αγά-
πησες όμως κατάπιν. Πρίν αγαπούσες μό-
νο το χέριμα. Πιάς τώρα σ' έναν άλλον. Δεν
του ζητάς τίποτε στην αρχή. Μα άκουσε.

Η φτώχεια είναι κακός σύμβουλος. Σε πε-
ριμένω να ξαναρθής.....

Μέσα στους στοχασμούς του, μέσα στην

ρεμβή. Στην αναπόληση ευτυχισμένων ήμε-
ρών, ο χρόνος κυλά. Τις θερμές αστροβλου-
στες καλοκαιρινικές βραδιές, διαδέχτη-
καν οι κρύες νύχτες του χειμώνα. Του φαι-
νόταν πιά γλυκιά ή ζωή μέσα στην απόλυτη

μοναξιά του. Γύρευε μια απολύτρωση σε μια

διαρκή άσπύρεση. Τα έγκοιμα τον συγκι-
νούσαν πολύ λίγο. Δεν αγαπούσε. Δεν μι-
λούσε. Δεν ένοιωθε κανένα συναίσθημα, έ-
κτός από μια αποχαύνωση βαρειά και με-
θυσιτική, που την αγαπούσε και την απο-

θυσιτική, που την αγαπούσε και την απο-

θυσιτική, που την αγαπούσε και την απο-

θυσιτική, που την αγαπούσε και την απο-

θυσιτική, που την αγαπούσε και την απο-

θυσιτική, που την αγαπούσε και την απο-

θυσιτική, που την αγαπούσε και την απο-

ΔΕΝ ΞΕΡΩ

Δεν ξέρω τί ν' αγαπήσω και μ' έφερε σε
σένα

στη νύχτια εκείνη σιγαλιά.

Το πρόσωπο, τα μάτια σου, —τά τόσο πο-
νεμένα—

ή μη τα λάγνα σου φιλιά;

Δεν ξέρω απ' όλα πιότερο τί μ' έφερε κον-
τά σου

τ' Αποίλη εκείνη τη βραδιά.

Να μ' έσυραν τα λόγια σου—σκάβο—στών
έρωτά σου

το σώμα τάχα, για ή— καρδιά;

ΓΙΩΡΓΟΣ Μ. ΠΕΡΙΣΤΕΡΗΣ

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Μοταρ 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 200.—

Έξάμηνος » 100.—

Έτησία έξωτερικού Διρ. 1.10.

» Αμερικης Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύματα και

μη δέν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μια με-
ριά το χαρτί.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο
σημαίνετε πάντοτε το όνομά σας
και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία
του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες
άπαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον
αριθμό του φύλλου, για το οποίο μάς
γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα

από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.
Όσοι στέλνουν περισσότερα από δυο
δοκίμια να έχουν υπ' όψει τους ότι θα
διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο
ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργα-
σία σας αν δεν λάβετε άπάντηση σ' εκεί-
νη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθή
υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε και-
τούργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντη-
ση στην προηγμένη.

Σημ. Ός γνωστόν ή «Έβδομάς» κρι-
νει τα έργα των άναγνωστών της και
δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμ-
μιά χρηματική έμοιδή.

Μπανίζον Σωκράτην. Έπιμένοντες
στην γνώμη που σάς έκφρασαμε ήδη. Δεν
είναι μόνο ή όρθογραφία που μαρτυρεί την
έλλειψη της στοιχειώδους μορφώσεως άλ-
λά γενικά το γραμμό σας δείχνει ότι σάς
λείπει ή στοιχειώδης μόρφωση και συνεπώς
δρίσκουμε άνοφελές να καταπιάνεσθε με την
φιλολογία προτού μορφωθήτε. Δημοσιεύουμε
έδώ το πρώτο χειρόγραφο του διηγήματός
σας για να πεισθούν και οι άναγνώσται μας
ότι δεν άδικούμε κανένα.

«Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ»

Σήκω κατηγορούμενε να άπολογηθής...

—Πώς όνομάζεσε που έγεννήθης... Σε τί
μπορεί να σάς φανή χρήσιμον αν σάς πώ, το
όνομά μου, όνομάζετέ με όπως με έκπαιλουν
οι έφημερίδες... Αν θές να άποκρύψης το
αληθινό σου όνομα για έντυποσινικούς λό-
γους δικαιομά σου, δικαίωμα όμως και σε
μάς να σε δικάσουμεν, γιαυτό τί έχεις να
άπολογιθής;

Για ποιο ζήτημα κ. πρόεδρε;

Για το έγκλημα, ή μάς κάνης τον τρελλόν

έτόρα στο τέλος της δίκης.

—Αν έσεις την πράξη μου αυτή την όνο-
μάζετέ έκλημα ή δική μου συνείδησις την ό-
νομάζει δικαιοσύνη.

Σήμερα θα σάς διηγηθώ μια παλαιά δική
που πολύ από σάς τους γεροντότερους
την θημάστε, το μόνο που θα άγνοήτε είναι
τα πραγματικά αίτια που άνάγκασαν τον ά-

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Έπειδή οι πορτοκαλάδες τελευταίως έγι-
ναν το ζήτημα της ήμέρας, συχνά μάς έρω-
τούν αν οι πορτοκαλάδες «Άστελ» άντικα-
θιστούν τις πορτοκαλάδες που έτοιμάζονται
με το στραγγισμα των πορτοκαλιών.

Αν στραγγίσετε δυο πορτοκαλία και προ-
σθέσετε δυο κουτάλια ζάχαρη θα έχετε ά-
κριβώς την ίδιαν πορτοκαλάδα που περιέ-
χουν τα μικρά φιαλίδια της «Άστελ» χω-
ρίς καμμίαν διαφοράν. Έφ' όσον το χη-
μειον του κρέτους πιστοποιεί ότι είναι φυ-
σικός χυμός ποτοκαλιού αναλυόντος.

λήτην να έκληματήσιν.

Γιατί περί της δίκης του άλλου θα σάς
όμιλήσω, αυτόν τον χαρακτήρησιν του έ-
δωσε ο τύπος. Πλησιάζετε κοντά τα κα-
θήματα για να άκούσουμε τον παλαιόν δι-
καστήν που αν και γνώριζε να διηγήτε πο-
λύ ώραιες, ιστορίες πολύ άγνά άπολαμβό-
ναμεν την εύχαρήσθησιν αυτήν. —Μαντών
τον αλήτη μια έποχή είχαμε συνδεθεί τόσο
πολύ στενά, που οι γνωστοί μας μάς φώνα-
ζαν. Κάστορα Πολυδευκήν, γνωριστικώς
από το μαθητικό θρανίον και ή φιλία μας
έξακολούθησε και στο πανεπιστήμιον.

Την ζωή μας την περνούσαμε διαβάζον-
τας πεντέξη ώραις την ήμέρα της δε υπό-
λupes σε ύπνον...

Τρία... Έξη. Όχι καλόν το ποιήμα
σας. Γεμάτον μετρικά λάθη.

Α νή συ χ ο ν. Έχετε κάποιο ταλέν-
το αλλά δεν το έκμεταλλείεσθε όπως πρό-
πει. Θάπρεπε να δουλεύετε περισσότερον
τον στίχο γιατί έχετε άλλους στίχους άρ-
κετά καλούς κι' άλλους έντελώς άφελείς ή
λανθασμένους στο μέτρο ή στον ρυθμό. Μην
προχειρογράφετε. Γ. Πρίνιο. Κατάλληλα
για παιδικόν περιοδικόν μάλλον το πεζό σας
αν και ή γλώσσα του έχει πολλές έκφράσεις

στην καθαρεύουσα. Για μάς
δεν κάνει. Μη γράφετε από
τις δυο πλευρές του χαρτιού.

Δέσπων Παναγι-
ωτίδου. Τα έργα που
μάς στέλνουν οι άναγνώσται
μας παραπέμπονται σε ειδι-
κή κριτική έπιτροπή ή ό-
ποια και μάς τα επιστρέφει
ύστερα από μέρες μαζί με
την κρίση της. Η έπιτρο-
πή αυτή εργάζεται με άπό-
λυτον άμεροληψίαν και
δικαιοσύνην. Να έχετε λοι-
πόν έμπιστοσύνη σ' αυτήν
ούτε προσωποληψίες, ούτε
χατήρια χωρούν κατά την
έντέλεση του έργου της κρι-
τικής έπιτροπής, που όμο-
λογουμένως είναι πολύ δύσ-
κολο...

Ας έλλίσωμε τώρα
ότι το τελευταίο που μάς
στείλατε θα έχη καλλιτέραν
τύχη. Σημειώστε όμως ότι
αν δεν ήμεθα τόσο άυστη-
ροί, δεν θα είχαμε ως τό-
ρα την εύχαρίστηση να ί-
δοιμε πολλούς τους οποίους
έκρίναμε άσχηρά, να βρί-
σκουν ακριβώς χωρίς στην
αυστηρότητά μας αδική, τον
άληθινό δρόμο και να δια-
κρίνονται στο είδος των...

Εάν θέλετε να είσθε ωραία

χρησιμοποιείτε το βελούδινο, αιθέριο και λεπτά άρωματισμένο κομπάκι Μυστικού. Πρέπει όμως να το συνδυάζετε με την πούδρα Μυστικού, σύμφωνα με τον πίνακα του Scherk. Μόνον έτσι θ' αρέσετε πάντοτε. Ο πίναξ του Scherk εύρίσκεται εις όλα τα καταστήματα. Πούδρα Μυστικού με κουτιά των Δρ. 80. & 50. • Κομπάκι Μυστικού Δρ. 40. • Έναντι 3δρ γραμματοσήμου άποστέλλεται δείγμα πούδρας & κομπάκι. Γεν. Άντ. Οίκος Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Αθήναι

noúδρα
Mystikum
ΚΟΜΠΑΚΙ ΜΥΣΤΙΚΟΜ (ROUGE)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα ήγει-
νης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμ-
βουλών του διακεκριμένου δερματολό-
γου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Είρενη Φραγκ. Είθε πολλή παρα-
πονία, ενώ δεν με παρακολουθείτε, όπως
φάνηται, τακτικά. Σας απαντώ εντούτοις
πάντοτε και αναγνωρίζω πολύ καλά τον γρα-
φικό σας χαρακτήρα υπό τα διάφορα ψευδώνυ-
μα υπό τα οποία μου γράφετε. Καθώς σας
απάντησα και σε προηγούμενο φύλλο φθνή
και καλή για την περιπτώσή σας κρέμα εί-
ναι η Βάνισιν μορφή της Χαρέμ. Μη ξε-
χνάτε όμως και το αυγό, όπως ως τώρα.

Νανίνα Ένταθα. Είναι πράγμα
επικολύτατο. Ν' αποτανθήτε σ' ένα από τα
μεγάλα κομμωτήρια να σας τ' αποχωμα-
τίσουν και θα γίνουν πλατύν.

Γαλανομάτ. Μόνο τοπική θερα-
πεία χρειάζεται για τις άκρες που μου γρά-
φετε. Γι' αυτές και τα εξανθήματα θανα-
τογενή είναι η πομάδα Τοποβαξέν.
Αντιπυρρ. Βάζετε την πρωί
και βράδυ. Για τ' άλλο έπρεπε να στείλετε
και 75 δρχ. Κρατώ το γράμμα σας για να

θυμώμαι λεπτομέρειες, ώστε στείλετε μου και
θα το λάβετε.

Α. Γ. Χ. Η συνταγή που ζητάτε είναι:

Chlorure d' ammonium	1,50	gr.
Acetate de plomb	1,30	"
Fleurs de soufre	1,80	"
Alcool pur	20	"
Glycerine	40	"
Eau de roses	200	"
Pilocarpine	0,50	cent

Αφού άνακνιγχε καλά την φιάλη, ρίχνετε
λίγο φάρμακο σ' ένα πιατάκι κι' ύστερα
δουτώντας μέσα σ' αυτό μια βούρτσά των
δοντιών περνάτε καθημερινώς τις άσπρες
τρίχες.

Μαρίαν, Πειραιά. Μου γράφετε
αόριστα να σας συμβουλευσω πώς να βγά-
λετε ένα σημάδι πούχετε στο πόδι; Να μου
γράψετε τί είδους σημάδι είναι αυτό, λευκό
ή θαυόλυμα από κτύπημα; Και σε ποιο
μέρος του ποδιού και πώς σας πρωτοφά-
νθηκε;

Νινόν, Σύρον. Πληροφορήθηκα ότι
επήγατε ήδη στον κ. Λαδά και σας εξέτασε
δωρεάν ως παλιό γνώριμο και πρίν λάβη
την εντολή μας. Όστε κατόπιν εορτής ή
παρούσα μου.

Ελσαν, Ένταθα. Να πάτε. Πο-
λύ ευχαρίστως, θα σας εξετάσει δωρεάν άρ-
κεί να του πείτε το ψευδώνυμόν σας.

Λίαν, Χαλκίδα. Σας παραπέμπω ε-
νωτέρω στην απάντησή προς Α. Γ. Χ.

Λεϊλάν. Πολλή ευχαρίστως θα σας δε-
χθώ δωρεάν για να σας εξετάσει, αρκεί να
του πείτε το ψευδώνυμόν σας.

Κάμεν, Κέρκυρα. Ο κ. Λαδάς
έγραψε στα άρθρα ότι χρειάζεται ειδικό σα-
πούνι με δεινόν βάσιν, συνεπώς αυτό που
μεταχειρίζεσθε θα καταστρέψη και το δέρ-
μα σας και θα το κάνει κατάλληλο άφ' έτέρου
για την ανάπτυξη των μπιμπικιών κ.τ.λ.
Έξ άλλω λεπτομερώς έγραφα ότι δεν μπο-
ρεί κανείς να καθορίση την συχνότητα της
χρήσεως του σαπουνιού. Αυτό γίνεται άνα-
λόγως της ευαισθησίας της επιδερμίδος κα-
θε ατόμου. Όστε να το μεταχειρίζεσθε μια
φορά την εβδομάδα. Το δέρμα σας δεν άνε-
χεται κρέμες και μάλιστα αυτές τις πρόστυ-
χες που βάζετε. Χρειάζεται τονωτικά γά-
λακτα που θα σας επαναφέρουν την λεύ-
κη και την δροσιά του δέρματός σας.

Χ. Για να ξεγυμνωθεί, μόνον ο πρόσφα-
τος χυμός άγουριού. Ο διατηρημένος είναι
καταστρεπτικός. Κόβετε σε μικρά τεμάχια
άγγουρι και τα βάζετε μέσα σ' ένα βαθύ πι-
άτο. Τα σκεπάζετε και τ' αφήνετε τουλάχισ-
τον δυό ώρες. Ο χυμός που θάξη τρέχει
στο χροινικό αυτό διάστημα είναι ωφέλιμος
για το πρόσωπο.

Μικρήν Παριζιάν. Υπάρχει

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ώτορινολαρυγγολόγος

EX ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-

ΓΗΤΩΝ LEMAITRE

ΚΑΙ HALLPHEN

Λέχεται εις την νέαν αυτόν

κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου.

Έμ. Μπενάκη και Μαυροκορδά-

του 6, από 4—6 μ.μ. Τηλεφ.

29 - 562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς έν Παρίσις. Έ-

ξέτασις και δι' άκτινων POK-

TKEN Άκαδημίας και Ίππο

κράτους 19 6

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μη τό σκέπτεσθε έφ' όσον
υπάρχουν αι ιδεώδεις γερμανι-
και σαφαι ARTI με τās όποι-
ας δύνασθε να βάψητε μόναι
σας τās περουνά σας φορέματα
και να τās κάνετε καινούργια
και μοντέρνα. Πωλούνται στα
φαρμακεία και έμπορικά.

Μόνον με τās
παγκοσμίου
φήμης
Γερμανικαίς Βαφάις
ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ

ΊΑCΟΒΟΥ,
Θύναυδι να βάψετε επιτυχώς
τās φορέματά σας

Άντιπροσ. Κέντρ. παρακαταθήκη
ΕΝΠΟΛΙΔΟΣ 14 μετ. ΣΑΡΑΝΤΗ

Ήλιοθεραπεία
με
NIVEA

Μη κάνετε ποτέ ήλιοθεραπεία με
βρεγμένον σώμα! Μετά τό λου-
τρών στεγνώσατε καλά, κατόπιν
πρίν από την ήλιοθεραπείαν κά-
νετε μία καλή έντριβή με NIVEA
(κρέμα ή λάδι). Η έντριβή δύναται
να επαναληφθί αναλόγως τών
περιστάσεων.

Η NIVEA διατηρεί τό δέρμα τρυ-
φερόν και μαλακόν ως βελούδο
και άπομακρύνει τόν κίνδυνον τών
έγκαυμάτων.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ. ΕΤΑΙΡΙΑ "ΔΑΦΝΗ"

ΓΕΡΑΝΙΟΥ 28 ΑΘΗΝΑΙ

Πωλείται εις όλα τās φαρμακεία και

μυροπωλεία.

Τό μικρόν κυτίον 8,50

τό μεσαίον " 15.-

τό μεγάλο " 30.-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται
τους έχοντες ανάγκην τών συμβουλών
του άπονησώτας μας καθ' έκάστην 4—7

Α. Β. Ένταθα. Δέ βλέπω πού βρί-
σκετε τη ντροπή για να μη θέλετε νάρητε
ο ίδιος ούτε σε μένα ούτε σε άλλο συνάδελ-
φο. Σεις ως όλιγον συνάδελφος, θα γνωρί-
ζετε πόσο δύσκολο είναι να βάλη κανείς
διάγνωση από κοντά βλέποντας τόν άρρω-
στο. Φαντασθήτε τώρα από μακριά τί γί-
νεται κι' έπειτα αυτή όλη ή υπό-
θεσις χρειάζεται κατί παραπάνω από
φάρμακα. Είναι και άλλα τās όποια
για να γραφούν χρειάζονται άρκετά
καιρό πράγμα λίγο δύσκολο σε μένα. Πάντως
άν σεις νομίζετε ότι είναι προτιμότερο να
μείνετε στην ίδια κατάσταση αντί να παρου-
σιασθήτε σε κανένα ειδικό, είναι δικαίωμα
σας. Έφ' όσον δε ζητάτε μία γνώμη από μέ-
να σας λέγω ότι μόνον κατ' αυτόν τόν τρό-
πον είναι δυνατή ή θεραπεία. Να αφήσετε
κατά μέρος κάθε διαταγμό άποφασίσαιτε κι'
έλάτε, αφού θέλετε πραγματικά να απαλλα-
γήτε. Βρίσκομαι πάντα στο Ιατρείο μου (Α-
γίου Δημητρίου 14 5—7). Να ζητήσετε τόν
γιατρό της «Εβδομάδος». Είμαι πρόθυμος
να κάμω ότι μπορώ για να σας απαλλάξω.

Ντροπαλό. Αμαλία. Δυστυ-
χώς δεν μπορώ να βάλω κανένα συμπέρα-
σμα μ' αυτά τās λίγα που μου γράφετε εί-
ναι πολύ δύσκολο. Η μόνη μου συμβουλή
στην προκειμένη περίπτωση είναι να έπισκε-
φθήτε έναν γιατρό να σας δη και να κάμετε
μία εξέταση όρων μήπως αυτά που παρου-
σιάζεσθαι τās δεύτερα όφειλονται σε κανέ-
να σάκαρο, γιατί πολλές φορές κάμνει την
εμφάνισή του ο διαβήτης με τέτοια συμπτώ-
ματα. Άλλωστε και ή ηλικία σας και ή όμο-
λογία σας ότι κατί τό ύποπτο δεν συνέβη με
κάμνουν να φαντασθώ τόν διαβήτη. Δεν έ-
χετε λοιπόν καιρό για χάσιμο για τέτοια ζη-
τήματα, τρέξτε άμέσως στο γιατρό άν δεν
θέλετε να θρεθήτε πρό άπροόπτου. Υπάρχει
άλλωστε στη πόλι σας ένας πολύ καλός συ-

νάδελφος ο κ. Φώτης Σταμούλιας. Μπορεί
τε να τόν έπισκεφθήτε κάμνοντας χρήση τού
ονόματός μου.

Δ. Καρ. Πειραιά. Δεν μπορώ να σας
δώσω καμιά άπολύτως απάντηση. Είναι ί-
σως ή πρώτη φορά από τόσα χρόνια που
γράφω την στήλη, που άδυνατώ και να φαν-
τασθώ άόμοια περί τίνος πρόκειται. Θα με
υποχρεώνατε πολύ άν άποφασίζατε να έλθε-
τε να με συναντήσετε. Δεν πρόκειται να έ-
πιβαρυνθήτε καθόλου. Είμαι πολύ περίεργος
να δω τί ακριβώς συμβαίνει, θα προσπαθή-
σω δε να σας βοηθήσω ώστε και σεις να ά-
παλλαγίτε της δυσμορφίας και έγω να ώ-
φεληθώ έπιστημονικώς, έφ' όσον όπως σας
γράφω, ούτε καν τ' όνομα της άρρώστειας
να φαντασθώ μπορώ. Μην άμελήσετε λοιπόν
να με έπισκεφθήτε.

Κάποιαν. Αυτό που γράφετε είναι
τό μόνον που μπορεί να σας ώφελήσθαι στην
προκειμένη περίπτωση. Δεν νομίζω δε ότι
είναι ανάγκη να καταφύγετε σε άλλον γι'
αυτήν την δουλειά και μόνη σας μπορείτε
θανάσινα να τό κάμετε άρκετά νάχετε λίγη ύπο-
μονή και τό πρωί μόλις σηκωθήτε και τό
βράδυ προτού κοιμηθήτε, άρχίζοντας από
5—10 λεπτά μέχρις ότου φθάσετε 20 λεπτά
θα γίνεται δε κατά τόν έξής τρόπο: βάζετε
λίγο χλιαρό νερό και βρέχοντας τās χείρια
σας θα άρχίζετε σιγά-σιγά κατά τόν έξής
τρόπο: Για μέν τόν λαμό από πίσω προς
τά έμπρός και κάτω, για δε τό πρόσωπο ά-
πό τό κάτω μέρος τών ματιών προς τās κά-
τω και πίσω—κάμνοντας όλα αυτά άσφαλώς
θα μετριάσουν αυτό τό ζήτημα που νομίζε-
τε ότι είναι άντιαισθητικό, ενώ στη πρα-
γματικότητα ίσως να είναι ένα όραίο χαρα-
κτηριστικό που άσφαλώς σας δίδει άρκετή
χάρη. Αφού όμως θέλετε, κάμετε αυτά ύ-
στερ' από λίγο καιρό μου ξαναγράφετε.

Φίλον Αήμηραν Μπλόυ. Αύ-
τά που βάζετε δεν είναι τίποτ' άλλο από τās
στυριά της νεότητος. Κυρία αίτία τους εί-
ναι ο σταφυλόκοκκος. Μπορείτε λοιπόν να
τās θεραπεύσετε άρκετά να έχετε λίγη ύπομονή
και να εφαρμόσετε όσα θα σας πώ: Για λί-
γο χρονικό διάστημα θα άποφεύγετε τās άλ-
μυρά, τās ολιπονευματώδη και τās καρνεύ-
ματα. Θα πάρετε μία σειρά άντισταφυλο-

αυτοελεσματοκτονική γαλακτώδης λυσιν γιά
έντριβές του στήθους. Τό στήθος μικραίνει
και τονώνεται. Έπιτυχία άσφαλεστάτη. Τι-
μή φιώςης δρχ. 400.

Τ. Ρ. Θεςονίκη. Αυτά κάνετε όταν
χρησιμοποιείτε το κάθε αυτοελεσματοκτο-
νικό αλσθητικό τις κρέμες. Τώρα οι τρι-
χες θα μεγαλώνουν όσο τις πειράζετε. Αν
θέλετε, μεταχειρισθήτε γι' αυτές και για την
δραδεία καταστροφή των τών πομάδα δρα-
δείας ενεργείας. Όσον άφορά τόν καθαρι-
σμόν τών πανάδων βάζετε ήδη διαβάσει πώς
θα τόν επαύχετε, στα άρθρα του κ. Λαδά.
Μία καλή λυσιν για να στεγνώη ή πούδρα
και να δροσίσετε ή επιδερμίδα είναι ή έξής:

Lait d' amandes	50	gr.
Glycerine	10	"
Eau de roses naturelle	200	"

ΔΟΡΑ

Μέ έν πακετίδιον γερμανικής
δαφής ARTI μεταβάλλετε έν πα-
λαιόν σας φόρεμα σε καινούργιο
και μοντέρνο.

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία και ταχυτάτη έκμάθησις του
διά νόμου άνεγνωρισμένου συστήματος
στενογραφίας Gabelberger παρά του
άριστούχου κ. Παναγ. Χατζηγιάννη.

Και ο πλέον άνεπίδεκτος μαθήσεως,
καθίσταται Ικανός στενογράφος, δι' ο-
λίγας ίδίαις μεθόδους, χωρίς να παραμελή
άλλας άσχοχλάς του δια να μελετήσθαι
κατ' οίκον. Διδασκαλία κατ' άτομον.

Έπιστήμονες, δημοσιογράφοι, φοιτη-
ται, όπάλληλοι άποκτήσατε ένα άπαραί-
τητον προσόν. Δίδακτρα 400 μηνιαίως.
Διάρκεια τριμήνου.

Άπευθυντέον: Περιοδικόν «Εβδομάς»,
Νοταρά 15.

Ταχύτης, άνεμος, σκόνη...
όλλ' ή Σιμόνη έλαβε τās μέτρα
της: δια να άποφύγη τόν έρεθι-
σμόν του προσώπου της έφρόν-
τισε, πρίν άναχωρήσθαι, να κάμη
ένα έλαφρόν μασάζ με την

CRÈME SIMON
(Κρέμα ύγείας)

Εις τρόπον ώστε εις τό τέρας της
έκδρομής με έλαφράν χρήσιν της

POUDRE SIMON

τό πρόσωπόν της διατηρεί όλην την
δροσερότητά του

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Μία μυρμή φροντίδα

σας εξασφαλίζει ώραια μαλλιά και δια-
τήρησι της όντοουλασιόν. Λούζετε λοιπόν
τās μαλλιά σας μία φορά την εβδομάδα
με τό Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Τέτ-Νουάρ)
και με τό συνδυασμό του «ΣΕΒΕΚΛΑ», που
περιέχεται στον ίδιο φάκελλο, θ' άποκτή-
σετε μαλλιά ύγιη, φρέσκα και χωρίς πιτυ-
ρίδα. Δύο ειδών Σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ
υπάρχουν: τό ΣΑΜΠΟΥΑΝ γιά έξυθα
μαλλιά και τό ΣΑΜΠΟΥΑΝ γιά σκούρα.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

κοκκικών εμβολίων ζυμωθέντων υπό του Ιατρού κ. Κόμη και θα πάτε στο γιατρό σας να σας τα κάμη. "Αν τυχόν και δεν υπάρχουν στο μέρος σας μπορείτε να γράψετε στον Ιατρόν κ. Κόμη, 'Ακαδημίας 70 'Αθήνας εμβάζοντάς του το αντίτιμον ήτοι δρ. 100 και αυτός θα σας στείλῃ τὰ ἐμβόλια. "Υπάρχουν θέβαια στο εμπόριον και άλλα είδη αντισταφυλοκοκκικών εμβολίων αλλά δεν είναι τόσο αποτελεσματικά όσο αυτά. Τὰ σπυριά αυτά που σας κάμνουν να ἐκνευρίζεσθε θα σβύσουν με τὰ ἐμβόλια Κόμη και δεν θα ξαναβγούν. Μην ἀμελήσετε λοιπόν την θεραπείαν γιατί όσο μένουν τόσο αυξάνουν και πολύ δύσκολα φεύγουν ἔπειτα.

Τ. Α. Τ. Β. Είναι αρκετά χρόνια τώρα που γράφω την 'Ιατρική στήλη και που τώρα αναφέρετε δεν μου είχε συμβῆ να το δώ. Παρατηρῶ ὅμως δυστυχῶς τώρα τελευταίως πολλοὶ μου γράφουν σχετικῶς.

Φαντασθῆτε τώρα τί θα γινότανε ἂν είχαν

δλοι τὸ θάρρος νὰ μοῦ γράψουν. Πάντως σῆς τώρα οὔτε κἂν πρέπει νὰ σκέπτεσθε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ κάμνει τὸν ἄνθρωπον κατώτερον καὶ αὐτὸν τῶν κτηνῶν. Φροντίστε πάση θυσίᾳ νὰ ἐπιβληθῇτε στὸν ἑαυτὸ σας. Προσπαθήστε νὰ ἐπαναλάβετε τὶς ἀποπειρὲς σας ἀλλὰ ὄχι με δειλίαν καὶ προκατλήψιν ἀλλὰ με θάρρος καὶ πεποίθησις ὅτι θὰ ἐπιτύχετε τοῦ σκοποῦ σας, θὰ σας βοηθήσω δὲ καὶ ἐγώ. Πάρτε Βαλεριάνα 20 γραμμάρια ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ παίρνετε 40 σταγόνες τὴν ἡμέρα 20 τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ. Ἐπίσης νὰ πάρετε κουμπιὲς 'Υοχιμίνης Σπίνγκελ ἀπὸ τὰ ὁποία θὰ παίρνετε 2 ἕως τρεῖς τὴν ἡμέρα καὶ κάμετε τὴν ἀπόπειρα δὲν πρέπει νὰ σας ἀπογοητεύσῃ ἡ ἀποτυχία. Σ' ὅλους συμβαίνει τὸ ἴδιο πρᾶγμα εἰς τὴν ἀρχή. Θάρρος. Ἡ νίκη στεφανώνει τοὺς ἀνδρείους. Ἐχετέ το ὑμ' ὄψιν σας.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

Κυρίες μου,

Πολλοὶ θέλουν νὰ μᾶς μιμηθοῦν εἰς τὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ τις ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ καὶ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο πολὺ εὐκόλουν διότι ὁ κάθε τεχνίτης ἔχει καὶ ἴδιαν μανταλιτέ. Μία ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἰδική μας ἔχει τόσα προτερήματα ποὺ ὅπως καὶ ἂν τὴν κάμετε εἶναι ὠραία ποὺ καὶ χωρὶς μιζαμπλὶ σᾶς ἐξυπηρετεῖ θαυμάσια στὴν ἐξοχήν σας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

'Αγίου Κωνσταντίνου 11 'Αγίου Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53-100

ΦΟΙΝΙΞ

Ἡ ἡλικία σας ΔΕΝ σημαίνει τίποτε

ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟ ΒΙ-
ΟΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ
ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝ-
ΤΟΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟΝ ΧΡΩΜΑ
ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΗΛΙΚΙΑΣ
ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΣΘΕ

Τὸ πρόσωπό σας ἔχει τόσην νεότητα ὅσο καὶ τὸ δέμα σας ἔχει Biocel πολὺτιμον οὐσίαν με τὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἐπρόκεισε τὸ δέμα σας διὰ νὰ εἶναι σφιγνὸ καὶ δροσερό. Μὴν ἀφήσετε νὰ ἀποξηρανθῇ τὸ Biocel Ἀποδώσατε εἰς Biocel τὸ δέμα σας φρέσκο ἔξαχθέν ἀπὸ τὰ ὑποδόρια κύτταρα νεαρῶν ζώων. Ἡ θαυμασία αὕτη οὐσία ἔχει ἐξαιρετικὴν λεπτότητα διὰ τὸ δέμα σας. Θὰ ἀναζωογονήσῃ τὰ φυσικά σας ἀποθέματα τοῦ Biocel καὶ θὰ διατηρῇ ταῦτα πάντοτε ζωντά. Τότε τὸ δέμα σας θὰ ἀποβάλῃ μόνον τὸν τὰ σημάδια τῆς ἡλικίας, ρυτίδες, ξάρες, μαύρα στίγματα, καὶ θ' ἀναδείξῃ πάσαν πραγματικὴν καὶ διαρκὴ νεότητα. Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον μιὰ τροφή εἰς τὸ Biocel διὰ τὸ δέμα: Εἶναι ἡ Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ροῦ). Ἐπιθέσατε ἐξ αὐτῆς ἀπόψε καὶ ὅλας πρὶν κοιμηθῆτε. Τὸ πρωὶ μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος λευκοῦ). ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΑ ΕΚΠΑΛΗΚΤΙΚΑ: Γυναῖκες 72 ἐτῶν δὲν ἔχουν ρυτίδες, γυναῖκες 50 ἐτῶν φαίνονται μόλις 30 καὶ νεαρὰ κορίτσια ἀποκοτῶν ἀπόχρωσιν ἐκτάκτου ὠραιότητος. Ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐγγυημένη παρὰ τοῦ οἴκου Τοκαλόν ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Χάρει εἰς τὴν ἀποτριχωτικὴν κρέμαν DULMIN, αἱ τρίχες τοῦ σώματος καὶ ὁ προσώπου ἐξαφανίζονται ἀμέσως. Διὰ τῆς τακτικῆς δὲ χρήσεως τῆς κρέμας DULMIN, αἱ ρίζαι τῶν τριχῶν ἐξασθενοῦν καὶ σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἀπαλλαγῇτε τελείως τῶν ἐνοχλητικῶν τριχῶν. Εἶνε ἀβλαβής, δὲν ἐρεθίζει τὸ δέμα καὶ ὁσμος.

Προϊὸν τῶν παγκοσμίου φήμης ἐργοστασίων KHASANA. Παρακαταθήκη ἱ. Συμφώνου, Ἐρμ. Μπενάκη, 8 Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ εἰδικὰ Καταστήματα.

Διὰ νὰ εἶναι ἀβλαβής μία πούδρα πρέπει νὰ εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀγνή εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς καὶ λεπτομερῶς ἐξηλεγμένη εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς. Πολλοὶ διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιοῦν ὅτι ἡ τελεία ἀγνότης τῆς πούδρας ΡΕΑ εἶναι μία ἐγγύησις καὶ διὰ τὴν πλέον λεπτὴν ἐπίδερμίδα. Ἐνα κοσκίνισμα τελειοποιημένο τῆς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτον ὁμιογένειαν. Δὲν ἀφήνει κοκκία σημάδι εἰς τὸ δέμα, ἀλλὰ τὸ καθιστεῖ λεῖον καὶ θαυμάσιον. Μία δοκιμὴ θὰ σας πείσῃ. Ζητήσατέ τὴν ἀπὸ τὸν ἀρωματοπώλην σας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα εἰδῶν πολυτελείας. Εἶναι προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana

ΑΠΑΛΛΑΧΘΗΤΕ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ

Χρησιμοποιούντες τὸ ἰδεῶδες ἀποτελεσματικὸ ὑγρὸν Odorless ("Ὀδορλές"). Προστατεύει τὰ φoρέματα ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα. Τελείως ἀβλαβές.

Πωλεῖται εἰς χύμα εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΟΜΕΝΩΝ

Συνιστῶμεν θερμῶς τὴν πυκνόμενον κρέμαν Laide-Soleil (Γάλα τοῦ Ἡλίου) ποὺ προφυλάσσει καὶ θεραπεύει τὰ ἐγκαύματα τοῦ Ἡλίου δίδει δὲ στὸ δέμα ἕνα χρῶμα, κα φέ φυσικόν. Πωλεῖται εἰς χύμα.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΜΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ

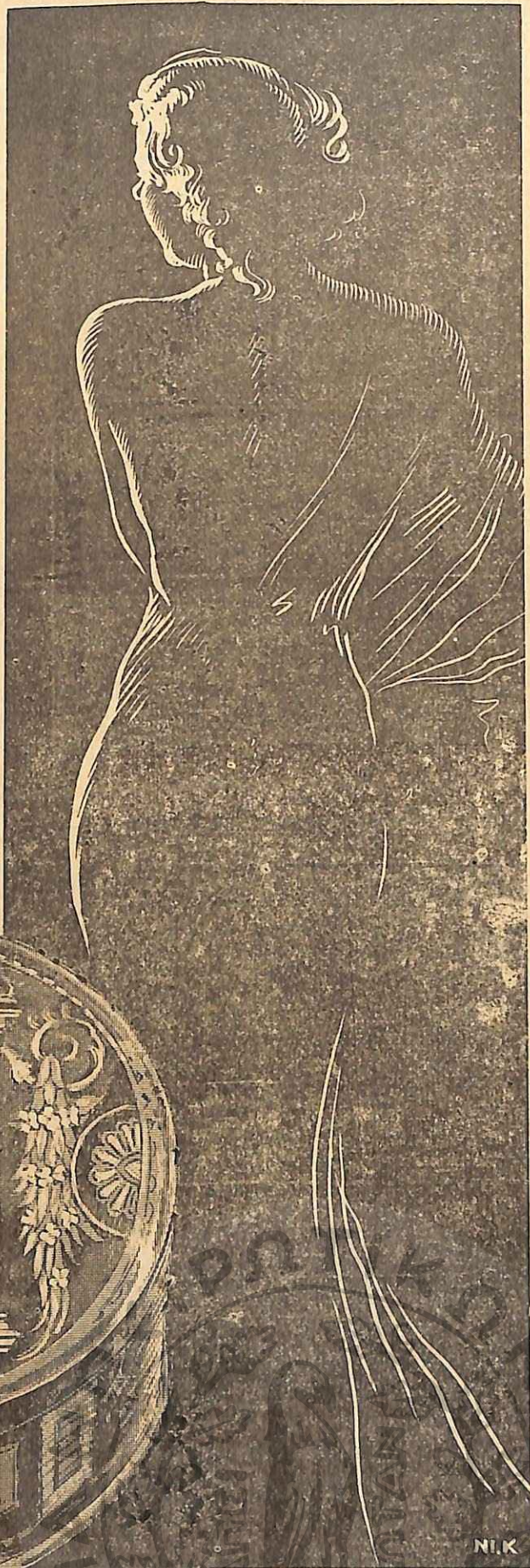
...δέν μπορεί νά κάμη
θαύματα.
Γιά τόν λόγον αὐτόν
ἀκριβῶς ἡ πούδρα
ΠΟΜΠΕΪΑ θαύματα
δέν σᾶς ὑπόσχεται. Σᾶς
ὑπόσχεται μόνον πλήρη
ἱκανοποίησιν, ἐπειδὴ
τῆς πούδρας ΠΟΜΠΕΪΑ
ἡ ποιότης καί ἡ λεπτότης
εἶναι πάντοτε σταθερές.

30 χρόνια τώρα καί
σέ ὅλον τόν κόσμον, ὅλο
καί διαδίδεται μέ ἐπι-
τυχία ἡ πούδρα

ΜΗΝΥΤΩΡ

.....ΠΟΜΠΕΪΑ
L. T. PIVER - PARIS

N.I.K.